

Karol Ondriaš

**Všeobecné kecy,
fakty**

**a
nezodpovedané otázky**

alternatíva

agentúra IQ+ Janošovský

© Karol Ondriaš 2001
© *design* Karol Ondriaš a Juraj Janošovský

Vydala:
Agentúra IQ+, Janošovský v edícii Alternatíva, Bratislava, 2000
Druhé upravené vydanie (*prešlo jazykovou úpravou*)

ISBN: 80-967979-3-X
Bratislava, 2001

Knihu možno objednať:
Agentúra IQ+ Janošovský, Karpatská 2, 811 05 Bratislava.
janokery@hotmail.com; alternat@ba.telecom.sk;
tel: 07/65314106

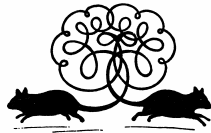
Venovanie

Túto knihu venujem všetkým tým, ktorí mi dali lásku, priateľstvo a poznanie a ktorí prispeli, prispievajú a budú prispievať k tomu, aby náš ľudský svet išiel dopredu múdro, zvedavo sa obzerajúc a so všetkou zodpovednosťou bol pripravený riešiť problémy, ktoré nás ešte len čakajú.

autor

**Všeobecné kecy,
fakty
a
nezodpovedané otázky**

Karol Ondriaš

[4] Všeobecné kecy, fakty...

Poznanie iných ľudí, krajín, kultúr a názorov vždy človeka obohacuje.

povedalo to už veľa ľudí

Nikto nie je tak beznádejne zotročený ako tí, ktorí falošne veria, že sú slobodní.

Johann W. von Goethe

Obsah

Invázia vojsk USA do Panamy v decembri 1989	9
Stručný opis invázie do Panamy	11
Generál Manuel Noriega.....	12
Ako zavraždili jedného amerického vojenského námorníka?.....	14
A čo masmédiá?.....	16
Dôvody prezidenta G. Busha pre inváziu.....	18
Prezident G. Bush ako vojnový zločinec?.....	19
Koalície globálnych investorov (KGI).....	20
Dokument „The Panama Deception“ v televízii.....	22
Ozaj, prečo?.....	22
Porovnanie, čo sa píše v historickej literatúre o invázii vojsk USA do Panamy v roku 1989 a o invázii vojsk Varšavskej zmluvy do Československa v roku 1968.....	23
Čo sa píše o invázii USA do Panamy roku 1989.....	24
Čo sa píše o invázii vojsk Varšavskej zmluvy do Československa roku 1968.....	24
Intervencie vojsk USA vo svete.....	27
„Monroe doctrine“.....	27
Vojenské intervencie ako súčasť kultúry Monroeovej doktríny.....	28
Dve otázky.....	32
Zbrane, zbrane, zbrane a ochrana zvierat.....	37
Len niektoré krajiny, ktoré zarábajú predajom zbraní, sú barbarské.	37
Rakety Scud.....	38
Informácie a dezinformácie.....	43
Jedno televízne predstavenie na pôde OSN.....	43
Zostrelenie kórejského lietadla.....	44
Rozdelenie premývania mozgov vo svete.....	45
Ako USA zmenili Bezpečnostnú radu OSN za cirkusovú arénu...	46
Zostrelenie iránskeho civilného lietadla americkým vojenským námorníctvom.....	49
Čo Koalície globálnych investorov (KGI) ozaj chcú?.....	51
Koalície globálnych investorov.....	51
MMF, Svetová banka a GATT.....	52
Požičiavanie peňazí.....	54

[6] Všeobecné kecy, fakty...

Voľný pohyb tovaru, kapitálu a svetonázoru a obmedzený pohyb ľudí.....	56
Pozitíva a negatíva KGI.....	59
Zlatá miliarda.....	64
Firmy zaoberajúce sa stykom s verejnosťou.....	66
Federal Reserve (Federálne rezervy /USA/.....)	67
Nový svetový poriadok.....	68
Niekoľko príkladov z fungovania KGI.....	69
Ópiové vojny.....	69
Prečo bola druhá svetová vojna?.....	70
Jeden príklad fungovania KGI počas druhej svetovej vojny.....	72
Medzištátna dohoda, kde akákoľvek písomná dokumentácia bola nežiaduca.....	74
„Make the economy scream“ (nech ekonomika zaručí).....	76
Studená vojna a súťaženie kapitalizmu a socializmu.....	77
Studená vojna.....	79
Porážka socializmu (komunizmu), t.j. vyhratý boj za demokraciu, slobodu a ľudské práva.....	80
Fungovanie demokracie v priamom televíznom prenose.....	83
KGI v Československu?.....	84
Ozaj, bola porážka socializmu (komunizmu) konečná, alebo len dočasná?.....	87
Čo sú ľudské práva?.....	89
Literatúra.....	91

Úvod

Je zaujímavé, čo všetko ľuďom napadne a pustia sa do niečoho, o čom by si nikdy nemysleli, že to budú robiť. Mne napadlo napísať túto knižku asi po dvadsiatich minútach, čo som v roku 1992 alebo 1993 pozeral v televízii v New Yorku dokumentárny film o invázii vojsk USA do Panamy v roku 1989. Dokument ukazoval na obrazovke to (alebo si len ja myslím, že presne to), čo som zhruba dedukoval z kusých správ o invázii, keď som roku 1989 žil v USA. Dokument v televízii prispel k formovaniu mojich amatérskych predstáv o fungovaní mocenského systému USA a sveta, a bol taký šokujúci, že som pocítil potrebu svoj subjektívny názor, svoje poznatky povedať ľuďom, ktorí nemali možnosť na vlastnej koži poznať praktické pôsobenie rôznych výrobné-ekonomických vzťahov. V knižke ďalej opisujem mnohé historické skutočnosti, o ktorých som mal skreslenú predstavu v izolovanom socialistickom Československu.

V USA som s prestávkou žil a pracoval ako radový občan aj s rodinou spolu päť rokov, od roku 1988 do roku 1996. Pretože som striedavo žil: ČSSR – USA – ČSFR – USA - Slovensko mal som možnosť poznávať a porovnávať podľa môjho subjektívneho pohľadu zvláštnosti systémov v USA a v Československu alebo neskôr na Slovensku.

Bežní Američania, s ktorými som denne prichádzal do styku, boli vo veľkej väčšine milí, sympatickí a ochotní ľudia, medzi ktorými mám mnoho priateľov. S týmto poznatkom pre mňa negatívne kontrastovala imperiálna moc USA a jej zahraničná politika.

Zistil som, že mnoho „právd a faktov“, ktoré som sa dozvedal vo vtedajšom, na informácie izolovanom, socialistickom Československu, boli len všeobecné kecy, v podstate klamstvá šírené profesionálnymi totalitnými informačnými centrálnami tak komunistického, ako aj kapitalistického systému. Veľký rozdiel bol len v tom, že komunistickej propagande skoro nikto neveril, i keď neraz bola pravdivá, a kapitalistickej propagande, ktorá mnohokrát bola nepravdivá, verili skoro všetci.

Cieľom tejto knižky je poukázať na niektoré negatívne javy súčasného vývoja kapitalistickej spoločnosti. Samozrejme, že si uvedomujem, že knižka je napísaná dosť jednostranne, usiluje sa

[8] Všeobecné kecy, fakty...

opísať fungovanie súčasného „zlého“ kapitalistického systému, pričom názory a fakty obhajcov kapitalizmu a kritikov komunizmu sa väčšinou neuvádzajú, pretože sa často propagujú v súčasných masmédiách a sú takmer všeobecne známe.

O vlastnostiach kapitalistického systému a propagandy som sa dozvedel hlavne z kníh, ktoré citujem v tejto knižke. Preto by som sa veľmi rád poďakoval citovaným autorom kníh a autorom videokazety „The Panama Deception“, ktorých si veľmi vážim, za rozšírenie aj mojich znalostí o svete, ktorý mi bol dovtedy takmer neznámy a bez ktorých by som túto knižku nemohol napísať.

*Karol Ondriaš
V Bratislave 20.11.1996*

Invázia vojsk USA do Panamy v decembri 1989

V roku 1992 alebo 1993 som pozeral v televízii v New Yorku dokumentárny film o invázii vojsk USA do Panamy – o udalosti, ktorá sa stala v decembri roku 1989. Ako občan Československa alebo už Slovenska som začal porovnávať inváziu amerických vojsk do Panamy v roku 1989 s inváziou vojsk Varšavskej zmluvy vedenou Sovietskym zväzom do Československa v roku 1968. V roku 1968 som žil v Československu a v roku 1989 v USA, takže som mal trochu možnosť byť pri tom. Po zhliadnutí uvedeného dokumentárneho filmu v americkej televízii (asi to bol kanál CBS) sa mi zdalo, že armáda Spojených štátov amerických v Paname sa správala na rovnakej humánnej úrovni ako nacistické vojská vo vojenskom ťažení vo východnej Európe počas druhej svetovej vojny. Naproti tomu invázia vojsk Varšavskej zmluvy do Československa v roku 1968 sa mi potom zdala ako relatívne humánna vojenská akcia.

Povedal som si, že videokazetu o invázii vojsk USA do Panamy zoženiem a ukážem ju svojim priateľom a známym na Slovensku. Pretože som nevedel ani názov videokazety, začal som hľadať na internete pomocou počítača videokazety o inváziách a o Paname, až som napokon našiel kazetu, ktorej obsah sa zhodoval s dokumentárnym filmom, ktorý som videl v TV. Videokazeta mala názov: **The Panama Deception** (Panamský podvod) [1].

Na moju radosť sa videokazeta nachádzala v troch verejných knižniciach v New Yorku pod číslom # VC 972.87 P:

1. Donnell Library center; 5th Avenue, 56th;
2. Performing Art Library; 40 Lincoln Center Plaza;
3. Jefferson Market region; 425 Ave of Americas.

Videokazetu som najskôr hľadal v Donnell Library center, kde počítač mal informáciu, že kazeta nie je požičaná a nachádza sa v knižnici v suteréne v oddelení videokaziet. Keď som ju tam márne

[10] Všeobecné kecy, fakty...

hľadal prvý raz, povedal som si, že asi nie je založená podľa abecedy. Keď som ju nenašiel ani po druhý raz, začal som prezerat' všetky kazety, ktoré tam mali. Po bezvýslednom hľadaní som sa obrátil na pracovníčku knižnice s tým, že nemôžem nájsť videokazetu s názvom **The Panama Deception** a je to o invázii Američanov v Paname. Pracovníčka mi odpovedala, „myslíte tú, ktorá bola v televízii?“, a ja som odpovedal „áno“. Išla so mnou trocha hľadať kazetu a po chvíli povedala, „Nie je tu“, a tým sa to skončilo. Bol som tam ešte tretí raz a keď som kazetu nenašiel, obrátil som sa na inú pracovníčku knižnice, no ani tá ju nenašla.

Nevzdal som sa a išiel som kazetu hľadať do druhej knižnice – Performing Art Library, veď v počítači bola informácia, že ju majú a nie je požičaná. Pochodil som podobne ako v Donnell Library center, videokazetu som ani po tretej návšteve nenašiel a zodpovedný pracovník mi povedal, že je možné, že kazeta je požičaná a v počítači je chyba. Uznávam, že všeličo je možné.

Do tretej knižnice som ani nešiel, lebo som prestal veriť, že by som ju tam našiel. Doteraz nie som si istý, či som neschopný nájsť videokazetu v knižnici, alebo či sloboda tlače a prejavu, ktorou sa Američania tak hrdia (a hrdili najmä v bývalých socialistických krajinách), platí, alebo neplatí aj pre hľadanú videokazetu.

Pretože som pomocou knižničných počítačov vedel, ktorá firma kazetu vydala, zatelefonoval som tam a videokazetu **The Panama Deception** (Panamský podvod) som kúpil. Zistil som však, že je to iná verzia ako tá, ktorú som videl v televízii. Televízna verzia bola dokonalejšia, bolo to profesionálne spracovanie tej verzie, ktorú som mal ja.

Neskôr som pomocou počítačového katalógu, ktorý zahŕňal všetky knižnice v USA, zistil, že Panama Deception existuje vo viacerých verziách: staršia (1992) [1] a novšia (1993) verzia [8] na videokazetách. A taktiež verzia na videodisku: **The Panama Deception** [2]. Podľa skratiek predpokladám, že videodisk majú asi len v jednej alebo dvoch knižniciach v USA, a to: CA, CUZ, Univ. of California, Santa Crus.

Pre krátkosť času som nebol schopný zohnať tento videodisk, ktorý obsahuje asi „upgrade“ Panama Deception. Zaujímalo by ma, ako ľahko alebo ako ťažko ho možno zohnať a hlavne, čo nové je na ňom.

Najnovšie som zistil, že o Panama Deception existuje aj pokračovanie #27877983 Serial (neviem ani presne, čo to je).

Pri hľadaní literatúry o invázii do Panamy som si chcel pozrieť knihu J. J. Kennetha **The enemy within: casting out Panama's demon: illustrated with 320 photos.** (# 972.8705 J) [11], kde pravdepodobne je 320 fotografií o invázii do Panamy. Knihu som nezohnal, lebo v jedinej knižnici, kde sa dala požičať „Mid-Manhattan Library“, bolo označenie, že je stratená. Pokúsil som sa ju prečítať v hlavnej newyorskej verejnej knižnici „NYPL“, ktorá knihy požičiava len do študovne. Knihu som si neprečítal, lebo žiadaná knižka pod číslom HDL 91-5445 bola požičaná v študovni. Pre krátkosť času som si ju žiadal len raz a preto som nemohol štatisticky zistiť či je kniha dostupná alebo nedostupná. Škoda – keby som ju bol zohnal, možno by som v nej bol našiel nejakú výstižnú fotografiu, ktorú by som mohol použiť.

Stručný opis invázie do Panamy

Stručne opíšem inváziu vojsk USA do Panamy. Údaje som čerpal z kníh, novín, zakúpenej videokazety a z Columbia Encyclopedia [1,3,4,5]. Opíšem to hlavne preto, lebo, ako som neskoršie zistil, je to postup, ako USA pravdepodobne „bojovali a možno stále bojujú za dodržiavanie ľudských práv, demokracie a mieru v latinskoamerických krajinách a niekedy aj inde vo svete“.

USA si uvedomovali ekonomický, vojenský a politický význam možného prielavu z Atlantického do Tichého oceánu. Preto chceli vybudovať prielav (dnešný Panamský kanál) a mať suverénne práva nad prielavom a územím okolo neho. Územie Panamy patrilo do roku 1903 Kolumbii. Pretože vláda Kolumbie s prielavom ako suverénnym územím USA nesúhlasila, USA začali podporovať politikov a občanov, ktorí chceli odtrhnúť panamské územie od Kolumbie. Zaručila sa im, že vojnovými loďami budú brániť odtrhnutú časť Kolumbie, Panamu, proti vojenským silám Kolumbie. Tak sa aj stalo a nový štát Panama vznikol v roku 1903. Panama ako odplatu zmluvne garantovala, že USA budú mať suverénne práva na prenatom 16,2 – kilometrovom páse územia od Atlantického po Tichý oceán, na ktorom začali budovať Panamský prielav. Zmluva tiež garantovala, že USA môže vojensky zasiahnuť v Paname, ak bezpečnosť kanála bude ohrozená. Neskôr USA na území kanála vybuvovali vojenské základne a vojenské veliteľstvo „U.S. Southern Command“, ktoré sa využívalo a využíva na vojenské akcie v Latinskej Amerike. V roku 1977 prezident USA Carter podpísal novú

[12] Všeobecné kecy, fakty...

dohodu s panamskou vládou, že Panamský prieplav prejde do rúk Panamy do roku 2000.

Ako som sa dočítal v *Columbia Encyclopedia (5. vydanie 1993)*, politická história Panamy pod dohľadom USA bola všelijaká, len nie demokratická. Podobne to platí aj pre mnohé latinskoamerické krajiny.

Generál Manuel Noriega

V roku 1983 získal moc v Paname generál Manuel Noriega. Cesta gen. Manuela Noriegu (nar. r. 1938) k moci je možno len jeden z príkladov, ako USA pravdepodobne ovplyvňujú politiku a ekonomiku v mnohých krajinách sveta. Príslušník rozviedky USA, slúžiaci v diplomatických službách, najal Noriegu pre Ústrednú spravodajskú službu USA (CIA) okolo roku 1960 v Peru, keď tam Noriega chodil na vojenskú školu. Nevie, ktoré Noriegove charakteristiky a schopnosti rozhodli, že bol vybraný ako nádejný káder. Taktiež neviem, či pozitívne alebo negatívne zapôsobila správa, že mladý Noriega v roku 1960, ako 22-ročný bol vo väzení za bitie a znásilnenie prostitútky. Agent ho najal za mesačný plat 50 – 100 dolárov. Američania pomohli Noriegovi dostať sa v Paname za šéfa jedného z oddelení polície a umožnili mu študovať v roku 1967 odbor rozviedky a kontrarozviedky u amerických dôstojníkov v Fort Gulick v Paname a psychologické operácie vo Fort Bragg a ďalej v Škole Američanov v Paname v kurze „vojenská rozviedka pre dôstojníkov“. Vo Fort Bragg sa učil umenie, ako manipulovať médiá, aby sa zmocnil protivníka a ako kontrolovať vnútorných nepriateľov. Ako protislužbu Noriega dodával informácie americkej rozviedke o aktivitách ľavicových hnutí v Paname. Neskôršie Noriega dostával plat od CIA (110 000 dolárov ročne of G. Busha, vtedajšieho riaditeľa CIA) a aj od „Defence Intelligence Agency“. Iróniou je, že to bol práve Bush, na ktorého rozkaz ho v roku 1990 chytili a uväznili.

Rád by som vedel, koľko kúpených mladých mužov študovalo v spomínaných amerických školách, aby sa neskôršie dostali do mocenských pozícií krajín Latinskej Ameriky. Čítal som len veľmi stručne, že škola „The U.S. Army School of the Americas“ (SOA) vo Fort Benningu v štáte Georgia v USA je zameraná na výchovu nádejných osôb, väčšinou vojenských dôstojníkov z latinskoamerických štátov v predmetoch, ako sa dostať k moci a ako si ju udržať s použitím najnovších metód represie [6]. Tieto metódy zahŕňujú sledovanie podozrivých osôb, výsluch, mučenie, zastrasovanie a

vraždenie. Škola je známa v Latinskej Amerike ako Škola vrahov. Predpokladám, že vo svete jestvujú knihy alebo iný dokumentačný materiál, podrobnejšie skúmajúci činnosť tejto školy. Rád by som vedel, či fámy o škole sú pravdivé, prehnané, alebo či je to len vrchol ľadovca.

Keď sa generál Noriega dostal k moci v Paname v roku 1983, začal účinnejšie slúžiť záujmom kapitálu USA. Pomáhal presadzovať záujmy USA v Salvádore, dodával informácie CIA o Nikarague, pomohol zostaviť CIA v Kostarike armádu Contras, kooperoval v protidrogových aktivitách USA (i keď sám pašoval drogy do USA, čo sa mu prepáčilo za jeho služby). Noriega v rokoch 1982-1983 často cestoval do Washingtonu a bol v spojení aj s vtedajším riaditeľom CIA G. Bushom.

Okolo roku 1986 v dôsledku nekooperativity generála Noriegu vzťahy medzi ním a USA sa zhoršili. Preto USA začali podporovať časť vojenských dôstojníkov, ktorí chceli zvrhnúť Noriega. Aby mohli tlačiť na Noriega ekonomicky, Reaganova vláda USA zmrazila bankové kontá Panamy v amerických bankách a dala inštrukcie, aby americké firmy a občania v Paname neplatili dane. Prezident Bush nariadil zákaz importu panamského cukru do USA.

V roku 1977 americký prezident J. Carter a panamská vláda podpísali dodatok k zmluve o Panamskom prieplyve, podľa ktorého Panamský prieplyv prejde do rúk Panamy v roku 2000 a časť administratívy už 1.1.1990. Ale v roku 1987 USA zmenili názor a chceli dodatok k zmluve zmeniť, na čo Noriega nechcel pristúpiť. Preto USA potrebovali vymeniť Noriega za niekoho, kto by podpísal zmeny v zmluve z roku 1977.

V roku 1989 v prezidentských voľbách v Paname boli dvaja kandidáti, gen. Noriega a kandidát podporovaný USA Guillermo Endara. Prezident Bush pomocou CIA poskytol 10 miliónov dolárov na financovanie Endarovej prezidentskej kampane. Počas kampane ekonomické sankcie USA proti Paname spôsobovali ťažkosti v ekonomike a voliči vedeli, že ak zvolia Endara, USA zrušia sankcie. Pozorovatelia volieb tvrdili, že Endara vyhral voľby, ale Noriega ich výsledok zrušil, lebo USA podporovali finančne Endaru.

USA sa snažili bezvýsledne vyprovokovať vojensky Noriegu tým, že americké vojenské transportéry provokačne chodili po uliciach v mestách Panamy. Keby sa im bolo podarilo vojensky vyprovokovať gen. Noriega, vojenský zásah vojsk USA v Paname by sa dal ľahšie ospravedlniť pred verejnosťou.

[14] Všeobecné kecy, fakty...

Pretože už 1.1.1990 podľa zmluvy panamskí úradníci mali nahradiť amerických úradníkov v administratíve Panamského kanála, USA sa museli poponáhľať odstrániť gen. Noriegu, aby mohli zmeniť zmluvu z roku 1977. V októbri roku 1989 časť panamských dôstojníkov, podporovaných USA, sa snažila urobiť vojenský prevrat v Paname, ale bezvýsledne. V decembri roku 1989 USA zvýšili ekonomický tlak na Panamu. Oznámili, že nedovolia, aby lode registrované v Paname kotvili v prístavoch USA. Panamské zhromaždenie nato vyhlásilo, že Panama je vo vojne s USA, pretože USA zaviedli ekonomické sankcie a robili vojenské cvičenia v Paname.

Ako zavraždili jedného amerického vojenského námorníka?

V Columbia encyklopédii (5. vydanie, 1993) pod heslom Manuel Noriega sa dočítame: „Po zavraždení (amerického) vojenského námorníka v Paname prezident USA George Bush nariadil vojakom ísť do Panamy a chytiť Noriegu.“ A pod heslom Panama sa píše: „V ten istý deň (15.5.1989) zabil panamskí vojaci vojenského námorníka USA. 20.12.1989 USA odpovedali operáciou „Operation Just Cause“, zaútočili na mesto Panamu s kombinovanou vojenskou silou 25 000 vojakov, aby zbavili Noriegu moci.“ Z toho pre verejnosť logicky vyplýva, že zabitie jedného amerického vojenského námorníka panamskými vojakmi v Paname malo za následok americkú vojenskú inváziu do Panamy.

O zabití amerického vojenského námorníka sú dve verzie, americká a panamská. Ani jedna verzia nebola nezávisle potvrdená. Podľa americkej verzie štyria americkí dôstojníci, neozbrojení a mimo služby, sa vracali domov autom a zablúdili. Záhadne prešli dve kontrolné stanovištia, ktoré im mali napovedať, že sú v zakázanej oblasti. Dostali sa autom až na panamské vojenské kontrolné stanovište, ktoré bolo pri hlavnom veliteľstve síl Panamskej obrany (PDF). Vojaci PDF namierili na Američanov zbrane, ktorí zo strachu naštartovali auto a pokračovali cez kontrolné stanovište, pričom vojaci PDF začali na nich strieľať. Jedného dôstojníka zabil a ďalšieho zranil.

Samozrejme, vojaci PDF podali odlišnú verziu nehody. Podľa ich výpovedí americkí vojaci boli ozbrojení a začali strieľať prví, pričom zranili dvoch panamských civilistov a jedného vojaka (*New York Times* 18.12.1989, *Washington Post* 18.12.1989). Zaujímavé bolo, že zabitý americký námorník bol dôstojník americkej spravodajskej

Invázia vojsk USA do Panamy... [15]

služby. Rád by som vedel, či zabitie jedného amerického námorníka bola plánovaná provokácia z americkej strany alebo náhoda.

Pri streľbe bol nablízku americký vojenský námorný dôstojník aj so ženou a videli incident. Niekoľko vojakov PDF bolo tiež nablízku, o ktorých sa tvrdilo, že boli natoxikovaní. Vojaci PDF zastavili amerického dôstojníka so ženou a zobrali ich do vedľajšej budovy, kde ich oboch vypočúvali štyri hodiny. Podľa amerického oddelenia obrany počas výsluchu vojaci PDF bili amerického dôstojníka a sexuálne obťažovali jeho ženu.

Rozkazom prezidenta USA G. Busha sa začala vojenská operácia USA proti Paname krátko po polnoci z 19. na 20.12.1989. V Paname bolo 12 000 amerických vojakov a Bush tam poslal ďalších 12 000, takže celkovo tam bolo okolo 24 000 vojakov. Vojenské lietadlá USA bombardovali naraz 27 cieľov, medzi ktorými bolo veliteľstvo Noriegu El Chorillo, oblasť San Miguelito a časť mesta Colon. Počas prvých 14 hodín invázie bolo zhodených 417 bômb na hlavné mesto Panama City. USA vojaci prišli do Panamy so zoznamom osôb, väčšinou ľavicovo orientovaných, ktorých zadržovali niekoľko mesiacov v táboroch bez obvinenia. 7000 osôb bolo uväznených, mnoho z nich je nezvestných. Hovorkyňa Bieleho domu Marlin Fitzwaterová oznámila reportérom v noci, o 1 hodine 40 minútach, pár hodín po začatí invázie, že bola nastolená nová panamská vláda vedená Guillermom Endarom a vláda USA ju ihneď uznala.

Počas invázie bolo zabitých 26 amerických vojakov. Spojené štáty oficiálne odhadli, že bolo zabitých viac ako 200 - 300 panamských civilných osôb. Ale rôzne humanitné organizácie odhadujú počet zabitých civilných osôb okolo 1 000 - 4 000 (*Christian Science Monitor* 27.12.1989). Panamskí predstavitelia udávali okolo 7000 ľudských životov. Predstavitelia Červeného kríža odhadovali, že to bolo prinajmenšom 2000-3000 osôb a obvinili USA z utajovania masakru. Pretože panamskí vojaci sa po invázii preobliekli do civilných šiat, americkí vojaci strelali po podozrivých civilistoch na ulici. Na videokazetách [1,8] sú letecké zábery, kde vidieť vybombardovanú časť mesta Panamy. Zábery veľmi pripomínali letecké zábery zničenej Varšavy na konci druhej svetovej vojny v roku 1945. Samozrejme, americkí vojaci mali za úlohu, aby oficiálny počet mŕtvych civilistov pri invázii bol čo najmenší. Preto uzavreli oblasti, kde bolo najviac mŕtvych, na štyri dni. Nemali tam prístup ani médiá a ani Červený kríž. Americkí vojaci zväžali mŕtvych preč z ulíc bez toho, aby ich identifikovali. Niektorí Panamčania tvrdili, že americkí vojaci spopolnili mŕtve telá priamo na ulici. Niektorí autori

[16] Všeobecné kecy, fakty...

predpokladajú, že mnoho mŕtvych Panamčanov bolo pohádzaných do mora z amerických vojenských helikoptér. Na videokazete [8] sa dokumentuje odhalenie už stoviek mŕtvol, od detí po starcov, ktorých zabili vojaci USA, ktorí boli do roku 1993 nájdení v 17 masových hroboch. Zaujímavé je, že v masmédiách už rok-dva stále počúvam a vidím zábery masových hrobov v bývalej Juhoslávii. Ale o masových hroboch v Paname nebola a nie je ani zmienka.

A čo masmédiá?

S podobou invázie do Panamy, ktorá vyšla najavo až neskoršie a je stále relatívne dobre utajovaná, kontrastovali zábery a dokumenty vysielané v americkej televízii. Pretože som bol práve vtedy v USA, pamätám si, ako ráno 20.12.1990 niektorá z hlavných televíznych staníc (ABC alebo NBC) prenášala priamu reportáž z nemocnice v Paname. Na chodbe nemocnice na zemi boli poukladaní mŕtvi alebo ťažko ranení civilisti, pretože nemocničné izby boli už plné. Asi o 10 hodín neskoršie v televízii o mŕtvych už nebolo nič, ale ukazovali, ako ľudia v Paname tancujú od radosti na uliciach, že sa zbavili zlého diktátora. V televízii sa o invázii väčšinou hovorilo z taktického vojenského hľadiska, aká bola efektívna, či operácie idú dobre, alebo horšie. Oznamovala sa smrť každého padlého amerického vojaka, ale že zomierali stovky civilných osôb, o tom sa nehovorilo, a je možné, že by to zaujímalo len málo ľudí.

Medzinárodná komunita odsúdila inváziu do Panamy. Všetky medzinárodné zákony a zmluvy hovoria, že invázia bola ilegálna. Hlasovaním 20:1 (USA boli proti) Organizácia amerických štátov (OAS) vydala rezolúciu, kde tvrdo odsúdila inváziu USA do Panamy a nazvala americkú akciu porušením práva panamského ľudu na sebaurčenie (*New York 23.12.1989*). Valné zhromaždenie OSN dňa 29.12.1989 veľkou väčšinou hlasov prijalo rezolúciu rezolútne odsudzujúcu americkú inváziu do Panamy ako porušenie medzinárodných zákonov (75 za, 20 proti, 40 sa zdržalo) a požadovalo okamžité stiahnutie vojenských síl USA z Panamy. Ako si pamätám z dokumentu *Panama Deception (1993)*, správu z Valného zhromaždenia OSN odsudzujúcu americkú inváziu do Panamy odvysielala len jedna televízna stanica (*CBS*) zo 65 amerických televíznych staníc USA. Je to zaujímavý fakt, ktorý hovorí prinajmenšom o zvláštnosti a profesionalite amerického informačného systému. Rád by som vedel, ako sa formulovalo nariadenie skoro pre všetky TV stanice v USA neodvysielat' túto veľmi dôležitú správu z

OSN v krajine, ktorá sa hrdí svojou ústavne zaručenou slobodou tlače a prejavu. Taktiež by som rád vedel, ako došlo k tomu, že TV stanica CBS venovala tejto správe z OSN celých 10 sekúnd.

Začalo ma zaujímať, prečo masmédiá v krajine so zaručenou slobodou slova a tlače skreslene informovali verejnosť. Ako uvádzam v ďalších kapitolách, na základe známych faktov súhlasím s autormi, že masmédiá slúžia tým ľuďom, ktorí majú moc.

Masmédiá patria tým istým ľuďom, ktorým patrí aj vláda, ktorá je hovorcom a vykonávateľom pokynov Koalícií globálnych investorov (KGI, bude opísané nižšie). Peniaze dominujú v politike, v masmédiách, v ľudských právach a v celej súčasnej západnej a asi už aj východnej demokracii. Stupeň slobody, politické a morálne ohodnotenia, úroveň ľudských práv, úroveň demokracie pre kohokoľvek sú priamoúmerné množstvu peňazí, ktoré daná fyzická alebo právnická osoba vlastní.

Slobodu tlače v USA vyjadril aj prípitok Johna Swintona v roku 1953, bývalého šéfa (Chief of Staff) najsolidnejších amerických novín New York Times, v Newyorskom tlačovom klube o nezávislej tlači (prevzaté z knihy Lynne Meredith: *Vultures in Eagle's Clothing* [9]). Citujem: „*V súčasnosti v Amerike neexistuje nezávislá tlač. Viete to vy, viem to aj ja. Ani jeden z vás sa neopováži napísať svoj úprimný pravdivý názor, a ak napíšete, viete dopredu, že sa to v tlači neobjaví. Ja som týždenne platený za to, aby som svoj úprimný názor nedával na papier. Vy ste takisto platení za to isté, a každý z vás, kto by bol taký hlúpy, aby písal svoje úprimné názory, bol by na ulici a hľadal si inú prácu. Ak by som ja dovoľil, aby sa moje úprimné pravdivé názory objavili v novinách, tak by som do 24 hodín stratil zamestnanie. Úloha žurnalistu je zničiť pravdu; dokonale klamať; prekrúcať; byť prefikáný; plaziť sa pred mamonom a predať svoju krajinu a svoju rasu za svoj denný chlieb. Vy to viete a ja to viem. Čo je to za hlúposť pripíjať si na nezávislú tlač? My sme nástroje a vazali bohatých ľudí za scénu. My sme poskakujúci Jankovia; oni ťahajú za struny a my tancujeme. Naše talenty, naše schopnosti a naše životy, to všetko vlastní iní ľudia. My sme intelektuálne prostitútky.*”

Rád by som vedel, či tento prípitok platí aj pre rok 1996.

Systém profesionálnej propagandy zahŕňa aj mnohé štátne a súkromné organizácie rôzneho druhu, ktoré produkujú aj vyhlásenia na objednávku, ako bola napríklad aj správa publikovaná v novinách *Sme* (prevzatá z *New York Times* z 3.5.1996), citujem: „Do

[18] Všeobecné kecy, fakty...

spoločnosti najhorších svetových diktátorov sa dostal slovenský premiér Vladimír Mečiar, ktorého meno uzatvára rebríček desiatich najhorších nepriateľov tlače." Vydal to v New Yorku k Svetovému dňu slobody tlače (3.5.1996) Výbor na ochranu novinárov (CPJ).

Dôvody prezidenta G. Busha pre inváziu

Vtedajší prezident USA G. Bush dňa 21.12.1989 ponúkol nasledovné dôvody na oprávnenie bombardovania Panamy: „Cieľom Spojených štátov je zabezpečiť ochranu životov Američanov, obrániť demokraciu v Paname, bojovať proti pašovaniu drog do USA a ochrániť integritu zmluvy o Panamskom kanáli.“

Kriminálny čin bombardovania Panamy splnil možno len jeden cieľ – zabezpečil relatívnu ochranu životov Američanov v Paname. Čo sa týka demokracie, Panama sa dostala pod priamy diktát USA so všetkým, čo k tomu patrí. Noviny a rozhlasové stanice, ktoré kritizovali americkú inváziu alebo bábkovú vládu, boli zakázané... atď. Ilegálny tok narkotík do USA sa nezmenšil. Čo sa týka zmluvy o Panamskom prieplyve podpísanej Torrijosom a Carterom v roku 1977 a ratifikovanej americkým Senátom dňa 21.3.1991, senátor L. Craig a P. Crane navrhli zmeniť zmluvu o Panamskom prieplyve, aby vojenské sily USA mohli ostať v Paname aj po 31.12.1999, a povoliť im pôsobiť nezávisle, aby chránili Panamský prieplyv.

Vojenská invázia bola úspešná aj tým, že dňa 3.1.1990 generál Noriega sa vzdal a bol prevezený do USA, kde bol aj odsúdený na dlhoročné väzenie.

Dňa 22.12.1989 prezident Bush na otázku, čo rozhodlo, že vydal rozkaz na útok, odpovedal: „Myslím si, že rozhodli udalosti, ktoré som už citoval na brífingu americkému národu včera; a to smrť (amerického) námorníka, brutálne mučenie poručíka vojnového loďstva a hrozba sexuálneho zneužitia jeho ženy... Neskôršie odpovedal na otázku o sovietskej reakcii na americké rozhodnutie: „A ja chcem, aby on (Gorbačov) vedel, že ak je zabitý americký námorník, ak oni zabijú amerického námorníka, to je ozaj zle. A ak oni brutálne zaobchádzajú so ženou amerického občana, sexuálne ohrozujú ženu poručíka kopúc ho do slabín, potom, pán Gorbačov, rosím, pochopte, že ja ako prezident s tým niečo urobím.“

Odpovede bývalého prezidenta G. Busha ukazujú jeho štátnu, politickú, kultúrnu a humánnu úroveň. Jeho odpovede potvrdzujú to, čo o ňom napísali W. G. Tarpley a A. Chaitkin v knihe **George Bush. The Unauthorized Biography** [7]. Píšu, že Bush je a sám sa pokladá

za oligarcha, čo je geneticky vyšľachtená ľudská bytosť, ktorá patrí do špeciálnej rasy ľudských bytostí, ktoré sú ušľachtilejšie ako bežné ľudské bytosti a táto ich genetická ušľachtilosť je dedičná. Z toho vyplýva aj ich morálne právo rozhodovať o našom svete. Ozaj, koľko veľkých štátnikov a mocných tohto sveta si myslí o sebe, že patrí do oligarchie?

Rozhodnutie, že za zabitie jedného amerického námorníka a aby sa zbavili nežiaducej osoby (generála Noriegu) v nezávislej krajine, je potrebné vojensky zasiahnuť v tejto krajine a zabiť niekoľko tisíc nevinných ľudí, je pre normálneho človeka nepochopiteľné. Zdá sa však, že pre oligarchov je také rozhodnutie správne, hlavne keď sa týka ľudí, ktorí zjavne nepatria medzi oligarchov.

Prezident G. Bush ako vojnový zločinec?

Každý národ má právo zvoliť si vládu a rozhodnúť, kto bude vládnuť. Cudzie štáty nemajú právo vojensky intervenovať, keď sa im vláda v inom štáte nepáči a nemajú právo intervenovať ani v prípade občianskej vojny. Podľa Charty OSN, ktorú podpísali štáty tohto sveta, každý člen OSN súhlasí, že neurobí agresiu do cudzieho štátu. Štát môže použiť silu len v prípade, keď je napadnutý iným štátom a musí sa brániť, alebo ak ho požiada iný štát, ktorý bol napadnutý, pomôcť mu sa brániť. Zákony Charty OSN sa stali súčasťou zákonov štátov nášho sveta a aj USA.

Mnoho udalostí počas invázie amerických vojakov v Paname nie je a možno ani nebude známych. No jeden fakt je známy. Podľa informácií z masmédií a Bushovho vyhlásenia vtedajší americký prezident G. Bush vydal rozkaz na vojenskú intervenciu do suverénneho štátu, na bombardovanie panamského územia, pri ktorom zahynulo viac ako 1000 nevinných obyvateľov Panamy. Týmto porušil medzinárodné zákony o suverenite nezávislých štátov, Deklaráciu ľudských práv Charty OSN, Ženevské protokoly a zákony USA. Týmto činom sa prezident Bush podľa medzinárodného práva o vojnových zločinoch zaradil medzi kandidátov na titul vojnového zločince. Keď píšem tieto riadky (5.7.1996), na medzinárodnom súde v Haagu hľadajú a skúmajú dôkazy proti niektorým obyvateľom bývalej Juhoslávie, ktorí sú obvinení z vojnových zločinov, ktorých sa dopustili v občianskej vojne. Ale nikto neobvinil a nesúdi bývalého prezidenta Busha ako vojnového zločince, že vydal rozkaz na bombardovanie Panamy, pri ktorom bolo zabitých viac ako 1000 ľudí.

[20] Všeobecné kecy, fakty...

Rád by som vedel, či niekto dal požiadavku na medzinárodný súd v Haagu na prešetrenie prezidenta Busha ako vojnového zločinca. A ak dal, čo sa so žiadosťou stalo?

Z uvedeného vyplýva niekoľko zaujímavých skutočností. Po prvé, je možné, že Medzinárodný súd v Haagu neslúži v záujme práva pre ľudí, ale niekomu, koho budeme nazývať Koalícia globálnych investorov (KGI, opísané nižšie). Je možné, že Medzinárodný súd v Haagu má za úlohu vytvoriť dojem, že na svete existuje nejaký systém spravodlivosti, pred ktorým sú si všetci ľudia rovní. Je zaujímavé, že ak tento najvýznamnejší orgán, ktorý posudzuje spravodlivosť konania ľudí tohto sveta, je len druh služby pre KGI, čo sú potom menej významné organizácie zaoberajúce sa spravodlivosťou na tomto svete? Je možné, že hlavná úloha Medzinárodného súdu v Haagu je modulovať názory ľudí v prospech KGI? Je Medzinárodný súd v Haagu súčasťou možného systému na ovplyvňovanie vývoja vo svete v prospech KGI?

V súvislosti s tým by ma zaujímalo, či vedel prezident vtedajšieho Československa, Václav Havel, humanista s veľkým H, keď pozval vtedajšieho prezidenta G. Busha do Československa (v roku 1989 alebo 1990), že pozýva človeka, ktorý vydal rozkaz, na základe ktorého bolo zabitých viac ako 1000 ľudí a ktorý by mohol byť obvinený ako vojnový zločinec? Prezident G. Bush v Prahe na Václavskom námestí, ako aj na mnohých námestiach sveta, hovoril jasajúcemu publiku o ľudských právach a demokracii. Alebo čo si mysleli vedúci predstavitelia najpriemyselnejších štátov nášho sveta pri mnohých slávnostných mítingoch, rokovaníach a oslavách s človekom, ktorého rozkazom bolo zabitých niekoľko tisíc ľudí? Taktiež by ma zaujímalo, či títo ľudia pripustili v duchu možnosti, že prezident Bush môže byť podľa medzinárodných zákonov vojnovým zločincem, alebo si mysleli, že je to v súlade s úrovňou demokracie a kultúry súčasného sveta?

Koalície globálnych investorov (KGI)

Ďalšou zaujímavou a zriedkavou otázkou je: Ako je možné, že USA ako krajina s vyspelou demokraciou, s demokraticky zmýšľajúcim obyvateľstvom, a ako som osobne mal možnosť poznať, s milými, sympatickými a ochotnými ľuďmi, táto krajina vojensky napadne suverénny štát Panamu s podporou väčšiny obyvateľstva?

Časopis Newsweek 1.1.1990 publikoval názor Američanov vyplývajúci z prieskumu verejnej mienky, kde 75 – 85 % súhlasilo, že

USA mali právo poslať do Panamy vojenské sily za účelom zvrhnutia generála Noriegu. Proti bolo 8 – 18 %. V podstate tieto čísla sú výsledkom globálneho profesionálne-totalitného modulačného systému, ktorý už funguje v USA a aj v niektorých iných krajinách mnoho rokov. Tento systém ako nástroj KGI má za úlohu modulovať informácie, ktoré ovplyvňujú myslenie a správanie ľudí, a to tak jednotlivcov, ako aj skupiny. Cítil som to na vlastnej koži, keď som v roku 1988 - 1989 žil v USA. V tom čase, zhruba asi rok pred inváziou USA do Panamy, začala sa v televízii, rozhlase a v novinách široko rozbehnutá propaganda namierená proti Noriegovi. Propaganda oslovila každú spoločenskú vrstvu. Prezident Panamy Manuel Noriega bol vykreslený ako ľudský netvor, ktorý rozkazuje mučiť a vraždiť svojich politických a ideologických oponentov, svojim diktátom drží v strachu celý národ, obdivuje fašistov a je fašista, droguje, žije veľmi nemorálnym a nemravným bisexuálnym životom a robí veľmi zle pre nás Američanov, lebo vo veľkom pašuje do USA drogy, ktoré zabíjajú naše deti.

Ako príklad budem citovať, čo napísal uznávaný americký medzinárodný časopis Newsweek 1.1.1990 v článku, ktorý opisuje inváziu vojakov USA do Panamy. Článok má nadpis „No Symphathy for the Devil“, čo sa dá preložiť ako „Žiadne sympatie pre diabla“, pričom diablom sa myslí generál Noriega. Pod obrázkom, ktorý ukazuje generála Noriegu, je napísané: „Kokaín, fotografia Hitlera a vedro krvi.“ Ale na obrázku bolo vidieť, ako Noriega drží v ruke nejaký papier.

V článku sa opisuje aj hľadanie prezidenta Noriegu počas invázie. Píše sa: „Keď sme prišli do domu, sviečky boli ešte zapálené. Zdá sa, že generál tam bol ešte pred niekoľkými minútami spolu s kvartetom brazílskych bosoriek, ktoré tam pre neho praktizovali „voodoo“ (čarodejníctvo). Okrem toho tam zanechali po sebe vedro krvi, talizmany a 50 libier (22,68 kg) kokaínu.“ Ďalej v Noriegovej úradnej miestnosti americkí vojaci našli kopy pornografie na jeho stole a fotografiu Hitlera v jeho stole. V článku je vsuvka, kde sa píše o bisexuálnom živote generála Noriegu. Zaujímavé, že ako ukázali masmédiá po vojenskom prevrate v Čile, rovnako vybavenú pracovňu mal aj čilsky prezident, socialista Salvador Gossens Allende po tom, čo bol pravdepodobne zavraždený vzbúrenými vojakmi podporovanými z USA. Rád by som vedel, odkedy táto tradícia CIA aranžovať príbytky nepohodlných ľudí existuje a kde si takúto príručku aranžovania možno kúpiť.

[22] Všeobecné kecy, fakty...

Nakoniec Newsweek z 15.1.1990 ukazuje fotografiu generála Noriegu s milenkou a s matkou milenky a fotografiu ľudí v Paname, ako sa tešia, že americkí vojaci chytili Manuela Noriegu.

Počas invázie do Panamy mal som možnosť rozprávať sa s Američanmi s nižším, ale aj s vysokoškolským vzdelaním. Väčšina mala podobný názor: Generál Noriega je taký zlý človek, že je správne ho chytiť a za to zlé, čo robil, ho spravodlivo potrestať. Samozrejme inváziou USA do Panamy sa porušili medzinárodné zákony, ktoré chránia stabilitu nášho sveta, a zahynulo pri nej možno viac ako 1000 nevinných ľudí; ale o tom uvažovalo asi len malé percento Američanov.

Dokument „The Panama Deception“ v televízii

Videokazeta „Panama Deception“ ukazuje „demokratické vzťahy“ medzi Panamou a USA. Ukazuje vojenskú kultúru vojakov USA počas invázie, ktorá mi pripomína vojenskú kultúru vojakov nacistického Nemecka v druhej svetovej vojne v Európe. Ako keby vojaci chceli povedať: „My lepší ľudia sme prišli spraviť poriadok medzi vás, lebo máme na to morálne právo a tak je to správne.“ Zaujímalo by ma, koľko štátov sveta uviedlo v televízii dokument Panama Deception? Ak si dobre pamätám, v USA som pravdepodobne videl uvedený dokument na TV stanici CBS niekedy po nastúpení prezidenta B. Clintona do prezidentského úradu. Koľko východoeurópskych štátov, ktoré sa hrdia, že nastúpili na cestu liberalizmu, slobody, demokracie a nezávislosti, uviedli spomínaný dokument v televízii? Neviem, je možné, že všetky a je možné, že ho neuviedla ani jedna východoeurópska krajina. Vidieť uvedený dokument je dôležité hlavne teraz, v čase, keď politickí a vládni predstavitelia USA nás učia novej kultúre, ľudským právam, demokracii a slobodnému životu.

Ozaj prečo?

Prečo sa USA rozhodli urobiť vojenskú inváziu do Panamy? Keď vynecháme všeobecné kecy zdôrazňované masmédiami, že panamskí vojaci zabili námorníka USA, sexuálne obťažovali americkú ženu, že Noriega pašuje drogy do USA a je to v podstate zlý človek, že treba obrániť demokraciu v Paname a že Panamský prieplav je v nebezpečenstve; čo ostane?

Je možné, že 35 000 amerických občanov v Paname by bolo v nebezpečenstve v prípade zvýšenia konfliktu medzi USA a Panamou. Snaha zmeniť zmluvu o odovzdaní Panamského prieplavu Paname v roku 2000 rozhodne prispela k invázii. Tiež je možné, ako hovorí časopis „The Economist“, že po rozpade nebezpečného sovietskeho bloku Ministerstvo obrany USA potrebuje nepriateľa, aby ospravedlnilo výšku výdavkov na zbrojenie. Ďalej to bola možnosť ukázať aj iným krajinám schopnosti americkej armády. Pravdepodobne hlavný dôvod bol, že Panama sa postavila otvorene proti záujmom USA vo svojej krajine, že prezident Noriega prestal kooperovať, čím sa mohol vplyv KGI v Paname obmedziť. Ďalej tu bolo nebezpečenstvo dominového efektu, t.j. že príklad Panamy budú nasledovať ďalšie latinskoamerické krajiny.

Porovnanie, čo sa píše v historickej literatúre o invázii vojsk USA do Panamy v roku 1989 a o invázii vojsk Varšavskej zmluvy do Československa v roku 1968

Samozrejme, situácia v bývalom Československu bola iná ako v Paname, ale určité analógie tam boli. Inváziu opíšem len veľmi stručne, lebo je nám relatívne známa. V roku 1968 komunistická strana a vláda vtedajšieho Československa sa začala snažiť robiť ideologickú a ekonomickú politiku nezávislú od štátov sovietskeho bloku. Dňa 21.8.1968 vojská väčšiny štátov Varšavskej zmluvy vojensky podnikli inváziu do Československa (100 000 vojakov, 2300 tankov a 700 lietadiel). Prakticky to znamenalo, že vojenské transporty, tanky a vojaci išli do priestoru rozmiestnenia. Vedúci československí predstavitelia boli odvezení do Moskvy, kde takmer všetci podpísali zmluvu o príslušnosti do sovietskeho bloku. Reformy v Československu sa zrušili, mnoho ľudí muselo prejsť do iného, menej významného zamestnania, niekto išiel aj do väzenia a totalitný socialistický systém v Československu pokračoval. Pretože počet zabitých československých občanov počas invázie som nenašiel v literatúre, predpokladám, že ich bolo veľmi málo, okolo 10-50 [33]. Občania boli väčšinou zastrelení (niektorí náhodne) pri provokovaní vojakov.

Porovnaním invázie do Československa a invázie do Panamy som si uvedomil, že invázia do Československa bola relatívne mierumilovná vojenská akcia, ktorá splnila cieľ pri najmenších ľudských a materiálnych škodách. Vojská Varšavskej zmluvy nebombardovali po polnoci objekty v mestách, nezabili viac ako 1000

[24] Všeobecné kecy, fakty...

civilistov, nestrieľali po podozrivých ľuďoch na uliciach, nevypaľovali obytné domy, nehádzali mŕtvych do masových hrobov, neuväznili 7000 ľudí bez súdu, nezničili domy pre 20 000 ľudí, neinternovali ľudí v záchytných táboroch bez súdu atď.

Čo tak porovnať, čo sa píše v historickej literatúre o týchto dvoch inváziách.

Čo sa píše o invázii USA do Panamy v roku 1989

Napríklad v knihe J. A. S. Grenvilla: **A History of the World in the Twentieth Century** (*História sveta v dvadsiatom storočí*) [10]. v kapitole 71, ktorá má nadpis „Revolúcie v Centrálnnej Amerike: Kostarika, Nikaragua, Honduras, Salvádor, Guatemala, Panama a Mexiko“ sa na str. 731 píše: *Dňa 20.12.1989 prezident Bush prešiel gordický uzol, 24 000 vojakov USA zaútočilo na mesto Panama City, aby zatvorilo a zvrhlo Noriega. Noriega ušiel na veľvyslanectvo Vatikánu, kde sa vzdal v januári 1990, bol odsúdený a poslaný do väzenia.“* Na str. 731 je fotografia Noriega (9x7 cm), ktorá má potvrdiť v súlade s propagandou, že Noriega bol zlý človek. Na fotografii Noriega stojí pri stene vo väzení a na prsiach drží tabuľku so svojim identifikačným číslom. Pod fotografiou je text: *„Panamský vodca pašovania drog, generál Manuel Noriega bol chytený a obžalovaný v Miami na Floride (USA).* (Samozrejme, fotografia je veľmi zavádzajúca a skresľuje historické skutočnosti o invázii do Panamy.)

Na strane 839 v kapitole 81 „Spojené štáty: Reagan a Bush“, sa píše: *„V máji 1989 Noriega silou zabránil, aby sa demokratický opozičný vodca stal prezidentom: voľby sprevádzalo násilie, zastrašovanie a korupcia. USA robili nátlak, aby odstránili Noriega, ale bezvýsledne. Konečne v decembri 1989 väčšie vojenské sily USA zaútočili na mesto Panama City, pričom spôsobili niekoľko strát na životoch a deštrukciu. Noriega obkľúčili, chytili a priviezli do USA na súd a opozičný kandidát májových volieb bol inštalovaný za prezidenta.“* K textu nie je fotografia.

Čo sa píše o invázii vojsk Varšavskej zmluvy do Československa roku 1968

Na str. 797-798 v tej istej knihe [10] sa dokonca v názve spomína Pražská jar, čo má zvýšiť význam tejto udalosti u čitateľa. V kapitole 77 s názvom „Sovietsky zväz a širší svet: Rozdrvenie Pražskej jari“, je

jeden obrázok (7x8 cm) ukazujúci nešťastných ľudí. Text pod obrázkom: „Plačúce zástupy spoločne držia kvety v Prahe, aby konfrontovali ruských dobyvateľov, ktorí sa usilujú ukončiť 'pražskú jar' v auguste 1968." Udaloť okolo invázie v auguste 1968 na str. 798 sa venuje v knihe skoro pol strany, čo je oveľa viac ako udaloť v Paname.

Na str. 843 v kapitole 82 s názvom „Nemecká spolková republika: dosahuje zrelosť“, na str. 844 je jeden obrázok (11x9 cm) ukazujúci študentov, ako niečo rozdávať. Text k obrázku: „Študenti rozdávať zakázanú literatúru na Václavskom námestí po potlačení Pražskej jari.“

Invázii do Československa historická kniha [10] venuje oveľa viac pozornosti než invázii do Panamy. Opisuje ju oveľa tragickejšie pre ľudí v Československu ako inváziu do Panamy pre Panamčanov. Píše o krutejšom postupe „ruských“ dobyvateľov v porovnaní s postupom vojsk USA v Paname. Hoci v skutočnosti opak bol pravdou. Zavádzajúci je aj výber fotografií, kde z invázie do Československa sú dve fotografie, ale z invázie do Panamy nie je ani jedna, je tam len obrázok Noriega vo väzení na Floride v USA, čo má potvrdiť, že Noriega bol zlý človek.

Rád by som vedel, prečo sa v historickej knihe [10] neobjavili fotografie horiacich panamských domov, mŕtvych civilistov na ulici alebo fotografie mŕtvol v masových hrobách nájdených v Paname, fotografie, ktoré by ukázali krutosť a nehumánnosť amerických dobyvateľov. A prečo sa tam objavili fotografie ukazujúce inváziu sovietskych vojakov v Československu? Aké pohnútky viedli autora knihy ku skreslenému opisu historických skutočností? Je veľmi pravdepodobné, že univerzitne vzdelaný autor podľa svojich vedomostí objektívne opísal tieto dve udalosti nevediac, že jeho vedomosti boli modulované totalitárne-profesionálnym informačným systémom. Rád by som vedel, či sa toto dá uviesť ako praktická ukážka vplyvu profesionálne-totalitárneho informačného systému súčasného sveta na objektívne uvažovanie ľudí.

K podobnému záveru som prišiel aj pri porovnaní uvedených dvoch udaloť v knihe: J. M. Roberts: **History of the World** (História sveta) [12]. O invázii vojsk Varšavského paktu do Československa sa zmiňujú v knihe dve vety na str. 879. Je tam dokonca fotografia na str. 880 (13x9 cm), ktorá ukazuje obrnený transportér so sovietskymi vojakmi a okolo veľa civilistov vykrikujúcich na vojakov. Pod

[26] Všeobecné kecy, fakty...

obrázkom je text: „Dramatická konfrontácia v Prahe počas ruskej invázie v roku 1968.“

V knihe sa mi nepodarilo nájsť žiadnu zmienku o invázii vojsk USA do Panamy, asi ju autor pokladal totálne za bezvýznamnú. Knihu budem ďalej podrobne študovať, dúfajúc, že nejaká zmienka o invázii do Panamy tam predsa bude.

Porovnanie postojov obyvateľstva sveta k týmto dvom udalostiam stojí tiež za úvahu. Relatívne mierumilovná invázia vojsk Varšavskej zmluvy do Československa v roku 1968 vyvolala veľmi negatívny ohlas vo svete. Dokumentuje to obrovský počet demonštrantov v mestách a pred veľvyslanectvami ZSSR v západnej Európe a vo svete, televízne reportáže a predné strany novín po invázii. Aby sa stále oživovalo a dokumentovalo barbarstvo vtedajšieho komunistického bloku, dokumentárny film o invázii do Československa sa premietal v televízii na západoeurópskych staniciach najmenej 10 ráz za posledných 25 rokov (ja som ho videl aspoň 5 ráz).

Naproti tomu barbarská invázia vojsk USA do Panamy nevyvolala demonštrácie, alebo demonštrácie boli len obmedzené v mestách západnej Európy a vo svete. Dokumentárny film o invázii sa nepremieta v deň výročia invázie v televíziách západnej Európy (aspoň ja o tom neviem). Bolo mnoho symbolických slovných odsúdení invázie, ktoré rýchle upadli do zabudnutia. Celkove invázia sa brala ako normálny čin v procese vývoja sveta. Ozaj, je to ďalšia praktická ukážka profesionálne-totalitárneho informačného systému súčasného sveta ako neoddeliteľnej súčasť KGI?

Pretože sa mi zdalo, že dôležité fakty o inváziách vojsk USA v cudzích nezávislých štátoch sa asi strácajú z histórie, rozhodol som sa v ďalšej kapitole veľmi stručne zmieniť o vojenských inváziách USA, o ktorých som sa dozvedel z literatúry.

Intervencie vojsk USA vo svete

Pri hľadaní údajov o invázii vojsk USA do Panamy som narazil na údaje, o ktorých som nevedel alebo o ktorých som mal skreslený názor. A síce, nevedel som o veľkom počte intervencií vojsk USA v cudzích suverénnych štátoch.

V roku 1994 alebo 1995 v USA som zachytil v televízii rozhovor s americkým spisovateľom, ktorý hovoril o svojej novej knihe, kde opisuje 37 vojenských intervencií vojsk USA v cudzích suverénnych štátoch. V rozhovore uviedol, že cieľom 36 intervencií bolo získať určité ekonomické, politické a ďalšie výhody a že len posledná intervencia v roku 1994 na Haiti mala humánny charakter. Škoda, že počas relácie som nezachytil meno autora ani názov knihy.

Je zaujímavé, že ja, vysokoškolsky vzdelaný odchovanec socialistickej propagandy a staníc ako Hlas Ameriky a Slobodná Európa, som vedel len o zhruba štyroch vojenských intervenciách po druhej svetovej vojne vo svete. Boli to vojenská intervencia Sovietskeho zväzu v Maďarsku roku 1956, v Československu 1968, v Afganistane v rokoch 1979-1989 (ktoré sa doteraz často pripomínajú a omieľajú) a americká intervencia vo Vietname 1965. Bol to vlastne výsledok zlej socialistickej propagandy a profesionálne dobrej propagandy demokratického západného systému, ako rádiového vysielania Hlasu Ameriky a Slobodnej Európy. Až po možnosti získať nezávislé informácie, ironicky hlavne v USA od amerických autorov, som zistil, že to boli USA, ktoré najviac intervenovali a intervenujú vojensky a politicky v mnohých krajinách sveta.

“Monroe doctrine“

S Monroeovou doktrínou som sa stretol po prvý raz (i keď vtedy som ešte nevedel, že existuje), keď som slúžil základnú vojenskú

[28] Všeobecné kecy, fakty...

službu v juhozápadných Čechách. Keď sme sa raz za pol roka služby dostali do malého mestečka na tancovačku, požiadal som o tanec miestne dievča. Ona mi na to odpovedala, že by aj išla tancovať, ale od chalanov z mestečka má zakázané tancovať s vojakmi. Ak by predsa išla tancovať, tak by od nich mohla dostať (neviem čo), a samozrejme ja by som dostal tiež, a tušil som čo. Toto bolo typické vyjadrenie dievčaťa pod tlakom Monroeovej doktríny, o ktorej, myslím, ani ono nemalo potuchy.

Monroeova doktrína je princíp, ktorým sa riadila a stále riadi zahraničná diplomacia USA vo vzťahu k latinskoamerickým krajinám [14]. Vyhlásil ju 2.12.1823 v americkom kongrese prezident USA James Monroe. Hovorí, že západná hemisféra (t.j. americký kontinent) sa pokladá za sféru vplyvu jedine USA. USA má zabrániť kolonizácii alebo ovplyvňovaniu západnej hemisféry európskou alebo inou krajinou. Inými slovami, jedine USA majú právo rozhodovať o osude latinskoamerických krajín.

Vojenské intervencie ako súčasť kultúry Monroeovej doktríny

Vo verejných knižniciach v New Yorku som začal hľadať knihy, opisujúce intervencie vojsk USA do suverénnych štátov. Jedna z najlepších kníh vo verejnej knižnici v Mid-Manhattan Library, ktorú som našiel, bola Ivan Musicant: **The banana wars: a history of United States military intervention in Latin America from the Spanish-American war to the invasion of Grenada** (*Banánové vojny: História intervencií USA v Latinskej Amerike od španielsko-amerického vojny po inváziu do Panamy*) [13]. Až keď som si ju išiel požičať domov, bolo mi povedané, že uvedená kniha má vpredu pečiatku hovoriacu, že ju nemožno požičať z knižnice. To ma dosť prekvapilo, lebo z knižnice som si bežne požičiaval knihy a toto bola prvá kniha, pri ktorej platil zákaz požičania z knižnice. Rád by som vedel, či to bola len náhoda, a keď nie, kto a na základe akých kritérií zakázal požičať túto knihu z knižnice?

Stručné údaje o intervenciách USA som čerpal hlavne z kníh [3,6,10,12,13,15,22]. Podľa historickej knihy Roberts: **History of the World** [12], vojenské sily USA urobili priamu intervenciu do krajín Latinskej Ameriky 20-krát v rokoch 1900-1920, pričom dva razy zaviedli protektorát. Od roku 1920 do 1939 vojensky intervenovali len dvakrát a to v Hondurase 1924 a Nikaraguy 1926. V knihe [13] Ivan Musicant opisuje intervencie: Kuba: 1899-1917; Panama: 1885-1904; Nikaragua I. 1912; Haiti: 1915-1934; Dominikánska republika I.:

Intervencie vojsk USA vo svete [29]

1916-1924; Nikaragua II. 1927-1934; Dominikánska republika II. 1965; Granada: 1983; Panama: 1989. Podľa atlasu svetovej histórie [15] priama americká vojenská intervencia bola na Kubu v rokoch: 1906-1909, 1911-1912 a 1917-1922; do Dominikánskej Republiky: 1905 a 1916-1924; Haiti: 1915-1934; Nikaraguy: 1909- 1933; Mexika: 1914 a 1916;

John B. Quigley v knihe [3], Michael Parenti v knihe [6], Chomsky v knihách [16,17,18] a G. E. McCuen v knihe [22] opisujú priame a nepriame vojenské americké intervencie po druhej svetovej vojne v krajinách: Dominikánska republika, Mexiko, Kórea, Guatemala, Indonézia, Kuba, Laos, Vietnam, Kongo, Kambodža, Angola, Irán, Nikaragua, Salvádor, Libanon, Granada, Líbya, Filipíny, Libéria, Panama, Haiti.

V predchádzajúcej kapitole som stručne opísal intervenciu do Panamy v roku 1989, keďže videozáznam urobil na mňa veľký dojem. Mnohé zo spomenutých intervencií boli omnoho surovejšie a krvavejšie (nehumánnejšie, ako hovoria slušní ľudia) ako intervencia do Panamy. Rád by som vedel, kde sú dokumentárne filmy o 36 intervenciách USA vo svete? Existujú vôbec? Alebo súčasná profesionálna propaganda uložila tieto nesympatické a nehumánne udalosti do zabudnutia. Je možné, že mnohé obrazové záznamy existujú, len súčasná široká verejnosť o tom nevie, a možno ani nechce vedieť.

Stručne opíšem niektoré priame alebo nepriame vojenské intervencie USA, ktoré ma zaujali alebo o ktorých som predtým nevedel.

Rusko: 5 000 amerických vojakov bojovalo proti boľševikom v Rusku a okupovalo mesto Archangel'sk v rokoch 1918-1920.

Indonézia: V Indonézii v rámci boja za zvrhnutie prezidenta Sukarna nakrútili CIA pornografický film z jeho života, kde Sukarno hral hlavnú úlohu. Film sa tajne premietal v Indonézii a mal ovplyvniť názor bežných ľudí na Sukarna. CIA podporovala frakciu vojenských dôstojníkov, ktorá odstránila Sukarna (1965) a rozhodla sa zabiť všetkých komunistických aktivistov. Vojenská vláda nepoznala všetkých komunistov v Indonézii, preto veľvyslanectvo USA a CIA im poskytli zoznam indonézskych komunistov obsahujúci 5 000 mien. Túto skutočnosť oficiálne potvrdil v roku 1990 vtedajší veľvyslanec USA v Indonézii Marshall Green. Indonézsky represívny režim našiel ďalších komunistov, kde vo vyčisťovacích akciách zabili niekoľko stotisíc ľudí (niektorí autori uvádzajú až 300 000). Bolo to jedno z

[30] Všeobecné kecy, fakty...

najväčších politických vraždení v histórii. Pri vraždení komunistov indonézske vojaci referovali americkému veľvyslanectvu a CIA menovite, ktorých komunistov zavraždili, aby si mohli predstavitelia USA vyškrtnúť mŕtvych komunistov zo zoznamu a aby si boli istí, že Komunistická strana Indonézie je definitívne zničená.

Východný Timor: Indonézske vojenské sily vyzbrojené z USA v r. 1975 – 1976 napadli Východný Timor, zvrhli tam reformistickú vládu a zabili medzi 100 000 až 200 000 ľudí z populácie okolo 600 000. Agresia sa začala po návšteve prezidenta USA G. Forda a H. Kissingera, o čom P. Liechty (ktorý tam bol v tom čase úradníkom CIA) napísal v New York Times 12.8.1994, že indonézske vojenské predstavitelia dostali explicitne povolenie (alebo pokyn ?) na túto akciu.

Salvádor: Vládne vojenské jednotky, trénované a vyzbrojené Spojenými štátmi, zabili v rokoch 1978 až 1994 okolo 70 000 ľudí z totálnej populácie 4 milióny.

Guatemala: Odhad zabitých do roku 1994 je 100 000 a 60 000 je nezvestných.

Laos: V roku 1965 vzdušné sily USA a armáda zaútočili na juhovýchodný Laos, samozrejme, bez vypovedania vojny a bez vedomia ľudí na tomto svete. V roku 1968 bombardovali časť Laosu pri frekvencii 800 náletov denne až do roku 1973. Počas tohto obdobia vzdušné sily USA zhodili na Laos 1,5 milióna ton bômb, čo je viac, ako použili USA počas celej druhej svetovej vojny. Bombardovaná oblasť (The Plain of Jars), kde žilo 150 000 obyvateľov, ostala takmer vyľudnená. Samozrejme, pre svetovú verejnosť toto masové vyvražďovanie bolo skoro dokonale utajené a utajené ostane aj v budúcnosti. Rád by som vedel, koľko ľudí by demonštrovalo vo svete, koľko ton papiera, rádiového a televízneho vysielania by sa použilo na verejné odsúdenie vyvražďovania nevinných ľudí v Laose, keby toto územie bombardovali vojská bývalého barbarského a totalitného socialistického (komunistického) bloku?

Vietnam: Po bombardovaní vo Vietname americkými lietadlami B-52 ostalo 23 miliónov kráterov. V júni 1994 vietnamská vláda oznámila, že v americko-vietnamskej vojne bolo zabitých 3 milióny vietnamských vojakov a civilistov, 4 milióny zranených, z ktorých bolo 2 milióny invalidov. Vo vojne zahynulo 50-60 000 amerických vojakov.

Kambodža: Pretože vojaci USA predpokladali, že Vietnamský národný oslobodenecký front má veliteľstvo v Kambodži, rozhodli sa

Intervencie vojsk USA vo svete [31]

tajne ho zničiť. Americké vojenské sily zhodili na Kambodžu v rokoch 1969-1975 pol milióna ton bômb.

Somálsko: V roku 1992 prezident Bush v súlade s rezolúciou OSN poslal vojsko do Somálska, aby chránilo distribúciu potravín hladujúcemu ľudu Somálska a stabilizovali mier v krajine. Vyslanie vojska do Somálska v USA bolo vyhlasované ako vysoko humanitárna pomoc. Pravda o tejto humanitárnej pomoci sa objavila v novinách Los Angeles Times 18.1.1993. Vysvitlo, že štyri hlavné americké ropné spoločnosti, Conoco, Amoco, Chevron a Phillips, mali záujem hľadať v Somálsku ropu.

Grenada: Maličký ostrov s populáciou 102 000 obyvateľov, kde sa dostala k moci ľavicová vláda s revolučným programom (*New Jewel Movement*) reformy pôdy, zdravotníctva, vzdelania a kolektivizácie. Tento program nemohol nijako znížiť ekonomickú silu kapitalizmu ani nijako ohroziť USA. Prezident Reagan tam vyslal 6 000 vojakov, aby zmarili reformy a napravili zlý smer politického a ekonomického napredovania ostrova. Invázia USA v Grenade mala slúžiť na výstrahu iným klientským štátom, ktoré by chceli ísť vo vývoji inou neodporúčanou cestou. Zaujímavé sú oficiálne dôvody vyslania vojakov: Grenada chce exportovať revolúciu do iných karibských krajín a životy Američanov na ostrove sú v nebezpečenstve.

Vlády štátov, ktoré chcú mať nejaký druh ekonomickej a politickej nezávislosti, pokúšajúc sa sami rozhodovať v politickej a ekonomickej oblasti, sú najpravdepodobnejším terčom vojenskej alebo inej intervencie KGI. Vodcovia krajín s ekonomickou samostatnosťou sa stávajú nepriateľmi KGI a je jedno, či títo nepriatelia sú reformisti, populisti alebo vojenská vláda. Ako príklady nepriateľov KGI uvediem: vojenská vláda v Paname za vlády Torrija, alebo za vlády Noriegu, Egypt za Násira, Peru za Velasca, Portugalsko za Salazara; kresťansko-socialistická vláda v Nikaragui za vlády sandinistov; sociálna demokracia v Čile za Allendeho, Jamajka za Manleyho, Grécko za Papandrea, Dominikánska republika za Boscha; marxisticko-leninská vláda na Kube, vo Vietname a v Severnej Kórei; islamská revolučná vláda v Líbyi za Kaddáfího a dokonca militantný režim v Iraku za vlády Husajna.

Zaujímavý bol aj diferencovaný postoj USA ku krajinám východnej Európy. Jednou z krajín východnej Európy, kde stupeň totality, represie a obmedzovanie ľudských práv bol najvyšší, bolo Rumunsko. Ale totalitný režim v Rumunsku diktátora Nicolae Ceausesca bol podporovaný aj z USA, napríklad výhodami v obchode.

[32] Všeobecné kecy, fakty...

Podpora bola len preto, že odmietol byť vo Varšavskej zmluve a snažil sa byť nezávislý od ZSSR, i keď jeho režim bol totalitárnejší a brutálnejší ako v ostatných východoeurópskych krajinách.

Dve otázky

Prvá samozrejماً otázka je, aký bol dôvod vojenských intervencií USA?

V čase, keď dominancia európskych veľmocí vo svete sa znižovala a významne klesla hlavne v dôsledku ekonomického zničenia Európy v druhej svetovej vojne, USA začali dominovať v krajinách tretieho sveta. Podľa zákonov o voľnom obchode hľadali lacné suroviny, lacnú pracovnú silu a výhodné podmienky pre obchodovanie. Pretože kapitál cudzích korporácií často prevyšoval kapitál vlastnej krajiny, cudzie korporácie mohli ovplyvňovať aj politiku krajiny. Odporcovia takejto politiky (od politických strán až po partizánov) boli hlavne ľavicovo orientovaní a začali sa opierať o pomoc ZSSR alebo Číny. Samozrejme, vojenská intervencia bola posledným nástrojom na usmernenie politického a ekonomického vývoja krajiny v prospech KGI. KGI potrebuje, aby vláda tej-ktorej krajiny bola priateľská a dovolila operovať korporáciám KGI s čo najmenším obmedzením. Ako píše M. Parenti [6], KGI potrebuje: 1. Chrániť priame investície v zahraničí. 2. Vytvoriť optimálne podmienky pre nové výhodné investície. 3. Zachovať si politicko-ekonomické dominantné postavenie a súčasný systém akumulácie kapitálu.

V mene boja proti komunizmu KGI intervenovala za účelom získať ekonomickú a politickú kontrolu v mnohých krajinách. Boj proti komunizmu vyznieval dobre pri intervenciách, kde si KGI zaistili trh, cudziu prácu a suroviny, pričom vždy bojovali za slobodu, demokraciu a zákonosť. Pričom, keď sa zoberú fakty, USA podporovali diktátorské režimy, aké predstavoval Anastasio Somoza v Nikarague, Fulgencio Batista na Kube, Rafael Trujillo v Dominikánskej republike atď.

Intervencie USA pokračovali aj potom, keď boj proti komunizmu bol vyhratý a bývalý ZSSR nastúpil cestu kapitalizmu a demokracie. V roku 1989 USA intervenovali s cieľom podporiť vládu na Filipínach, v Paname (1989), Perzskom zálive (1991), v Somálsku (1992) a na Haiti (1994).

KGI vedená USA používa všetky prostriedky od atentátov po manipuláciu volieb na dosiahnutie svojich cieľov. Podľa vhodnosti

KGI bude podporovať voľby, mať dozor nad nimi, kúpi si ich, zmanipuluje ich alebo nedovolí, aby sa konali. CIA našla prokapitalistických kandidátov vo voľbách v Európe, Afrike, Latinskej Amerike, Juhovýchodnej Ázii a na Blízkom východe.

Názory KGI po páde komunizmu charakterizuje napríklad generál Gray, ktorý napísal: „Ak chceme mať stabilitu v týchto oblastiach, mať vstup k ich surovinám, chrániť našich občanov v zahraničí, chrániť naše vitálne investície a zabrániť konfliktu, USA musia mať aktívnu vojenskú silu s možnosťou flexibilne odpovedať na všetky spektrá konfliktov na celom svete." V každom prípade USA sa budú snažiť, aby vojenské intervencie boli odsúhlasené OSN a tým legitímne, ako sa už stalo vo vojne v Perzskom zálive (1991), v Somálsku a na Haiti (1994).

Druhá otázka je: Ako je možné, že USA ako demokratická krajina podnikali protizákonné vojenské intervencie do mnohých krajín sveta a často s podporou väčšiny obyvateľstva?

Všeobecne sa uvádza, že jedna s podmienok, aby Hitler mohol začať obsadzovať iné krajiny v druhej svetovej vojne, bola, že pomocou totalitného systému zahrňujúc masmédiá dokázal ovplyvniť myslenie a konanie väčšiny ľudí v Nemecku. Ďalej sa všeobecne uvádza, že totalitný systém bývalého Sovietskeho zväzu bol nebezpečný pre svet aj preto, že ľudia v ZSSR boli tak spracovaní totalitným systémom, že v prípade intervencie ZSSR do cudzej krajiny obyvateľstvo a rôzne inštitúcie nemajú možnosť byť proti.

Bola to práve vzorová demokratická krajina USA, ktorá najviac vojensky intervenovala v nezávislých cudzích krajinách. Vzniká tu mnoho otázok: Ako je možné, že USA ako vysoko demokratická krajina so všetkými dobre fungujúcimi demokratickými inštitúciami, so zaručenou slobodou slova, tlače a dodržiavaním ľudských práv, podnikali protizákonné vojenské intervencie do mnohých krajín sveta a často s podporou väčšiny obyvateľstva? Je to vďaka profesionálne totalitnému systému v masmédiách, ktorý ovplyvňuje myslenie a správanie ľudí? Alebo že by celý systém bol profesionálne totalitárny?

Keď USA vojensky intervenujú v cudzej nezávislej krajine, musia nájsť dôvody – aby vysvetlili vlastným vojakom, prečo a začo idú bojovať a vystavovať vlastné životy; – aby intervenciu verejnosť podporila, to znamená, že intervencia musí vyzeráť ako akt spravodlivosti; – a aby neutralizovali námietky z iných nezávislých krajín a svetovej komunity. Je zaujímavé, že k všetkým vojenským intervenciám sa vždy dôvody našli a úspešne sa aplikovali. Samozrejme, bývalé štáty Varšavskej zmluvy boli vždy proti

[34] Všeobecné kecy, fakty...

vojenským intervenciam USA, ale vo svete sa to väčšinou bralo len ako súčasť studenej vojny.

V rokoch 1945-1989, v období studenej vojny, bolo jednoduché v USA (a niekedy aj v zahraničí) vysvetliť vojakom, ako aj verejnosti, prečo treba intervenovať. Bolo to obdobie, keď smerovanie politiky USA sa zakladalo na odborných podkladoch, ako napríklad z roku 1954 návrh pre prezidenta USA Eisenhowera (prebrané z knihy [3]): *„Čelíme nezmieriteľnému nepriateľovi (myslí sa tým ZSSR a neskoršie Varšavská zmluva), ktorého netajený cieľ je dominantné postavenie vo svete akýmkoľvek prostriedkami a za akúkoľvek cenu. Nepoznajú sa pravidlá takejto hry. Preto prijateľné normy ľudských kontaktov sa tu nedajú akceptovať. Ak majú USA prežiť, dlhodobý americký koncept medzinárodných férových vzťahov sa musí znova zvážiť.“*

Ďalšie úspešné všeobecné dôvody intervencií, ktoré platili a mnohé ešte platia doteraz, sú: Museli sme intervenovať v štáte, lebo sa tam dostal k moci diktátor tyran, ktorý porušuje demokraciu a ľudské práva, poprípade okupuje inú krajinu. Tyran má mnohé neľudské-nehumánne vlastnosti (pozri kapitolu o Paname). A v krajine žijú Američania, ich životy sú v nebezpečenstve. Samozrejme, mnohí by prijali aj pravdivé vysvetlenie, že cieľom intervencie USA bolo udržať alebo zvýšiť jej ekonomický a politický vplyv v danej krajine alebo oblasti.

USA neodsúdili a nevytiahli do boja, keď Izrael okupoval Libanon v roku 1982 alebo keď Turecko okupovalo Cyprus v roku 1974, ale USA odsúdili agresiu a zasiahli vojensky, keď Irak okupoval Kuvajt.

V súčasnosti sa predpokladá, že úlohu a ciele priamej alebo nepriamej vojenskej intervencie prevzali Medzinárodný menový fond (MMF) a Svetová banka ako moderné nástroje KGI. Tieto inštitúcie ako súčasť súčasného vývoja demokracie plnia rovnaký cieľ, často mnohokrát účinnejšie a prijateľnejšie ako vojenské intervencie, ktoré sa už pomaly prežili [6,16,17].

Vysvetlenie dôvodov intervencie je jednoduchšie, pretože KGI má kontrolu nad masovými komunikačnými systémami. Začiatkom 50-tych rokov CIA vybudovala svetovú sieť vysielateľov, vydavateľstiev novín a časopisov a získala pre svoje služby mnohých žurnalistov. Účel bol a je klamať verejnosť doma a v zahraničí, modulovať názor ľudí v prospech KGI, keď profesionálne výmysly sa často publikujú v najsolidnejších časopisoch [19]. Celý systém televíznych staníc, novín a časopisov vlastní veľké korporácie [20] KGI.

Intervencie vojsk USA vo svete [35]

Tlač, filmy, televízne a rozhlasové vysielania modulované KGI dominujú vo svete. CIA v súčasnosti vlastní okolo 200 novín, časopisov, vysielateľov a vydavateľstiev v krajinách celého sveta. Milióny správ, dokumentačných fotografií, komentárov, úvodníkov preložených do mnohých jazykov distribuujú dezinformačné agentúry KGI. Toto všetko nám má nenápadne vnútiť filozofiu života, svetonázor, vzťah k humanite, k vzdelaniu, k pánom, k chudobe, pozitívny alebo negatívny vzťah k rôznym krajinám sveta a vzťah k intervencii.

Rád by som vedel, koľko súkromných televíznych a rozhlasových staníc, týchto misionárov nového svetonázoru, rastúcich ako huby po daždi v krajinách východnej Európy, patrí do dezinformačných agentúr KGI? Je možné, že väčšina?

Aby sa zaručilo, že vlády priateľské KGI budú stabilne vládnuť, KGI okrem kontroly nad masmédiami disponuje širokou sieťou vojenských základní vo svete. V roku 1993 USA mali skoro 500 000 vojakov na 395-tich vojenských základniach a stovky menších vojenských zariadení v 35-tich cudzích krajinách. Kde sú humanisti s veľkým H z bývalého Československa, ktorí stále omieľali prítomnosť vojsk ZSSR na území cudzích štátov, keď proti vojenským základniam USA neprotestujú? Je možné, že mnohí humanisti s veľkým H boli a sú len neoddeliteľnou súčasťou profesionálneho totalitárneho informačného systému KGI. Rád by som vedel, načo USA potrebuje vo svete v cudzích krajinách viac ako 300 vojenských základní so skoro pol miliónom vojakov? A čo na to ľudia v týchto cudzích krajinách? Tiež by som rád vedel, či úloha vojenských základní USA vo svete je obdobná vojenským základniam rímskych légii v dobytých provinciách v čase Rímskeho impéria alebo anglickým vojenským pevnostiam v kolóniách na prelome 18. a 19. storočia?

Podľa knihy M. Parentiho [6] USA od roku 1945 poskytli okolo 200 miliárd dolárov ako vojenskú pomoc na vycvičenie, vyzbrojenie a podporu viac než 2,3 milióna vojakov a tajných služieb v približne 80-tich krajinách. Cieľom tejto podpory nebolo brániť bezpečnosť krajiny, ale ochrana vládnucej oligarchie, ochrana investícií multinárodných korporácií. Medzi príjemcami tejto pomoci boli niektoré z najväčších vojenských absolutistických vlád, krajiny, ktoré mučili a zabíjali vlastných občanov za ich rozdielny politický názor. Sú to krajiny: Turecko, Zaire, Čad, Pakistan, Maroko, Indonézia, Honduras, Peru, Kolumbia, Salvádor, Haiti, Kuba (za vlády Batistu),

[36] Všeobecné kecy, fakty...

Nikaragua (za vlády Somozu), Irán (za vlády šacha Mohammada Rezu Pahlavího), Filipíny (za vlády Marcosa) a Portugalsko (za vlády Salazara).

Podľa „Center for Defense Information“ (Informačné centrum obrany), USA v roku 1993 použili na zbrojenie 291 miliárd dolárov, druhé miesto obsadilo Japonsko so 40 miliardami, ďalšie v poradí bolo Francúzsko 36, Veľká Británia 35, Nemecko 31, Rusko 29 a Čína 22 miliárd dolárov. USA použilo na zbrojenie väčšiu sumu peňazí ako ďalších 15 štátov spolu. Rád by som vedel, kde sú bojovníci s veľkým B, ktorí bojovali za zníženie zbrojenia v bývalom komunistickom bloku? Sú tiež len súčasťou KGI?

Mnohé americké vojenské intervencie porušili ľudské práva obyvateľov v okupovaných krajinách. USA sa zatiaľ neospravedlnili intervenovaným krajinám. Zaujímavé je, že ZSSR morálne a politicky odsúdil vlastnú intervenciu vojsk do Afganistanu, odsúdil aj intervenciu do Československa v roku 1968 ako nepodloženú a chybnú.

Zbrane, zbrane, zbrane a ochrana zvierat

Niekedy v roku 1994 alebo 1995 som čítal v novinách, že skupina nemeckých aktivistov na ochranu zvierat narušila preteky koní na svetoznámych pretekoch Veľká pardubická v Českej republike – týmto činom protestovali proti týranu koní počas pretekov. Tak som si vtedy v duchu povedal, že to je dôkaz, ako kultúra národa, ľudské práva, sloboda a demokracia vplýva na myslenie ľudí, že títo ľudia, cítiac nespravodlivosti, ktoré sa páchajú na zvieratách, obetujú svoj voľný čas a finančné prostriedky na ochranu zvierat. Podobných aktivistov majú mnohé krajiny.

Tieto dôkazy a závery mi nejako nešli dokopy s faktami o vyzbrojovaní represívneho režimu Saddáma Husajna v Iraku Nemec-
kom, ako som o tom čítal v New York Times.

Len niektoré krajiny, ktoré zarábajú predajom zbraní, sú barbarské

Opakujem sa, keď poviem, že ako odchovanec socialistickej propagandy a stanic ako Hlas Ameriky a Slobodná Európa som mal približne rovnaký názor ako časť (neviem aká veľká) obyvateľstva Československa, že Československo a ostatné krajiny komunistického bloku veľa zbroja a zarábajú na barbarskom predaji zbraní chudobným krajinám tohto sveta, ktorými sa potom zabíjajú nevinní ľudia. To dokazuje, že politický a ekonomický systém Československa a ostatných štátov bývalého komunistického bloku je nehumánny a barbarský. V tomto duchu často meditoval aj súčasný prezident Česka V. Havel aj s jeho skupinou. Ako som sa neskôr presvedčil, boli to len všeobecné kecy a klamstvá kapitalistického informačného systému ako súčasť KGI.

[38] Všeobecné kecy, fakty...

Zaujímavé porovnanie barbarského predaja zbraní do Iraku priniesli New York Times 18.7.1993 v článku J. Douglasa: Kto vyzbrojil Irak [21]. Článok zhŕňa výsledky štúdia „Wisconsin Project on Arms Control“ a analyzuje štáty a firmy, ktoré predávali zbrane a dôležité zbraňové komponenty na výrobu raketových a atómových zbraní Iraku. Boli to hlavne firmy nemecké, švajčiarske, britské, francúzske, talianske a z USA. Zaujímavé, že sú to štáty s najvyššou formou slobody a demokracie a strážcovia dodržiavania ľudských práv na svete. Talianska technológia dovoľovala Iraku extrahovať plutónium, Švajčiari dodali komponenty na jadrové zbrane. Nemecko dodalo zariadenie, aby sa zvýšil dolet sovietskych rakiet Scud, takže mohli zasiahnuť aj Izrael. Západné firmy dodávali dôležité časti výzbroje neverejne (že vraj vedeli nájsť medzery v zákonoch), naproti tomu ZSSR verejne predal rakety Scud Iraku.

Obrázok č. 1, ktorý je vychádza z údajov v článku [21], uvádza 12 štátov, ktoré najviac pomáhali vyzbrojiť Irak a podporili jeho jadrový a raketový program. Z obrázka vidieť, že najviac obchodov uzavrelo Nemecko (102), zhruba 3-krát viac ako ostatné krajiny. Ďalšie krajiny, ktoré nie sú zobrazené na obrázku a u ktorých počet obchodov s Irakom bol menší ako 3, sú: Egypt (2 obchody), Juhoslávia (2), Argentína (1), Čína (1), Grécko (1), Lichtenštajnsko (1), Nigéria (1), Poľsko (1), Portugalsko (1), ZSSR (1), Španielsko (1) a Švédsko (1). Článok taktiež udáva relatívnu dôležitosť vojenských obchodov v percentách pre jednotlivé krajiny. Údaje sú na obrázku č. 2, podiel Nemecka je tiež najvyšší. Podiel ostatných krajín, ktoré nie sú na obrázku, bol 2,5% alebo menší. Predávajúce firmy často neboli výrobcovia a predávali inde zakúpené zbraňové komponenty.

Netreba hádam pripomínať, že pomáhať rozvíjať raketový a jadrový program, t.j. zbraňové systémy hromadného ničenia, v akomkoľvek štáte, je čin vysoko nehumánný a barbarský.

Najzaujímavejšie na uvedených výsledkoch je, že z bývalých komunistických krajín sa na týchto obchodoch málo významne zúčastnili len ZSSR a Poľsko. ZSSR s 1 obchodom s relatívnou dôležitosťou 2% a Poľsko taktiež s jedným obchodom s relatívnou dôležitosťou menej ako 1%. Z hrôzou zistujem, že Československo tam ani nefiguruje.

Rakety Scud

ZSSR verejne predal Iraku okolo 819 Scud rakiet s doletom 288 km, takže Irak nemohol zasiahnuť územie Izraela. Avšak ďalšie firmy,

hlavne nemecké, dodali zariadenie pre Scud rakety, aby sa zvýšil ich dolet na 600 km, takže rakety mohli a aj zasahovali územie Izraela vo vojne v Golfskom zálive v roku 1991. Škoda, že článok neopisuje zisk všetkých firiem na obchode. Je možné, že sa to nedalo zistiť. Článok v New York Times opisuje napríklad obchod nemeckej firmy H & H Metalform, ktorá dodala nejaké časti na zlepšenie vlastností rakiet Scud za 28,2 milióna dolárov.

Predpokladám, čo je veľmi pravdepodobné, že Irak chcel kúpiť rakety z doletom 600 km a možno aj s dlhším doletom od ZSSR. Ďalej je pravdepodobné, že Irak chcel kúpiť komponenty zbraní hromadného ničenia aj od ZSSR. Tu sa natíska otázka: Prečo rakety s doletom 600 km alebo komponenty do jadrových zbraní nepredal Iraku nedemokratický, nehumánny barbarský režim ZSSR, i napriek tomu, že ekonomická situácia ZSSR nebola taká ružová ako v kultúrnych a demokratických krajinách, v Nemecku, USA alebo v Anglicku? Bolo to tým, že Irak zbrane nekúpil, lebo ich cena v ZSSR bola vysoká, alebo ZSSR to nepredal, lebo mal určité relatívne mravné a humánne zásady? Dozvieme sa verejne niekedy, kto bol barbar a kto bol humánne zásadový v tomto prípade? Neviem, ale zatiaľ verejná mienka hovorí, že nehumánne a barbarské boli štáty bývalého socialistického (komunistického) bloku.

Hľadanie firiem, ktoré vyzbrojovali Irak, bolo hlavne v dôsledku toho, že Irak napadol a okupoval Kuvajt, nasledovala vojna v Golfskom zálive a použitie rakiet Scud na Izrael. Je možné, že keby Irak nebol napadol Kuvajt a tým nespustil reťaz ďalších udalostí, nikdy by sa verejne nezistilo, kto vyzbrojoval Irak komponentmi zbraní hromadného ničenia. Dá sa taktiež predpokladať, že mnohé firmy, ktoré vyzbrojovali Irak, vyzbrojujú (lebo vraj sú medzery v zákonoch) v tichosti ďalšie krajiny sveta.

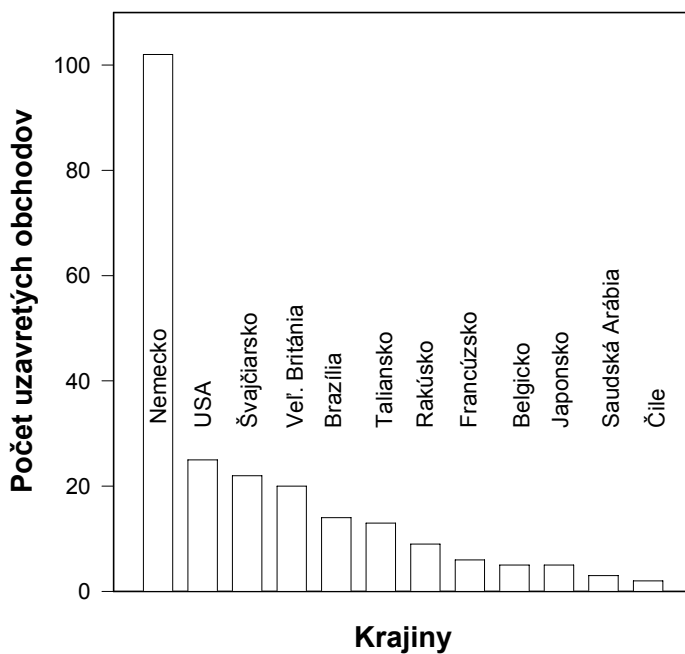
Keď tak sumarizujem vyzbrojovanie Iraku, pozerám do novín a na televíziu, hovorím si: Kde sú v tomto prípade humanisti s veľkým H? Prečo je viac organizácií na ochranu zvierat ako na ochranu ľudí? Je to tým, že ochrancovia ľudí by mohli položiť mnoho nepríjemných otázok?

Niekde som čítal, že podľa Svetovej zdravotníckej organizácie sa odhaduje, že každý rok zomrie v krajinách tretieho sveta okolo 11 miliónov detí. Na túto správu som si spomenul, keď som okolo roku 1995 v americkej televízii v priamom prenose zo Senátu pozeral a počúval diskusiu o pláne predaja zbraní na budúce roky. Prednášajúci senátor sa pýtal: Prečo USA plánujú predávať zbrane do 120 krajín

[40] Všeobecné kecy, fakty...

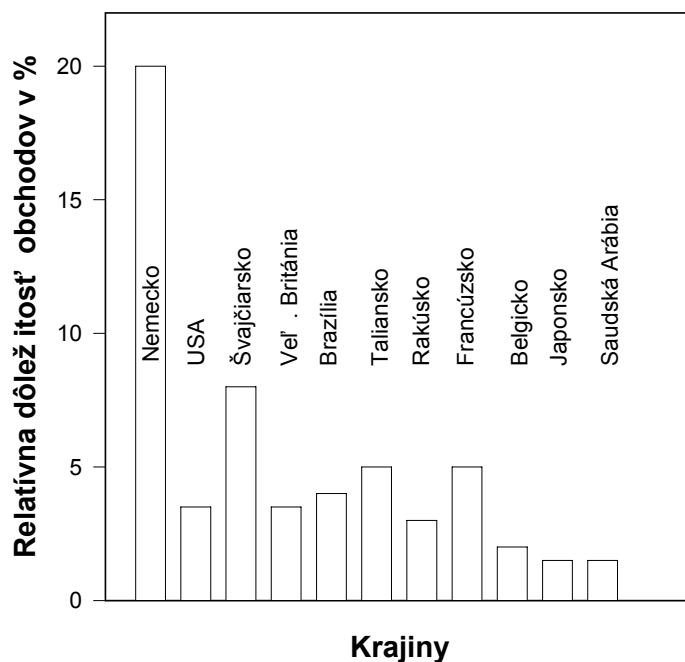
sveta, z ktorých mnohé patria medzi najchudobnejšie na tejto planéte? Aké metódy používajú USA, aby krajiny, kde obyvateľstvo je na pokraji hladu, sa rozhodli zakúpiť napríklad americké bojové lietadlá? Ozaj prečo, načo a za čo?

Od 1.10.1991 do 30.9.1992 vláda USA podpísala zmluvy na predaj zbraní a vojenského materiálu v hodnote 16 miliárd dolárov do viac ako 90-tich krajín. Pričom 64% tohto predaja išlo do rozvojových krajín [22].

Počet verejne známych uzavretých obchodov krajín s Irakom za účelom predaja technológie a zariadení pre jadrový a raketový program

Obrázok č. 1

Relatívna dôležitosť verejne známych uzavretých obchodov krajín s Irakom za účelom predaja technológie a zariadení pre jadrový a raketový program

Obrázok č. 2

Zaujímavé je aj porovnanie vývozu zbraní USA a ZSSR za roky 1992 a 1993 do chudobných krajín tretieho sveta (údaje sú z *New York Times* z 2.8.1994 a 20.8.1994). USA vyviezli zbrane do krajín tretieho sveta v roku 1992 za 14,6 miliárd dolárov a v roku 1993 za 14,8 miliárd dolárov. Absolútna hodnota ostala skoro rovnaká, ale podiel USA na vývoze zbraní sa zvýšil z 56% na 73%. Krajiny tretieho sveta kúpili v roku 1993 zbrane za 20,4 miliárd dolárov, čo je o 22% menej

[42] Všeobecné kecy, fakty...

ako v roku 1992 a oveľa menej ako v roku 1988, keď to bolo 61,6 miliárd dolárov. Dva najväčšie predaje zbraní USA (80%) išli na Blízky východ, kde je nestabilná situácia. Saudská Arábia kúpila 72 bojových lietadiel F-15 za 9,5 miliárd dolárov a Kuvajt kúpil 256 tankov M1-A2 za 2,2 miliárd dolárov.

Rusko v roku 1992 predalo zbrane za 1,6 miliardy dolárov týmto krajinám a v roku 1993 zvýšilo predaj na 1,8 miliardy dolárov. Rusko bolo tretí najväčší vývozca zbraní v roku 1993 po USA a V. Británii a dosiahlo 9%-ný podiel na celkovom predaji týmto krajinám. Pre porovnanie v roku 1987 ZSSR predalo zbrane za 27 miliárd dolárov.

Podobné údaje platia aj pre rok 1995, kde najväčší vývozcovia zbraní boli v poradí USA, Rusko, Nemecko, V. Británia, Čína, Francúzsko atď.

Niektoré, ale dôležité bežne prijímané informácie z masmédií, ktoré mnohí ľudia počúvajú len na pol ucha, sú len účelovo formulované všeobecné táraniny. Zaujímalo by ma, kto, prečo, ako a za čo má záujem na šírení účelovo formulovaných všeobecných kecov? Venujem sa tomu v nasledujúcej kapitole.

Informácie a dezinformácie

Jedno televízne predstavenie na pôde OSN

Často čítam a počúvam, že žijeme vo svete informácií, alebo dokonca v storočí informácií. Ako tak viac pozerám, čítam a počúvam, zisťujem, že žijeme vo svete dezinformácií, t.j., že informácie plnia aj nejaké neinformačné úlohy, majú niekomu a niečomu slúžiť. Samozrejme, že sa vôbec nepredpokladá, že informácie by mali byť pravdivé, objektívne a že by mali vysvetliť ľuďom pri jednotlivých správach, o čo vlastne ide. Jednu typickú správu som si zapamätal zo správ Slovenskej televízie: v tureckej väznici zomreli počas hladovky ďalší traja väzni. Samozrejme, prečo držali hladovku, čo by bola dôležitá informácia z hľadiska pochopenia správy, o tom sa v televízii ani nezmienili.

Zaujímavé správy sú na lokálnych a známych TV stanicích USA, ako sú ABC, NBC a CBS. Na správy je väčšinou vyčlenených 30 minút, sú však prerušované reklamami (okolo 10 minút). Za reklamy dostáva televízna stanica peniaze podľa počtu divákov, ktorí jednotlivé programy pozerajú. Pretože súčasná technika káblovej televízie dovoľuje zistiť počet divákov, ktorí sledujú televízne noviny, zostavovatelia správ sa snažia, aby správy boli čo najzaujímavejšie, najsmiešnejšie, najkrvavejšie, to znamená, čo najviac pozerané. Správy nemajú cieľ informovať, majú zarobiť čo najviac peňazí. Preto okrem informačnej a dezinformačnej úlohy sú aj súčasťou zábavného vysielania.

V predchádzajúcich kapitolách som uviedol, že noviny, rozhlasové a televízne stanice v USA a ďalších kapitalistických krajinách sú väčšinou súkromné a slúžia tým ľuďom, ktorí ich vlastnia. Vo väčšine prípadov slúžia KGI. Víťazný argument, aby masmédiá v USA boli súkromné, bol, že noviny, rozhlasové a televízne stanice v súkromných rukách prispievajú k demokracii, pretože ľudia si budú

[44] Všeobecné kecy, fakty...

môcť demokraticky vybrať na trhu masmédií. Samozrejme, nie je to pravda, je to len jedna z mnohých teoretických naivít fungovania súčasnej spoločnosti. Stačí napríklad v USA porovnať kvalitu, odbornosť a kultúrnosť 40 súkromných a 4 štátne televízne stanice, aby každý zistil, na čo sú ktoré stanice zamerané.

Spočiatku som si myslel, že na dezinformáciu a propagandu sa používajú väčšinou len masmédiá, preto ma trochu prekvapilo, že na propagandu sa účinne používajú medzinárodné svetové organizácie, ako je napríklad OSN. Ako príklad uvediem cirkusové spracovanie zostrelenia civilného kórejského lietadla Boeing 747 dňa 30.8.1983 sovietskym vojenským lietadlom, ktoré dezinformačná služba USA predviedla na pôde OSN dňa 6.9.1983.

Zostrelenie kórejského lietadla

Dezinformačnú kampaň o zostrelení kórejského civilného lietadla sovietskym vojenským lietadlom roku 1983 som zažil ako občan Československa na vlastnej koži. Zaujímavé je, že vtedy som viac veril americkej verzii, ktorú propagoval Hlas Ameriky, Slobodná Európa a ostatné masmédiá západného sveta. Sovietskym informáciám, ktoré v tom čase v Československu boli silne propagované, veril málokto. Až po mnohých rokoch, keď boli dostupné všetky údaje, som zistil, že americká verzia bola profesionálne vykonštruované klamstvo a že sovietska verzia bola v podstate pravdivá. I keď je možné, ako píše Michel Brun v knihe **Prípady Sachaline**, že kórejské lietadlo bolo len časťou väčšieho incidentu medzi sovietskou a americkou stranou. Ďalej opísané údaje o príprave americkej verzie zostrelenia lietadla som čerpal z novín, ale hlavne z knihy [23] Alvina A. Snydera: **Warriors of Disinformation: American Propaganda, Soviet Lies, and the Winning of the Cold War, an Insider's Account.** (*Bojovníci dezinformácií: Americká propaganda, sovietske klamstvá a vyhranie studenej vojny, opis zvnútra.*)

Štátna mašinéria propagandy USA v 80-tych rokoch mala viac ako 10 tisíc pracovníkov roztrúsených v 150 krajinách sveta, s ročným rozpočtom dve miliardy dolárov a vysielala programy v 70 jazykoch (Hlas Ameriky, Rádio Slobodná Európa atď.). Najväčšie odvetvie tejto mašinerie sa volá „The United States Information Agency“ (USIA) (*Informačná agentúra USA*). Ročný rozpočet USIA v 80-tych rokoch sa zvyšoval od 486 do 820 miliónov dolárov. Aj teraz, keď píšem tieto riadky (august 1996), môžem si pustiť Rádio Slobodnú

Európu, platenú z USA, ktorá stále vysiela aj po slovensky propagandistické relácie.

Autor knihy [23] A. A. Snyder bol v rokoch 1982-1988 riaditeľom televízneho a filmového servisu (*USIA Television and Film Service*) Informačnej agentúry USA (*USIA*), takže osobne sa zúčastňoval na vypracovaní mnohých propagandistických správ. Jednou s nich bolo aj využitie zostrelenia kórejského lietadla sovietskym vojenským lietadlom. Bolo to v rokoch, keď sa zistilo, že televízia robí divy v dezinformácii, preto rozpočet televízneho a filmového servisu USIA sa zvýšil zo 6 miliónov dolárov na 37 miliónov dolárov ročne počas rokov 1982 - 1988.

Za účelom zničenia komunizmu každá propaganda bola dovolená. Ako autor píše [23], pracovníci USIA verili, že rozširujú „dobrú propagandu“, kde sa zveličovala určitá časť pravdivej informácie, ktorá slúžila v záujme dobra. Ale ako autor neskoršie zistil, mnohé informácie „dobrej propagandy“ boli klamstvá účelne podhodené vyššími, v mnohých prípadoch neznámymi štátnymi úradníkmi, ako to bolo aj v prípade zostrelenia lietadla.

Rozdelenie premývania mozgov vo svete

Vláda USA zákonom postavila železnú oponu okolo americkej verejnosti, aby sa nedozvedela, čo americká propaganda vysiela do zahraničia. Keď americký Kongres vytvoril Americký informačný servis pre zahraničie za účelom šírenia propagandy po druhej svetovej vojne, zabezpečil to tak, aby vládni propagandisti nepremývali mozgy domácej americkej verejnosti. Odhlasovali „The Smith-Mundt Act“ argumentujúc, že to, čo sa stalo v nacistickom Nemecku, sa môže stať kdekoľvek, dokonca aj v USA, keď vlastní obyvatelia budú pod vplyvom vlastnej vládnej propagandy. Takže od roku 1953, keď vznikla USIA, podľa zákona platil zákaz šírenia vysielania a publikácií produkovaných USIA v USA. Je to zaujímavá filozofia, kde premývanie cudzích mozgov slúži za účelom humanizmu a demokracie, ale premývanie vlastných mozgov je nehumánne a nebezpečné.

Dňa 30.8.1983 kórejské civilné lietadlo Boeing 747 s 269 osobami na palube, letiace do Soulu, sa na svojej trase odchýlilo 480 km na sever a blížilo sa k veľmi dôležitým vojenským zariadeniam na východe ZSSR, na ktorých sa testovali rakety dlhého doletu a robili sa cvičenia vojenských atómových ponoriek. Boeing 747 bol zostrelený

[46] Všeobecné kecy, fakty...

sovietskym vojenským lietadlom, ktoré pilotoval Gennadij Osipovič. Samozrejme, ZSSR sa usiloval túto príhodu zamlčať.

Tohto činu sa chytila aj USIA. Nariadila vytvoriť špeciálnu skupinu, ktorá rozplánovala, ako sa príhoda zostrelenia lietadla bude prezentovať v zahraničí. Cieľ bol jednoduchý, spôsobiť maximálne možné morálne poškodenie politického a ekonomického systému ZSSR. Všetky vysielacie (viac ako 200) a novinové publikácie PTIS oznamovali verziu príhody zostavenú KGI, z ktorej malo byť jasné, že vojenská mašinéria ZSSR chladnokrvne bez zaváhania dala rozkaz zostreliť civilné lietadlo a tak zabiť 269 ľudí. Správy v podstate hovorili, že tam niekde tí ľudia žijúci v totalitnom barbarskom systéme sú barbari. V tomto duchu vydal vyhlásenie aj prezident USA R. Reagan: „Hovorím za všetkých Američanov a za všetkých ľudí, ktorí uchovávajú hodnoty civilizácie, keď protestujem proti tomuto sovietskemu útoku na neozbrojené osobné civilné lietadlo. Slová ťažko vyjadria náš odpor proti tomuto strašnému aktu násillia. USA sa spoja s ďalšími členmi medzinárodnej komunity v požiadavke plného vysvetlenia tohto desivého a bezohľadného zločinu.“ Irónia je, že to boli práve USA, ktoré si dali za úlohu zabrániť, aby svet poznal pravdu, vytvoriť klamnú verziu udalosti zostrelenia lietadla v prospech KGI a urobiť všetko pre to, aby celý svet tejto klamnej verzii uveril na večné časy.

Ako USA zmenili Bezpečnostnú radu OSN za cirkusovú arénu

Dôležitým bodom v propagande zostrelenia kórejskeho lietadla bola audiopáska, kde bola nahratá konverzácia sovietskeho pozemného riadiaceho vojenského veliteľa so štyrmi vojenskými pilotmi, z ktorých jeden, G. Osipovič, zostrelil kórejské lietadlo. Túto nahrávku mali USA a na stretnutí „National Security Council“ (Národnej bezpečnostnej rady) rozhodli, že páska sa bude prehrávať na špeciálnom zasadaní Bezpečnostnej rady OSN v utorok 6.9.1983. Rozhodlo sa, že USIA v priebehu dvoch dní urobí z audiozáznamu propagačný videozáznam.

Nahrávka na páske zahŕňala čas okolo 50 minút, z toho 30 minút pred zostrelením a 20 minút po zostrelení lietadla. Ako píše A. Snyder [23], keď sa na Ministerstve zahraničia USA zúčastnil na analýze nahraného rozhovoru sovietskeho pilota s veliteľom na zemi, zistili nasledovné zvláštnosti. Zistili, že nahrávka je v kontradikcii s niektorými sovietskymi vládnymi vyhláseniami. Na nahrávke bolo zaznamenané, že vojenský pilot videl navigačné svetlá lietadla a túto

správu poslal na zem trikrát. V kontradikcii so sovietskym vyhlásením na nahrávke nebol záznam, že pilot vystrelil varovný výstrel pred zostrelením lietadla. Ďalej na páske nebol žiaden záznam o pokuse vojenského pilota komunikovať s pilotom kórejského lietadla alebo signalizovať mu, aby pristál, ako o tom hovorila sovietska strana. Na nahrávke bolo zarážajúcejšie, že vojenský veliteľ na zemi vôbec nežiadal vojenského pilota, aby identifikoval lietadlo, ktoré narušilo vzdušný priestor.

Ako sa ukázalo o 10 rokov, keď boli k dispozícii kompletne nahrávky rozhovorov pilotov a veliteľa na zemi, všetky dôležité informácie, ktoré by ukázali skutočnú pravdu o udalosti (budú opísané nižšie) a dali ju úplne do iného svetla, boli z pásky vymazané.

Samozrejme, na opakované otázky pracovníkov USIA a novinárov, či všetko bolo nahrané na páske, ktorú spracovávalo USIA, každý dostal odpoveď od oficiálnych predstaviteľov, že áno a že nič nebolo z pásky vymazané.

USIA v priebehu dvoch dní urobilo o udalosti propagačný videozáznam a predstavitelia USA vybavili, že v budove OSN (v miestnostiach, na chodbách, v predsieni, v záhrade) rozmiestnia televízory a že videozáznam sa bude premietat' ako súčasť špeciálneho zasadania Bezpečnostnej rady OSN dňa 6.9.1983. Udalosť na videokazete bola spracovaná tak, aby ukázala, že sovietsky pilot jasne videl a velenie na zemi vedelo, že lietadlo, ktoré sa rozhodli chladnokrvne zostrelit', je civilné lietadlo. V miestnosti Bezpečnostnej rady bolo rozmiestnených 6 monitorov, pričom sa dbalo aj na také maličkosti, že jeden monitor musí byť nad ľavým plecom sovietskeho veľvyslanca O. Trojanovského, aby novinárske kamery v jednom zábere snímali obraz na monitore spolu so sovietskym veľvyslancom. Samozrejme, priame vysielanie z tohto, ako sa po niekoľkých rokoch ukázalo, cirkusového zasadania Bezpečnostnej rady OSN, prenášala americká a medzinárodná televízna sieť. Kópie videokazety a audiokazety boli novinárom k dispozícii.

Pred premietaním videokazety vystúpila veľvyslankyňa USA v OSN Jeane Kirkpatricková v Bezpečnostnej rade OSN. Jej prejav sa niesol v podobnom duchu ako oficiálne vyhlásenia prezidenta USA R. Reagana v televízii deň predtým, G. Shultza a iných vládnych predstaviteľov USA. Veľvyslankyňa hneď na začiatku vyhlásila, že nič nebolo vymazané z pásky, ktorá prináša dôkazy vyvracajúce verziu sovietskych predstaviteľov, t.j. sovietsky pilot nepostupoval podľa prijatých medzinárodných praktík. Pilot sa ani nesnažil komunikovať s lietadlom (i keď neskôršie priznala, že pilot vyslal

[48] Všeobecné kecy, fakty...

I.F.F. kód), ani ho nenútil pristáť, prv ako ho zostrelil. Najšokujúcejšie je, že sovietsky pilot sa ani nepýtal, čo je to za lietadlo, ktoré ide zostreliť. Po jej vystúpení premietli kazetu, kde premietanie veľvyslankyňa zakončila: „Celkom jednoducho, (videozáznam) ukázal, že Sovietsi sa rozhodli zostreliť civilné lietadlo, zostreliť ho, zavraždiac 269 ľudí na palube a klamať o tejto udalosti." Samozrejme, ako sa ukázalo neskoršie, opak bol pravdou.

Dňa 14.6.1993 medzinárodná organizácia „The International Civil Aviation Organization", ktorá vyhodnocovala záznamy z čiernych skriniek sovietskych bojových lietadiel, publikovala kompletne údaje o zostrení kórejského lietadla. Vyplývalo z nich, že USA vymazali z pásky asi 5 minút najdôležitejších rozhovorov medzi pilotmi a pozemným veliteľstvom.

Z pásky boli vymazané veľmi dôležité údaje, z ktorých bolo jasné že:

- Americká páska začala až desať minút po tom, čo dva SU-15 a jeden MIG vzlietli.

- Počas celej udalosti ruskí veliteľia nevedeli presne určiť, o aké lietadlo ide, a predpokladali, že je to vojenské lietadlo USA RC-135.

- Z americkej pásky bola vymazaná odpoveď pilota Osipoviča „nerozoznám" na otázku kontrolóra na zemi: „805, môžeš určiť typ lietadla?" Osipovič povedal, že bolo príliš tma, aby vedel rozoznať lietadlo jasne.

- Sovietsky pilot na príkaz veliteľa na zemi oblietal kórejské lietadlo, aby ho upozornil na seba, a mával krídlami, aby ho donútil pristáť.

- Sovietsky pilot vystrelil aj varovné výstrely na príkaz pozemného veliteľa generála Kornukova, ktorý mu doslova velil „Strieľaj varovné výstrely z kanónov a mávaj krídlami, aby si mu ukázal smer na Sokola". Takisto ho žiadal popísať znaky lietadla.

Aj americkí predstavitelia neskoršie po odvysielaní videopásky v OSN postupne priznávali určité nedopatrenia. Päť dní po odvysielaní kazety Ministerstvo zahraničia USA oznámilo, že revíziou pásky sa zistilo, že sovietsky pilot vystrelil varovnú dávku z kanóna 6 minút pred zostrením lietadla. Neskoršie Národná bezpečnostná služba USA priznala z ďalšej analýzy pásky, že pilot ani veliteľ na zemi nevedeli, že ide civilné lietadlo. V marci 1985 USA priznali, že časť pásky bola vymazaná. Samozrejme, ich čiastočné priznania neobleteli desať ráz celý svet, nepremietali sa v Bezpečnostnej rade OSN, ale zapadli v množstve bezvýznamných správ, ktoré stále obiehajú našu zemeguľu.

Podľa sovietskych korešpondentov cirkusové zasadanie Bezpečnostnej rady OSN spôsobilo pravdepodobne najväčšie morálne poškodenie politického a ekonomického systému ZSSR od USA počas celého obdobia studenej vojny. A udalosť zostrelenia kórejskeho lietadla sa bude pamätať tak, ako o nej profesionálne klamali USA na pôde OSN a nie tak, ako sa skutočne stala.

Tu sa natíska otázka, kto všetko z čelných amerických vládnych a nevládných predstaviteľov vedel, že najdôležitejšie časti pásky boli účelovo vymazané a tým celé predstavenie v Bezpečnostnej rade OSN bolo len klamstvo na najvyššej medzinárodnej úrovni? Kto všetko vedel, že špeciálne zasadanie Bezpečnostnej rady OSN je vlastne len súčasťou propagandistického cirkusu KGI? Akú úctu mali títo najvyšší vládni predstavitelia USA k Charte OSN, ktorou sa vedeli a stále vedia tak často oháňať? Taktiež by bolo zaujímavé vedieť, či niektorí z tých vysokopostavených ľudí, ktorí o klamstve s páskou vedeli, namietali proti zneužitiu OSN, alebo sa im to zdalo normálne a samozrejmé? V koľkých prípadoch ešte pôda OSN bola zneužitá? Samozrejme, som zvedavý, či sa dozvieme odpoveď na hlavnú otázku, či odbočenie kórejského civilného lietadla smerom na sovietske vojenské zariadenia spôsobila nepozornosť kórejských pilotov, alebo to bol výsledok propagandistickej akcie KGI?

Pretože kópia videokazety premietanej na pôde OSN bola vtedy k dispozícii pre reportérov, mala by existovať niekde v knižniciach ako dôkaz amerického profesionálneho klamstva na pôde OSN. Možno by bolo zaujímavé otvoriť v budove OSN múzeum s názvom „Všestrané využitie OSN“, kde by opísaná videokazeta a verím aj ďalšie mne neznáme exponáty mali svoje pevné miesto.

Zostrelenie iránskeho civilného lietadla americkým vojenským námorníctvom

Keď prišla správa, že Sovieti zostrelili civilné kórejské lietadlo, reportéri sa pýtali, ako by reagovali letecké sily USA, keby cudzie civilné lietadlo preniklo do ich vzdušného priestoru. Odpoveď leteckých síl USA bola: V žiadnom prípade by vojaci USA nezostrelili také lietadlo, ani v prípade, keby sa s cudzím lietadlom nedalo komunikovať. Poslali by sme lietadlá, ktoré by donútili lietadlo pristáť. V žiadnom prípade americký pilot lietadla by nerozhodol, čo má robiť, ale rozhodli by v Pentagone, alebo dokonca vyšší americkí vládni predstavitelia.

[50] Všeobecné kecy, fakty...

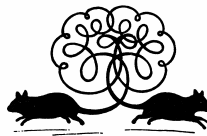
Tomuto vyhláseniu silne protirečí prax, keď za jasného dňa 3.7.1988 v Perzskom zálive vojenská loď USA si pomýlila(?) iránske civilné lietadlo s 290 osobami na palube s vojenským lietadlom a zostrelila ho raketami. Civilné lietadlo podľa vyhlásenia vojenského námorníctva letelo mimo civilnej trasy. Všetkých 290 osôb na palube zahynulo. Predstavitelia vojakov nevedeli vysvetliť, ako sa veľký civilný Airbus A300 mohol omylom pokladať za malé vojenské lietadlo.

Prezident Reagan vydal vyhlásenie, že nehoda bola tragická, ale dá sa pochopiť, lebo dôstojníci na lietadlovej lodi Vincennes si mysleli, že boli napadnutí(?). Žiadne vojenské lietadlo nebolo poslané, aby identifikovalo iránske lietadlo. Neboli vystrelené žiadne varovné výstrely, žiadne mávanie krídel, aby ho donútili pristáť. Neurobilo sa nič, čo určujú medzinárodné pravidlá v takýchto prípadoch, vojaci USA neurobili nič z toho, čo urobil sovietsky pilot pred zostrelením kórejského lietadla.

Zaujímavé je, že i napriek tomu, že prípad zostrelenia iránskeho lietadla bol relatívne nemorálnejší ako zostrelenie kórejského lietadla, zostreleniu iránskeho lietadla sa nevenovala v masmédiách zvláštna pozornosť a bralo sa to vo svete ako bežná nehoda. Je tu otázka: Prečo sovietska propaganda nepremenila pôdu OSN na cirkus, ako to urobila americká strana, keď stačilo doslovne zopakovať americké verzie prejavov, len by sa zamenilo slovo „sovietsky“ za „americký“. Prečo ZSSR na pôde OSN neprezentovali americké vojenské sily ako súčasť totalitného barbarského systému a amerických vojakov ako chladnokrvných vrahov? Ako odpovede sa núkajú zhruba tri možnosti: 1. Sovietsky totalitný propagačný systém nie je tak profesionálne dokonalý ako americký. 2. Organizáciu OSN ovládajú sily, ktoré úspešne zmarili propagandu ZSSR na pôde OSN. 3. ZSSR mal úctu k OSN.

A posledná otázka: Dá sa z uvedených faktov usudzovať na obrovskú silu a profesionalizmus totalitárneho mocenského a informačného systému KGI, pred ktorým sa neubráni ani najdemokratickejšia medzinárodná organizácia nášho sveta, OSN? Všetky fakty ukazujú, že áno.

Čo Koalície globálnych investorov (KGI) ozaj chcú?

Údaje ku kapitole som čerpal hlavne z kníh [3,6,7,9,10,12,16-18, 22-29].

Koalície globálnych investorov

Politológ Thomas Ferguson hovorí (prebrané z [17]), že celkový život a vývoj v USA kontroluje koalícia investorov, ktorých spája rovnaký záujem. Zúčastniť sa na politickej aréne môže len ten, kto má dostatok zdrojov a súkromnú moc, aby sa mohol stať časťou koalície. Moc ide striktno zhora dolu, od správnej rady riaditeľov k manažérom, nižším manažérom... až napokon k robotníkom, sekretárkam, upratovačkám atď. Ľudia môžu tento systém narušovať, môžu mať návrhy, ale v prenesenom význame majú rovnaké práva ako otroci v otrokárkej spoločnosti. Ľudia, ktorí nevlastnia nič a nie sú investori, majú možnosť do systému zasahovať len veľmi málo. Demokracia im zaručuje, že si môžu vybrať, buď sa môžu najat' ako pracovná sila pre korporácie, alebo kupovať tovar a servis produkovaný korporáciami, alebo si nájsť miesto v reťazci prenášania rozkazov.

Demokraciu teda môžeme definovať približne takto: Spoločnosť je demokratická v takom rozsahu, v akom ľudia majú možnosti zúčastniť sa na formovaní štátnej (verejnej) politiky [16,17]. V súčasnosti je však zapojenie verejnosti do plánovania a realizácie verejnej (štátnej) politiky len okrajové. Biznis riadi politiku kapitalistických krajín a politické strany odrážajú záujmy biznisu. Koalícia investorov rozhoduje o postupe vládnych predstaviteľov v domácej a zahraničnej politike a používa historický význam prezidenta a ďalších vládnych predstaviteľov ako jej hovorcov.

V čase, keď investičná politika korporácií sa stáva globálnou, zasahujúcou všetky štáty sveta, predpokladám, že aj koalície investorov sú globálne. Pre koalície globálnych investorov (KGI)

[52] Všeobecné kecy, fakty...

platia rovnaké zásady ako pre koalíciu investorov jednotlivých štátov, ale navyše KGI rozhoduje o vývoji a napredovaní veľkých koalíčných ekonomicko-štátnych zoskupení (samozrejme, pokiaľ jej to globálna opozícia koalíčných investorov dovoľí). Prestupovanie koalíčných investorov k iným koalíčným partnerom a späť je pre bežných ľudí neznáme, ale v niektorých prípadoch, ako počas prvej a druhej svetovej vojny, tvorba koalícií a prestupovanie z jednej koalície investorov do druhej boli známe aj verejnosti.

Ciele KGI sú podobné, ako mali napríklad otrokári v čase Rímskej ríše alebo feudálna šľachta v stredoveku, t.j. zaistiť si a udržať stabilné ekonomicky a politicky výhodné mocenské postavenie vo svete so všetkým, čo s tým súvisí. Kým v otrokárskej spoločnosti sa otrokári usilovali mať čo najväčší počet otrokov, vo feudálnej spoločnosti čo najviac pôdy a poddaných, KGI sa snaží o akumuláciu čo najväčšieho množstva kapitálu.

MMF, Svetová banka a GATT

V modernej dobe sa čoraz menej používa vojenská intervencia alebo vojenský nátlak ako nástroj kontroly cudzieho štátu koalíciou globálnych investorov. Vojakov úspešne nahradili demokratické finančné organizácie ako Medzinárodný menový fond (MMF), Svetová banka a pravdepodobne aj iné organizácie, napríklad „General Agreement on Tariffs and Trade" (GATT) a „World Trade Organization" (WTO) a možno ďalšie, o ktorých neviem. Tieto organizácie majú cieľ vytvoriť unifikovanú globálnu ekonomiku.

V júli roku 1941 Štátny department USA (ako súčasť KGI) načrtol koncept „Grand Area". Bol to koncept sféry vplyvu vo svete, kde USA majú dominovať ekonomicky a vojensky. Minimálne to zahŕňa západnú hemisféru, britské impérium a Commonwealth, holandskú východnú Indiu, Čínu a Japonsko. Dôverné memorandum E-B34 z roku 1941 ekonomickej a finančnej skupiny zhruba hovorí, že treba vytvoriť finančné inštitúcie s celosvetovou pôsobnosťou na stabilizáciu meny a kapitálových investícií. V roku 1944 na konferencii v Bretton Woods bol vytvorený MMF, zodpovedný za stabilitu peňazí a na urýchlenie svetového obchodu „International Bank for Reconstruction and Development" (IBRD), bežne známa ako World Bank (*Svetová banka*) na uľahčenie investovania kapitálu v zaostalých a nerozvinutých oblastiach. Táto ekonomická globalizácia sa postavila na dvoch základoch. Aby sa zachoval existujúci kapitalistický ekonomický systém, USA musia mať prístup k zdrojom

a trhu vo väčšine sveta, aby mohli vytvoriť dostatočný obchodný prebytok, ktorý zaručí plnú zamestnanosť v USA. Rozšírenie tohto amerického ekonomického modelu v ostatnom svete cez globalizáciu ekonómie má priniesť mier a prosperitu na celom svete. Pre mňa je zaujímavé, ako môžu mať obchodný prebytok všetky štáty sveta naraz?

Je možné predpokladať, že medzníkom v ďalšom vývoji KGI bolo aj stretnutie európskych a amerických predstaviteľov v máji 1954 v hoteli „Hotel de Bilderberg of Oosterbeek“ v Holandsku, aby diskutovali, ako riešiť konflikty, vzájomne sa dorozumieť atď. Pretože Japonsko získalo vo svete ekonomickú silu, v roku 1973 vznikla **Trilateral Commission** (USA a Kanada, západná Európa a Japonsko), ktorej členmi sú mnohé význačné a vplyvné osobnosti. V súčasnosti tri organizácie – **Council on Foreign Relation, the Bilderberg a the Trilateral Commission** – združujú významné osobnosti veľkých korporácií, bankárov a politických strán, ktorí za zavretými dverami diskutujú o smerovaní vývoja vo svete.

Je zaujímavé, že členovia týchto organizácií sú belosi – okrem Japoncov, ktorí sú v Trilaterálnej komisii. Prečo týchto vplyvných a mocných predstaviteľov tohto sveta, oháňajúcich sa demokraciou na každom kroku, nevolia občania v demokratických voľbách? Podľa akých kritérií sú potom vyberaní?

Významnú úlohu v KGI majú ľudia, ktorí vytvárajú a riadia tok svetových peňazí, bankári najväčších svetových bánk, ako sú U.S. Federal Reserve, German Bundesbank, Bank of Japan, Bank of England a Bank for International Settlements vo Švajčiarsku [28]. Demokracia voľného obchodu vytvorila pohyb peňazí, ktorý nepozná hranice štátov. Toky peňazí riadené veľkými bankami ovplyvňujú národné úrokové miery, hodnotu národnej meny, nezamestnanosť, investície a tak aj rast životnej úrovne. Medzinárodný finančný kapitál sa často dostáva do rozporu s národnou ekonomickou politikou. Sila finančného kapitálu ovplyvňuje rozhodnutia národných vlád a mnohé ekonomické rozhodnutia sú v rukách centrálnych svetových bánk, t.j. bankárov, ktorí neboli volení vo voľbách ani v referende. Tiež by som rád vedel, kto ich vyberá a podľa akých kritérií?

[54] Všeobecné kecy, fakty...

Požičiavanie peňazí

Väčšinou chudobné krajiny tretieho sveta sú nútené požičovať si peniaze zo západných bánk, MMF a Svetovej banky, ktoré sú kontrolované KGI. V 90-tych rokoch dlh tretieho sveta bol okolo 2 000 000 000 000 US dolárov, čo je nezaplatiteľná suma. Veľká časť exportu týchto krajín ide len na splatenie úrokov. Napríklad v 80-tych rokoch 80% exportu Paraguaja išiel na platenie úrokov do cudzích bánk. V týchto rokoch zisk cudzích bánk z úrokov krajín tretieho sveta bol trikrát vyšší ako zisk z priamych investícií.

Mnohé neokoloniálne krajiny si požičávajú peniaze na splácanie starých dlhov. MMF požičiava peniaze neokoloniálnym krajinám s podmienkami, ktoré majú priniesť MMF vyšší zisk. Podmienky väčšinou zahŕňajú zníženie domácej konzumácie, aby krajina mohla viac exportovať a tým prinášať vyšší zisk KGI. Dlhujúci národ musí penalizovať vlastnú populáciu obmedzením subvencií do potravín, ubytovania, vzdelávania a sociálnych podpôr. Musí devalvovať menu, zmraziť platy, zvýšiť ceny, takže populácia neokoloniálnej krajiny musí pracovať ťažšie a konzumovať menej. Neokoloniálne krajiny musia ponúknuť úľavu na daniach cudzím firmám a eliminovať subvencie do súkromných podnikov, ktoré vlastní lokálni vlastníci, a eliminovať subvencie do vlastných štátnych podnikov. Splácanie dlhov v súčasnosti reprezentuje významný čistý prevod bohatstva z neokoloniálnych krajín do bánk KGI [6,25].

MMF žiada ako podmienku pre poskytnutie pôžičky liberalizáciu ekonomiky tej-ktorej krajiny, t.j. otvoriť ekonomiku, aby ju mohol kontrolovať cudzí kapitál. Väčšina pomoci Svetovej banky a MMF krajinám zaväzuje tieto krajiny kupovať určitý tovar za určené ceny. MMF a Svetová banka väčšinou dáva pomoc súkromnému sektoru a nie štátnemu sektoru. Veľa z uvedenej pomoci ide na podporu investícií KGI a na podplácanie korumpovaných vlád v krajine. V konečnom dôsledku uvedená pomoc má za úlohu oslabiť a zničiť štátny hospodársky sektor a domorodý súkromný sektor na úkor zahraničného sektoru za účelom ekonomického a politického ovládnutia danej krajiny. Jim Hightower povedal: „Všetci bankovní lupiči sveta nenakradli toľko ako Svetová banka za 50 rokov svojej existencie.“ Že by to bola pravda?

Demokratický systém ekonomických vzťahov KGI sa dá ilustrovať na nasledovnom príklade (z knihy Kortena [25].) Známa firma Nike vyrába tenisky. To znamená, že zamestnáva asi 8000 ľudí v manažmente, dizajne, dílerov s vysokými platmi, ale vlastná

produkcia sa vyrába hlavne v Indonézii, kde mladé dievčatá a ženy dostávajú plat 0,15 dolára za hodinu. Topánky, ktorých celá výroba stojí 5,6 dolárov, sa predávajú v USA za 70 – 140 dolárov. Naproti tomu v USA za propagáciu tenisiek Nike len za rok 1992 dostal Michael Jordan, veľká basketbalová hviezda, 20 miliónov dolárov, čo je viac ako celoročný plat všetkých robotníkov v Indonézii, ktorí ich vyrobili. Ďalším z mnohých príkladov môže byť výroba baseballových loptičiek, ktorých výrobná cena v Haiti je 0,02 dolára za kus a ktoré sa predávajú v USA po 5 – 10 dolárov.

Zaujímavé by bolo zaviesť pravidlo, že na každom výrobku by bolo nielen napísané, kde ho vyrobili, ale aj akú plácu dostali ľudia, ktorí výrobok vyrobili, t.j. koľko stála skutočná výroba výrobku. V súčasnosti sa odhaduje, že výrobná cena výrobku je len okolo 28% ceny, za ktorú sa výrobok predáva. Čoraz vyšší podiel na cene má marketing. Napríklad firma v USA zaplatí za 30-sekundovú televíznu reklamu až 300 000 dolárov. Priemerný Američan za rok vidí okolo 21 000 reklám, kde väčšina má rovnakú správu: Kúp si to, kúp si to teraz. V roku 1989 korporácie dali na reklamu 240 miliárd dolárov. Ďalších 380 miliárd dolárov dali na reklamné balenie, dizajn a ďalšie akcie na podporu predaja. Takže spolu 620 miliárd dolárov. Ozaj, ako by vyzeral svet, keby 620 miliárd dolárov ročne sa použilo na vzdelanie, zdravotníctvo, vedu... ?

Veľmi zaujímavá je tendencia reklám, kde profesionálne ovplyvňovanie je základom predaja výrobkov. To by veľmi ani neprekážalo, ale horšie je, že toto profesionálne ovplyvňovanie združuje výrobky o neviem koľko percent, ročne to stojí nás zákazníkov niekoľko stoviek miliárd dolárov. Neviem koľko hektárov lesa sa musí vyrúbať, vyťažiť nafty, spáliť elektriny, atď. Ozaj, kedy vznikne vo svete združenie na ochranu ľudí proti takýmto reklamám? Kedy príde čas, keď namiesto nákladnej reklamy, využívajúcej profesionálne ovplyvňovanie a spracovanú časť obyvateľstva, sa kvalita výrobku bude prezentovať hlavne podľa vedecky zistených, odskúšaných parametrov, t.j. zaručených faktov? Bude to asi ťažko, lebo súčasný systém reklám vyhovuje bohatým a veľkým korporáciám, ktoré ovládajú biznis, a je nevýhodný pre chudobnejšie výrobné združenia.

Ozaj, koľko stojí občana Slovenska vysielanie jednej súkromnej televíznej stanice? Súkromná televízna stanica si hradí všetky náklady z reklám, ktoré vysielala. Firmy musia zvýšiť cenu výrobku, aby mali peniaze na zaplatenie reklamy. Tieto drahšie výrobky kupuje spotrebiteľ, a je jedno, či súkromnú televíznu stanicu pozerá, alebo

[56] Všeobecné kecy, fakty...

nepozera, dokonca je jedno, či má, alebo nemá televízor. Výpočet je veľmi jednoduchý, len treba vydeliť súhrnné náklady jednej súkromnej televíznej stanice za rok počtom obyvateľov alebo počtom rodín. Najzaujímavejšie na tom je, že v cene výrobkov, ktoré kupujeme, sú zahrnuté napríklad aj výdavky na reklamu v televíznych a rozhlasových staniciach, ktorých vysielanie nesiahá napríklad na územie Slovenska. Vždy keď cestujem a vidím vedľa cesty nákladné a žiarivé pútače, snažím sa odhadnúť, koľko ma ten-ktorý pútač stojí peňazí, (t.j. drahšie výrobky, ktoré kupujem). Tiež ma zaujíma, či už nastal ten čas, že na pútače platím viac ako na školy, domovy dôchodcov atď?

Voľný pohyb tovaru, kapitálu a svetonázoru a obmedzený pohyb ľudí

Dá sa predpokladať, že uvoľnením prekážok štátov pre voľný pohyb kapitálu, investícií, tovaru atď. sa dosiahne vyššia produktivita práce, vyrovnanie ekonomických rozdielov krajín, čo bude vzájomne prospešné pre ľudí tohto sveta. Samozrejme, že to nie je pravda, lebo fakty to nepotvrdzujú. Uvedené vzťahy by boli vzájomne prospešné pre ľudí tohto sveta pod jednou podmienkou, a to, že ľudia takisto ako peniaze, kapitál, tovar by nevlastnili pas nejakého štátu. Obyvatelia tejto zeme by mali vlastniť pas, kde by bolo napísané, že sú obyvatelia planéty Zem, to znamená, že každý by mal rovnaké šance, práva a povinnosti pri hľadaní zamestnania, hľadaní miesta pobytu, štúdia... kdekoľvek na našej Zemi. Lenže toto je niečo, čomu sa KGI bráni, pretože v súčasnom zavedenom systéme KGI vyhovuje, že obyvatelia s pasom jedného štátu nemajú rovnaké podmienky pre život v druhom štáte. Keby obyvatelia Zeme nemali povinnú príslušnosť k jednotlivým štátom, neexistovali by štáty s takou lacnou pracovnou silou ani štáty, ktoré sú nútené predávať lacno suroviny, lebo nemajú možnosť vytvoriť si dostatok prostriedkov na výrobu tovarov s vyššou úžitkovosťou. Toto je jedna zo základných podmienok fungovania KGI, t.j., že obyvateľ Zeme so svojím štátnym občianstvom je zaradený do „svojej“ krajiny na celý život a prechod zo štátu do štátu je relatívne rovnako zakázaný, ako bol v minulosti zakázaný prechod človeka z postavenia otroka do postavenia otrokára.

Zaujímavá je filozofia súčasného sveta. Pri globalizácii ekonomiky a svetonázorov neglobalizované zostáva len postavenie jednotlivých štátov so svojimi nemennými hranicami a obyvateľmi, t.j. so svojimi prírodnými a geografickými výhodami a nevýhodami. Niektoré štáty

majú napríklad na svojom území veľké nerastné bohatstvá, výhodnú geografickú polohu, čo sa týka klímy, úrodnosti pôdy, morského pobrežia atď., a niektoré nemajú skoro nič. Pri globalizácii voľného trhu „majúce štáty“ budú môcť viac akumulovať nadhodnotu, ktorá sa dá použiť na vzdelanie, vývoj, vedu, na investície, ktoré budú v budúcnosti prinášať ešte viac nadhodnoty „majúcim štátom“ v porovnaní s „nemajúcimi štátmi“. Súčasná realita, že bohatí sa stávajú bohatšími a chudobní chudobnejšími, to potvrdzuje. Takže neglobalizované postavenie jednotlivých štátov (t.j. nemennosť hraníc a obyvateľov) v súčasnosti sa podobá postaveniu jednotlivých osôb v minulosti, kde sa človek už svojím narodením ihneď zaradil do vyššej alebo nižšej kasty; medzi otrokárov alebo otrokov; medzi šľachtu alebo poddaných; alebo v súčasnosti sa narodil v „majúcich štátoch“ alebo „nemajúcich štátoch“. Samozrejme, že „majúcim štátom“, ktoré majú aj moc, tento systém vyhovuje a budú sa ho snažiť udržať čo najdlhšie.

V súvislosti s tým mi prichádza na um, že kedy asi človek začal domestikovať a využívať zvieratá a ako dlho ich ešte bude využívať, kedy človek začal domestikovať človeka a ako dlho ho ešte bude využívať, a kedy štáty začali domestikovať iné štáty a ako dlho ich budú ešte využívať. Je možné, že naša filozofia sveta je geneticky tak determinovaná, že sa vlastne nedá nič robiť? Znamená to, že Boh, ktorý riadi naše kroky, sa volá DNA?

Kedy príde ten obrovský zlom vo vývoji myslenia ľudstva a zrušia sa pasy a ďalšie identifikačné karty príslušnosti k jednotlivým štátom, aby sa aspoň čiastočne vyrovnala životná úroveň ľudí na tomto svete, odstránili vojny atď.

Kedy sa prestane podporovať príslušnosť k niekomu alebo niečomu, t.j. kedy Ja a My, ktorí máme zapichnutý železný krúžok v ľavej nosnej dierke, budeme tolerovať nielen nás, ale aj tých, ktorí majú krúžok zapichnutý v pravej nosnej dierke atď.

Ako vyplýva z predchádzajúcich kapitol, významnú úlohu v úspešnej činnosti KGI hrá jej vlastníctvo dostatočnej veľkej skupiny masmédií a čiastočné ovplyvňovanie názorov na školách a univerzitách. V knihe [16] N. Chomsky píše, že svetonázor (doktrína) šírená masmédiami má dva terče. Jeden, ktorý sa niekedy volá politická trieda, zahŕňa asi 20% relatívne vzdelanej populácie, ktorá hrá rolu v rozhodovaní. Prijateľnosť doktríny touto triedou je rozhodujúca. Potom tu je asi 80% populácie, čo sú podľa Lippmanna „diváci deja“, o ktorých sa referuje ako o zmätenej alebo poplašenej

[58] Všeobecné kecy, fakty...

čriede. Pri tejto skupine sa predpokladá, že bude vykonávať rozkazy a nebude prekážať v ceste dôležitým osobám. Oni sú cieľom ozajstných masmédií, ako sú články bulvárnych časopisov, mnohé televízne a rozhlasové vysielania, filmy, videokazety, videoklipy atď. Systém propagandy slúži na usmernenie „divákov deja“, má zosilniť vlastnosti ako pasivitu, podriadenosť autoritám, ignoranciu, úsilie o osobný zisk, nezáujem o iných, strach z reálnych a imaginárnych nepriateľov, byť populáciou poslušných konzumentov atď. Cieľ je držať zmätenú čriedu zmätenú, zabrániť ľuďom, ktorí nepatria do koalície moci, aby sa združovali do sily, ktorá by mohla vstúpiť do politickej arény. Základ je mať mocenskú koalíciu silne integrovanú a organizovanú, zatiaľ čo ostatní budú atomizovaní. Nie je vhodné, aby si zmätená črieda robila problémy z toho, čo sa deje vo svete. Fakticky je nežiaduce, aby videli príliš mnoho reality, lebo by mohli chcieť tú realitu nejako zmeniť. Jednoducho, cieľom modernej propagandy je, aby ľudia boli maximálne hlúpi, aby sa dali jednoducho formovať, ale samozrejme, aby zároveň cítili, že nejakou formou prispievajú k riadeniu spoločnosti. Všetko toto jasne vidieť, stačí si len prečítať bulvárne noviny a pozeráť alebo počúvať viac súkromné ako štátne televízne alebo rozhlasové vysielania atď.

Pravdaže, sú aj nezávislé médiá s profesionálne odbornými a čestnými žurnalistami, i keď neviem, v akom pomere sú k závislým médiám.

KGI zistila, že lokálne kultúry národov sú bariéry medzinárodného biznisu. Rešpektovanie lokálnych kultúrnych rozdielov veľmi komplikuje uplatnenie globálnych reklamných kampaní. Sen KGI je mať globálneho človeka, ktorý má globálny názor v súlade s agendou KGI na všetko a správa sa globálne. Sen obchodníkov KGI je mať globalizovaného zákazníka, kde reklamná kampaň pre daný produkt by bola rovnaká na Čukotke, v Pandžábe, v Marikovej, v Lime aj vo Washingtone.

Významnú službu v globalizácii človeka robí napríklad MTV, televízny hudobný kanál [25]. Jeho univerzálny vplyv na formujúcu sa mladú generáciu je ideálny nástroj na globalizáciu konzumnej kultúry. Programy MTV vytvárajú túžbu niekoho milovať, túžbu, aby sa niečo vzrušujúce stalo, túžbu, aby sa skončila samota, túžbu kúpiť si veci ako platňu, nohavice, okuliare atď. Reklamy v MTV majú veľký vplyv na mladú generáciu, pretože sa v MTV neuvádzajú ako reklamy. Dôležité je, že mladí ľudia z piatich svetadielov počúvajú rovnaké piesne a sú pod rovnakým vplyvom globálneho systému propagandy.

Podľa C. Kortena [25] v modernej spoločnosti televízia je najdôležitejšia inštitúcia kultúrnej reprodukcie. Školy sú pravdepodobne druhé v poradí. Súkromná televízia je plne kolonizovaná záujmom korporácií a korporácie začínajú budovať základy ich záujmu v školách. Cieľom korporácií ako súčasti KGI je predávať produkty a preto treba zosilniť vplyv konzumnej kultúry. Ďalej je potrebné vytvoriť politickú kultúru verejného vedomia, že záujem korporácií je v súlade s ľudským humánnym záujmom. Ako povedal P. Hawken: Návykové médiá, ktoré slúžia záujmom korporácií, cieľia na naše myslenie a podvedomie za účelom nového videnia reality, aby poslucháči zabudli na svet okolo nich. Táto nová realita tvrdí, že v trhovej ekonomike, zákazník rozhoduje a trh odpovedá, hoci v skutočnosti je to naopak.

Korporácie začínajú prenikať do škôl a tak ovplyvňujú myslenie detí. Predpokladá sa, že v USA 20 miliónov detí v školách používa učebné pomôcky, ktoré sponzorujú korporácie. Niektoré z nich priamo propagujú jedlo, oblečenie atď. Napríklad zemiaková firma má matematický program „Počítaj si svoje zemiakové lupienky“.

Ako píše N. Chomsky [17], 10% populácie v USA verí Darwinovej evolučnej teórii, okolo polovice populácie verí náboženskej doktríne o riadení vývoja nadprirodzenými silami. Ideológia viery v propagande má taktiež význam a je nasledovná: Čím viac sa budú ľudia venovať náboženským aktivitám, tým menej času budú mať venovať sa spoločenským alebo štátnym aktivitám, tým lepšie pre nás, ktorí sme pri moci, lebo budeme môcť riadiť spoločnosť po našom.

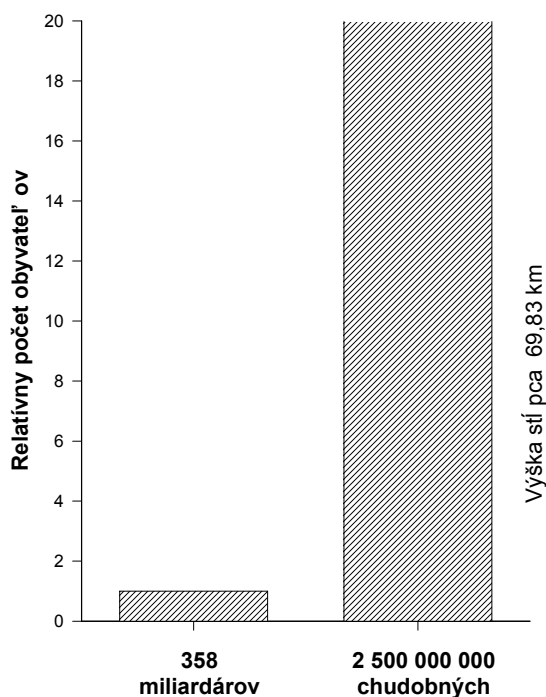
Pozitíva a negatíva KGI

Najdôležitejšou otázkou je, či v súčasnosti systém KGI je prakticky najoptimálnejšia reálna cesta fungovania ľudskej spoločnosti vo svete. Je to ťažko a možno aj nemožné rozhodnúť, pretože chýba porovnanie s inou spoločnosťou, ktorá by bola nezávislá od KGI. Predpokladám, že relatívne čiastočnú nezávislosť od KGI malo v histórii málo štátov, napríklad od roku 1918 bývalý ZSSR, štáty Varšavskej zmluvy a Čína po roku 1945. V týchto krajinách koalícia globálnych investorov bola nahradená centrálnou politickou mocou. Tieto štáty stratili svoju relatívnu nezávislosť od KGI okolo roku 1989 s výnimkou Číny a možno niektorých krajín na Blízkom východe.

KGI má mnohé pozitívne výsledky v súčasnom svete, o ktorých je možné si prečítať v mnohých publikáciách, i keď mnohé vydáva

[60] Všeobecné kecy, fakty...

priamo KGI. Opíšem niektoré negatívne javy súčasného systému KGI, na ktoré poukazujú niektorí kritici (alebo kritici, ktorých poznám).

Porovnanie príjmu chudobných a bohatých

Obrázok č. 3

Všeobecne sa hovorí, že svet od druhej svetovej vojny pokročil dopredu v ekonomickej, politickej a sociálnej oblasti. Globálna ekonomická produkcia sa zvýšila z 3,8 biliónov dolárov v roku 1950 na 18,9 biliónov dolárov v roku 1992 (počítané na hodnotu dolára v roku 1987). Zaujímavé je, že napr. zo stretnutia Spoločnosti pre ľudské práva Latinskej Ameriky sa dozvieme, že v Latinskej Amerike, ktorá je ovládaná KGI, je teraz o 7 miliónov ľudí viac hladných, 30

miliónov viac negramotných, o 10 miliónov viac rodín je bezdomovcov a o 40 miliónov viac ľudí je nezamestnaných ako pred 20-timi rokmi. Zväčšil sa rozdiel medzi príjmom 20% najbohatších a 20% najchudobnejších ľudí. Zvýšilo sa množstvo neregulovaného, špekulatívneho kapitálu. John Eatwell, špecialista na financie z Cambridge Univerzity, odhaduje, že v r. 1970 okolo 90% medzinárodného kapitálu sa použilo na obchod a dlhodobé investície a 10% na špekuláciu. Okolo roku 1990 sa tieto údaje obrátili. 90% svetového kapitálu sa používa na špekulácie a 10% na obchod a dlhodobé investície. Zaujímavé je, že 70% svetového obchodu je kontrolovaných len 500 korporáciami [16,17,25].

Medzinárodná zadlženosť chudobných krajín vzrástla z 134 miliárd dolárov v roku 1980 na 473 miliárd dolárov v roku 1992. Úroky z dlhu vzrástli z 6,4 miliárd dolárov na 18,3 miliárd dolárov. Chudobné krajiny, z ktorých mnohé modifikovali ekonomiku podľa návodu Svetovej banky a MMF, pokračujú v platení zvyšujúcich sa úrokov týmto organizáciám. Podľa správy UNESCO okolo pol milióna detí v Afrike zomrie každý rok v dôsledku toho, že tieto krajiny musia splácať dlhy. Podľa Svetovej zdravotníckej organizácie sa odhaduje, že okolo 11 miliónov detí zomrie v krajinách tretieho sveta každý rok. Tomu by sa dalo zabrániť napríklad poskytnutím potravín a liečením týchto detí zadarmo. Ekonomovia KGI však namietajú, že takýto postup by porušil princípy voľného obchodu.

David C. Korten, ktorý pracoval mnoho rokov pre americké štátne a súkromné pomocné programy v krajinách tretieho sveta, v knihe **Keď korporácie vládnu svetom** [25] uzatvára svoje dlhoročné poznatky, kde hovorí, že podpora rozvoja v treťom svete zvonku vážne porušila ľudské vzťahy a život komunity a spôsobila významné ťažkosti pre tých ľudí, ktorým mala priniesť úžitok. Naopak, keď ľudia našli slobodu a sebadôveru rozvíjať sa, demonštrovali obrovský potenciál vytvoriť lepší svet.

Rozvoj tej-ktorej spoločnosti závisí od ľudskej schopnosti získať kontrolu nad lokálnymi zdrojmi a efektívne využiť skutočné zdroje vo svojej lokalite – pôdu, vodu, pracovnú silu, technológiu a ľudskú vynaliezavosť i motiváciu. Väčšina rozvojových intervencií transferuje kontrolu lokálnych zdrojov na väčšie a centralizovanejšie inštitúcie, ktoré sú nepochopiteľné lokálnym ľuďom a nezodpovedné k ich potrebám. Čím väčšie množstvo peňazí tečie cez tieto centrálné inštitúcie, tým viac sa ľudia stávajú závislí, tým menej kontrolujú svoj vlastný život a zdroje a tým rýchlejšie sa rozširuje rozdiel medzi tými,

[62] Všeobecné kecy, fakty...

ktorí majú centrálnu moc, a tými, ktorí hľadajú, ako vyžiť v lokálnej komunite.

D.C. Korten [25] podáva dôkazy, že v súčasnosti sa zvyšuje sociálna a s prostredím súvisiaca dezintegrácia skoro v každej krajine sveta, ako sa zistilo podľa stúpania chudoby, nezamestnanosti, finančnej a spoločenskej nerovnosti, násilnej kriminality, rozpadajúcich sa rodín a degradácie životného prostredia. Rozdiel medzi príjmami najchudobnejšej a najbohatšej vrstvy obyvateľstva sa podľa údajov OSN dal v roku 1960 vyjadriť pomerom 1:30, zatiaľ čo v roku 1990 už 1:62. Napríklad OSN odhaduje, že vo svete je okolo 1 milióna detí-prostitutok, ako výsledok nesmiernej biedy, v ktorej musia deti a ich rodičia žiť, vlastne ako výsledok globálneho liberálneho demokratického kapitalistického systému. Vlastní rodičia preto sami predávajú svoje deti priekupníkom, aby si tak zabezpečili živobytie. Málokto hľadá príčinu, prečo uvedené rodiny žijú v takej bezvýchodiskovej biede. V dôsledku nerovnomerne rozdeleného príjmu 25-30 miliónov ľudí je nútených pracovať v cudzej krajine. Odhaduje sa, že na svete pracuje okolo 20-40 miliónov neregistrovaných prisťahovaleckých pracovníkov.

Svet sa čoraz viac a viac rozdeľuje medzi tých, ktorí sa tešia blahobytu, a tých, ktorí žijú v nehumánnej chudobe, otrockej pokore a ekonomickej neistote. Zatiaľ čo hlavní manažéri korporácií, bankári, finanční špekulanti, atléti a oslavovaní majú mnohomiliónové dolárové ročné platy, naproti tomu okolo 1 miliardy ľudí sa usiluje prežiť s príjmom menej ako 1 dolár na deň. Napríklad počet miliardárov v USA sa z jedného v roku 1978 zvýšil na 120 v roku 1994 a na 135 v roku 1996. Niektorí autori predpokladajú, že USA s populáciou okolo 5% konzumuje 40% svetových zdrojov. Počet miliardárov vo svete sa zvýšil zo 145 v roku 1987 na 358 v roku 1994. Že by platila priama úmera: so zvyšovaním počtu miliardárov vo svete sa úmerne zvyšuje zahraničný dlh chudobných krajín?

Bohatší sa stávajú bohatšími a chudobní chudobnejšími, 400 najbohatších ľudí v USA zvýšilo cenu svojho majetku o 92 miliárd dolárov medzi 1982-1993 na absolútnu hodnotu 328 miliárd, čo je viac ako hrubý národný produkt miliardy ľudí žijúcich v Indii, Bangladéši, Sri Lanke a Nepále. Prečo masmédiá neanalyzujú príčiny tejto skutočnosti? Rád by som vedel, či pomerom 400 k 1 miliarde súčasný systém môže začať súťažiť s otrokárskymi a feudálnymi spoločnosťami. Rozloženie súčasného majetku napríklad v USA má podobný charakter – 0,5% najbohatších ľudí USA vlastní 37,4% majetku v cenných papieroch. Okolo roku 1995 v USA 1% ľudí

vlastnilo 43% majetku, 10% ľudí vlastnilo 94% majetku. V súčasnosti 358 miliardárov sa teší z majetku 760 miliárd dolárov, čo sa rovná majetku najchudobnejších 2,5 miliardy ľudí na svete. Zistil som, že tento pomer je taký veľký, že sa nedá ani ukázať graficky. Predsa som sa pokúsil ukázať tento pomer na obrázku č. 3. Rovnaký majetok ako 358 miliardárov postavených na seba, ktorí by sa zmestili do stĺpca vysokého 1 cm, má majetok 2,5 miliardy najchudobnejších ľudí na svete, čo predstavuje výšku stĺpca 69,83 km. Ako by vyzeral tento graf, keby sa porovnal majetok 358 najbohatších a 2,5 miliardy najchudobnejších ľudí sveta, napríklad v roku 3000 pred naším letopočtom (úmerný pomer), počas Rímskeho impéria, v stredoveku, v čase Francúzskej revolúcie v 18. storočí, v roku 1930 alebo predpoklad na rok 2050? Zaujímavé, že aj z čísel ukázaných na obrázku č. 3 profesionálna propaganda KGI dokáže argumentovať, že voľný trh funguje spravodlivo a prináša približne rovnako progres na celom svete.

Morálni filozofi trhového liberalizmu nerobia rozdiel medzi právom peňazí a právom ľudí. Porovnávajú slobodu a práva individualistov s trhovou slobodou a právom vlastniť bohatstvo. Sloboda trhu je sloboda peňazí, a keď práva závisia väčšmi od bohatstva ako od osobnosti, len tí, ktorí majú bohatstvo, majú práva. Výsledok fungovania demokracie je nasledovný: Čím mám viac peňazí, tým mám viac slobody prejavu, slobody tlače, slobody vzdelania, slobody v zdravotníckom ošetrovaní, bezpečnosti atď.

Zaujímavé sú aj platy významných riaditeľov korporácií. Napríklad ročný plat T. F. Firsta, riaditeľa „Hospital Corporation of America“ v roku 1992 bol 127 miliónov dolárov, čo je okolo 780 000-krát vyšší ako 163-dolárový priemerný plat v 20% najchudobnejších krajín. Napríklad riaditeľ (prezident) známej „Disney Comp.“ mal v roku 1995 alebo 1996 ročný plat 228 miliónov dolárov. Pamätám si, že lístok do Disney parku na Floride v USA stál 36 dolárov. To znamená, že 6,3 milióna návštevníkov ročne je potrebných na zaplatenie platu riaditeľa.

Jeden z príkladov filozofie vzťahov kapitalistického systému KGI vyplynul aj z televíznej diskusie, ktorú som sledoval v USA v roku 1995. Diskutovalo sa o otázke, prečo výdaje na zdravotníctvo sú v USA vyššie ako v iných krajinách. Reportér sa pýtal člena dozornej rady veľkej americkej farmaceutickej firmy: Prečo lieky, ktoré vaša firma vyrába sú, v Mexiku tri razy lacnejšie ako v USA? A člen dozornej rady odpovedal asi v tomto zmysle: Dozorná rada má za úlohu, aby zisk firmy bol čo najvyšší, aby hodnota dividendy bola čo

[64] Všeobecné kecy, fakty...

najvyššia. Keď dozorná rada túto úlohu neplní, bude vymenená. My predávame lieky v Mexiku lacnejšie, lebo keby sme ich predávali drahšie, nikto ich nekúpi a zisk by bol menší. Tie isté lieky predávame v USA drahšie, lebo ľudia majú viac peňazí ako v Mexiku a kupujú drahšie lieky, preto máme vyšší zisk.

V súvislosti s tým mi prichádza na myseľ otázka, či všetci poradcovia, ktorí prišli radiť do štátov bývalého socialistického bloku, sa správali podľa uvedeného prvého prikázania členov dozornej rady?

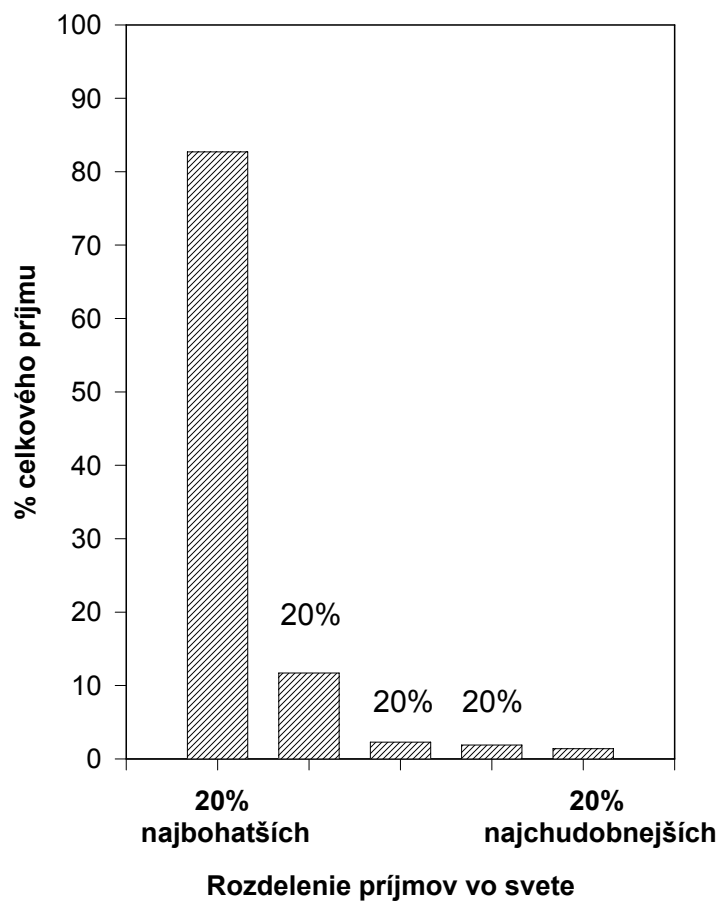
Zlatá miliarda

Zaujímavé je taktiež rozdelenie príjmov obyvateľov (po 20%) tohto sveta, ukázané na obr. č. 4, z roku 1992 podľa United Nations Development Programme [31, z knihy 25]. Z obrázka vidieť, že 20% obyvateľstva patrí svet (ako by možno povedal básnik). Treba si uvedomiť, že veľká väčšina ľudí, odhadujem to na 99,9%, ktorí píšu knihy, ktorí píšu do novin, rozprávajú v televízií, v rozhlase, učiteľia, kazatelia, ľudia, ktorí sú vo vládoch, OSN, ktorí sú členmi tisícok komisií rôzneho zamerania, členovia diskusných klubov atď., všetci títo ľudia patria do skupiny úplne naľavo na obrázku č. 4, t.j. k 20% populácie, do „zlatej miliardy“ s mnohonásobným príjmom v porovnaní so zvyškom sveta. S toho vyplýva, že náš svetonázor, všetky zákony, ktoré ovplyvňujú život a smrť, názory na históriu, súčasnosť a budúcnosť, skrátka, názory, ktoré sa prezentujú, a vplyv na všetko na svete má len „zlatá miliarda“ t.j. len 20% obyvateľstva tohto sveta. A čo na to väčšina populácie sveta, s ľuďmi, ktorí sú rovnako talentovaní, túžiaci, omylní a skúšajúci? Bohužiaľ, na úrovni vývoja ľudskej civilizácie súčasného sveta sú to ľudia bez šanci prispieť pozitívne k civilizácii tohto sveta.

Ako by vyzerali televízne noviny, témy diskusných klubov, rozhlasové vysielanie, články v novinách a knihách, kázne v kostoloch a prejavy na výročných kongresoch, dokumentárne relácie, témy tisícok diskusných klubov, zasadanie parlamentu, zasadanie Bezpečnostnej rady OSN, keby tam boli ľudia s príjmom väčšiny obyvateľov sveta, t.j. posledné tri stĺpce napravo predstavujúce 60% populácie tohto sveta? Kde by bola a aká by bola úroveň našej civilizácie, keby sa do procesu vývoja zapojila aj väčšia časť populácie tohto sveta? Rád by som vedel, ako by vyzeral obrázok č. 4., keby sa porovnal príjem ľudí tohto sveta, napríklad v roku 3000 pred našim letopočtom, počas Rímskeho impéria, v stredoveku, v čase

Čo Koalície globálnych investorov... [65]

Francúzskej revolúcie v 18. storočí, v roku 1930 alebo predpoklad na rok 2050?

Obrázok č. 4

[66] Všeobecné kecy, fakty...

Firmy zaoberajúce sa stykom s verejnosťou

V USA a vo svete, ako súčasť KGI, stále narastá význam firiem odborníkov zaoberajúcich sa stykom firiem a korporácií s verejnosťou. Majú za úlohu vytvárať dobré vzťahy medzi priemyselnými firmami a obyvateľstvom [25]. Je to analógia napríklad náboženských kazateľov v stredoveku, ktorých úlohou bolo vytvárať dobré vzťahy medzi feudálmi a poddanými. Na objednávku firiem a korporácií firmy pre styk s verejnosťou majú za úlohu produkovať fakty, názory jednotlivých občanov, dodávať expertné analýzy, štatistiky a používať aj priame poštové a telefónické diskusie s občanom, aby vytvorili dojem záujmu tej-ktorej firmy o občana a aby modifikovali názor občana na firmu. Tak napríklad firma „Burson Marsteller“ utvárala pozitívnu verejnú mienku pre firmu Exxon, keď jej loď-tanker (vďaka nedisciplinovanosti kapitána) po narazení na skalú na Aljaške vyliala na pobrežie neviemkoľko ton nafty, alebo pre firmu Union Carbide počas tragédie v Bhopale v Indii, kde pri úniku jedovatého plynu z továrne zahynulo okolo 1500 ľudí. V súčasnosti v USA pracuje 170 tisíc pracovníkov vo firmách pre styk s verejnosťou, ktorí majú za úlohu manipulovať správy, názory verejnosti a verejnú politiku tak, aby slúžila záujmom platiaceho klienta. Zaujímavé je, že v USA je týchto pracovníkov niekoľkonásobne viac (a ich počet stále rastie) ako počet žurnalistov (reportérov, ktorých je okolo 40 000).

Rad by som tiež vedel, či aj vo východnej Európe fungujú firmy pre styk s verejnosťou alebo firmy pre styk vlád s verejnosťou. Predpokladám, že ak nie, v blízkej budúcnosti budú fungovať.

Ako ďalšia súčasť KGI je lobovanie. Zaujímavé, že stále sa nemôžem dopátrať, čo tento termín v liberálne-demokratickej kapitalistickej spoločnosti presne znamená. Je to niečo ako „socialistická známosť“ alebo analógia príslušnosti ku komunistickej strane, ktoré som poznal v socialistickom Československu? Nevieť, či lobovanie znamená demokratické diskutovanie, demokratické presadzovanie názorov, demokratické podplácanie, demokratické vyhrážanie, demokratické použitie iných nátlakov atď. Prečítal som si, že japonské korporácie v USA vynakladajú 100 miliónov dolárov ročne na lobovanie a ďalších 300 miliónov dolárov na ovplyvnenie verejnej mienky. Japonci majú najatých v USA 92 firiem (právnych, pre styk s verejnosťou a lobistických), v Kanade 55 firiem, 42 v Británii a 7 v Holandsku. Účel týchto firiem je vraj okrem iného zmeniť

zákony týchto krajín v prospech zahraničných (svojich) korporácií (*Harvard Business Review 1990*).

Federal Reserve (Federálne rezervy (USA))

Pre mňa bolo veľmi prekvapujúce, keď som sa dozvedel, že najdôležitejšia a najmocnejšia americká banková organizácia „Federal Reserve“ (Federálne rezervy) je súkromná organizácia. „Federal Reserve“, t.j. súkromní investori určujú napríklad množstvo peňazí v obehu alebo úrokové miery, podľa ktorých sa hýbu akcie na Wall Street [9, 25]. Zaujímavé by bolo vedieť, kto vlastní túto všemohúcu bankovú organizáciu, ktorá ovplyvňuje vládu USA. Predpokladám, že napríklad vláda USA je len nástroj a hovorca „Federal Reserve“. Aký má „Federal Reserve“ zisk, kde ho investuje a za akým účelom? Je pravda, že napríklad „US Federal Reserve Bank of New York“ poskytla bolševikom v Rusku finančnú pomoc v revolúcii 1917 [30]?

Boli príčiny vojny medzi Irakom a Kuvajtom a USA v roku 1990 a 1991 v Golskom zálive také, ako ich opisujú v knihe [7] Tarpley a Chaitkin? Autori píše, že ak chceli naftové korporácie zarobiť viac peňazí na naftu, potrebovali významne zvýšiť cenu nafty. Preto predstavitelia vlády USA (ako nástroj KGI) oznámili S. Husajnovi v Iraku, že spor medzi Irakom a Kuvajtom je arabská záležitosť. Tým podporili názor, že USA sa do ich sporu významne miešať nebudú, a Irak vojensky napadol Kuvajt, čím sa prudko zvýšili ceny nafty. Zaujímavý bol tiež ďalší priebeh vojny, keď armáda USA postupovala a hrozilo, že vojensky ľahko dosiahne Bagdad a odstráni S. Husajna. Aby sa tak nestalo, prezident G. Bush zastavil boje a postup vojakov USA po 100 hodinách pozemných bojov. Je možné, že útok bol zastavený len preto, aby USA mohli neskôršie predať zbrane Saudskej Arábii za 9,5 miliárd dolárov a Kuvajtu za 2,2 miliárd dolárov? Boli by uvedené krajiny také ochotné nakúpiť tieto zbrane, keby nepriateľský diktátor v Iraku neexistoval?

Je niečo pravdy napríklad na názore, že rozpad Juhoslávie bol naplánovaný a podporovaný zvonku?

Kto vlastní akcie „Federal Reserve“? Podľa zmluvy „Federal Reserve Act“ majitelia nebudú zverejnení [25]. Podľa R. E. McMastera (z knihy [9]), ôsmi najväčší akcionári boli alebo aj sú „Rothschild Banks of London and Berlin; Lazard Brothers Banks of Paris; Israel Moses Seif Banks of Italy; Warburg Bank of Hamburg and Amsterdam; Lehman Brothers Bank of New York; Kuhn, Loeb

[68] Všeobecné kecy, fakty...

Bank of New York; Chase Manhattan Bank of New York; a Goldman, Sachs Bank of New York". Ozaj, kto a koľko ďalších najmocnejších svetových bankových inštitúcií vlastní súkromní podnikatelia?

Nový svetový poriadok

V histórii každé impérium sa snažilo zaviesť Nový svetový poriadok s jedným panovníkom, s jednou vládou, s jedným náboženstvom, s jednotnou ekonomikou, ideológiou, menou atď. Malo to vždy veľa výhod a nevýhod. Z histórie predpokladám, že nielen mnoho vládcov, ale aj mnoho obyčajných ľudí by chcelo mať Nový svetový poriadok. Niektorí by chceli mať aj Novú ríšu a mnohým by stačili aj nové topánky. Pritom asi každý si to predstavuje ináč.

Ozaj, aké sú seriózne pokusy urobiť globálny svet teraz? Gary H. Kah [24] píše o pláne založiť Nový svetový poriadok. G. H. Kah v 80-tych rokoch pracoval pre vládu USA, kde rokoval s americkými veľvyslanectvami v zahraničí, so zahraničnými vládnymi činiteľmi a medzinárodnými obchodníkmi. Z rokovaní dedukoval, že sa plánuje založiť jedna celosvetová vláda v rámci Nového svetového poriadku (New World Order). Tento Nový svetový poriadok by mal nielen ekonomickú podstatu, ale aj politický rozmer a spirituálnu motiváciu. Píše, že „Council on Foreign Relations, the Trilateral Commission" a podobné organizácie usilujú o globálny politický a ekonomický systém. Založila sa napríklad „The World Constitution and Parliament Association" (WCPA), ktorá združuje významné osobnosti tohto sveta. V rámci WCPA do roku 1992 bolo už štvrté zasadanie „the World Constituent Assembly" v Lisabone v Portugalsku roku 1991, ktoré začalo kampaň pre ratifikovanie Svetovej ústavy. Je pravdepodobné, že úsilie o zavedenie Nového svetového poriadku od roku 1991 prešlo do ďalšieho štádia, bohužiaľ, novšie údaje nemám. Kópiu ústavy Federácie sveta a ďalšie informácie bolo možno získať roku 1991 a možné aj neskoršie za 8 dolárov na adrese: World Constitution & Parliament Association, 1480 Hoyt Street, Suite 31, Lakewood, Colorado 80215, U.S.A.

Zaujímalo by ma len, či Nový svetový poriadok má byť prakticky výhodný rovnako pre všetkých, alebo len pre tých, ktorí ho chcú zaviesť?

Niekoľko príkladov fungovania KGI

Ópiové vojny

Na začiatku 19. storočia Angličania hľadali spôsob, ako dosiahnuť maximálny zisk z nezávislého a bohatého čínskeho impéria. Angličania nemali veľa čo ponúknuť Číne na obchodnú výmenu a v každom prípade zisk z obchodnej výmeny by nebol maximálny. Najvýhodnejšia taktika, ktorú aj neskôr úspešne praktizovali, bola, že budú predávať Číňanom ópium, ktoré vyprodukuje ich kolónia v Indii a v okolí, a budú za to kupovať čaj a dovážať ho do Anglicka. Táto taktika mala tri výhody: po prvé, Angličania mali ópium takmer zadarmo; po druhé, keď rozšíria fajčenie ópia v Číne, ópium pôjde na dračku a bude sa dobre a výhodne predávať; tretí význam bol nemenej dôležitý, t.j. fajčením ópia v Číne sa impérium nahľadá, rodinné, sociálne, kultúrne, náboženské a iné vzťahy sa narušia a impérium sa rozpadne a stane sa ľahkou korisťou cudzích dobyvateľov (čo sa napokon aj stalo).

Samozrejme, Čína si uvedomovala dôsledky celonárodného fajčenia ópia. Preto Angličania museli vojensky donútiť Čínu, aby vyhověla ich požiadavkám. Anglické vojenské námorníctvo bojovalo s čínskym námorníctvom od roku 1839 až do roku 1842 vo vojne, ktorá sa nazýva ópiová.

Čínska strana vojnu prehrala a bola donútená podpísať zmluvu, v ktorej odstúpila Hong Kong Veľkej Británii, otvorila päť prístavov pre obchodné anglické lode dovážajúce ópium do Číny. V Číne vzniklo vyše milióna verejných čajovní, kde sa masovo fajčievalo ópium, a tým sa začalo obdobie utrpenia a úpadku Číny, ktoré trvalo vyše sto rokov. Čína po porážke v druhej ópiovej vojne v rokoch 1856-1860, kde okrem Angličanov sa zúčastnili aj ďalšie štáty, musela otvoriť ďalších 11 prístavov na dovoz ópia. Ťažko je vyčísliť, koľko to stálo nevinných ľudských životov a strádania rodín, a ešte ťažšie zistiť,

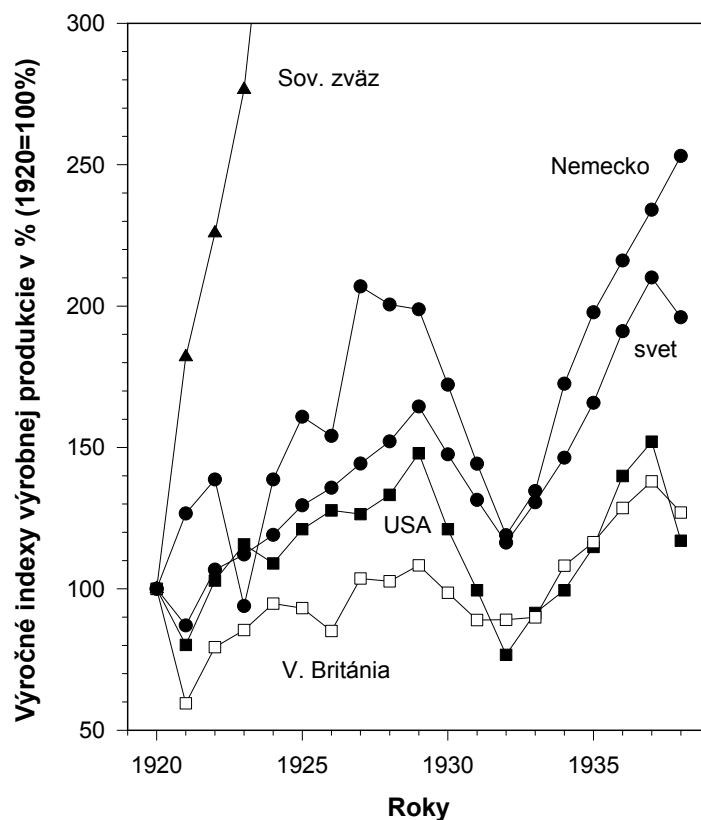
[70] Všeobecné kecy, fakty...

koľko zisku priniesla táto akcia Koalicii globálnych investorov v prepočítaní na jeden ľudský život?

Rád by som tiež poznal odpoveď na nepríjemnú otázku, ako vysoko hodnotili život Číňana v tom období poprední členovia KGI? Stavím sa, že nedosiahol hodnotu pretekárskeho koňa a asi ani pretekárskeho chrta.

Prečo bola druhá svetová vojna?

Predpokladám, že o tejto otázke rozmýšľalo a vyjadrovalo sa o nej už veľa odborníkov i amatérov a odpoveď je asi všeobecne známa. Ja ako amatér som trochu zmenil názor o možných príčinách druhej svetovej vojny, keď som porovnával údaje o výrobnnej produkcii krajín vo svete od roku 1920 do roku 1938 (*League of Nations, World Economic Survey, Geneva, 1945*, z knihy [26]). Z údajov som vybral štyri krajiny a údaje pre celý svet a urobil obrázok č. 5, kde za 100% som dal výrobnú produkciu v roku 1920. Z obrázka vidieť, že vývoj výrobnnej produkcie USA, V. Británie, Nemecka a celého sveta bol veľmi podobný, čo hovorí o spätosti ekonomík v KGI. Produkcia klesla v období svetovej krízy v rokoch 1929-1932 a potom začala stúpať. Jedine hospodársky rast Sovietskeho zväzu bol neporovnateľne vyšší, takže som musel urobiť druhý obrázok, č. 6. Z obrázka vidieť, že hospodársky rast Sovietskeho zväzu, ktorého sa nedotkla hospodárska kríza v roku 1929-1932, mnohonásobne prekročil rast najvyspelejších kapitalistických krajín sveta. Keby som sám neodpísal údaje k obrázku č. 6 z knihy uznávaného amerického autora P. Kennedyho [26], tak by som si myslel, že ho nakreslil sám veľký Stalin so svojou družinou.

Porovnanie hospodárskych prírastkov

Obrázok č. 5

Všeobecne sa môžu objaviť dve argumentácie na vysoký rast výrobnej produkcie Sovietskeho zväzu. Prvá je, že je jednoduché vykazovať v percentách vysoké výrobné prírastky v krajinách, ktoré mali nízky základ produkcie na začiatku. Asi tento argument neplatí, lebo potom by rovnako vysoké výrobné prírastky museli dosahovať

[72] Všeobecné kecy, fakty...

všetky rozvojové krajiny. Druhý argument je, že vysoký rast výrobnjej produkcie v Sovietskom zväze sa dosiahol vďaka totalitárnemu systému, ktorý porušoval základné ľudské práva. Dá sa to tak povedať, i keď mnoho vecí je diskutabilných. Zaujímavé je, že nikto neargumentuje, že hospodársky rast západných priemyselných krajín v tomto a predchádzajúcom období bol taktiež vďaka totalitárnemu systému, ktorý porušoval základné ľudské práva v ich kolóniách alebo inak podmanených krajinách.

Predpokladám, že pri prezeraní podobných obrázkov, ako je obrázok č. 6, ktoré boli k dispozícii pred druhou svetovou vojnou, koalícii globálnych investorov napadlo, že politický a ekonomický systém vtedajšieho Sovietskeho zväzu je nebezpečný pre KGI. Pričom ideológia bola zvlášť nebezpečná, možno ešte nebezpečnejšia ako ideológia kresťanstva pre vládcov Rímskeho impéria na začiatku nášho letopočtu. Rád by som vedel, či, kedy a ako sa KGI rozhodla zničiť Sovietsky zväz. A hlavne, kto všetko menovite podporil tento názor?

Jeden príklad fungovania KGI v období druhej svetovej vojny

Medzinárodnému obchodu sa kladú čoraz menšie medze. Vidieť to aj na príklade, ktorý je opísaný nižšie, keď výhodné obchodovanie medzi americkými, anglickými, nemeckými, talianskymi a japonskými obchodníkmi sa neprerušilo ani počas druhej svetovej vojny. Títo obchodníci počas druhej svetovej vojny, pri rokovaníach sediaci v kožených kreslách v dôstojných oblekoch, si možno ani neuvedomovali, že ich spoluobčania vo vojenských uniformách sa snažia zabiť jeden druhého na rôznych stranách barikády a že vďaka ich obchodom sa budú možno zabíjať efektívnejšie. Je možné, že o tom aj vedeli, a možno si mysleli, že taká je evolúcia sveta.

Charles Higham [29] píše o banke „The Bank for International Settlement“ (BIS) v Bazileji vo Švajčiarsku, ktorá slúžila na obchodovanie počas druhej svetovej vojny medzi nepriateľskými bojujúcimi stranami. Vytvorili ju v roku 1930 svetové banky vrátane „the Federal Reserve Bank of New York“ a nemeckej „Reichsbank“. Údajný dôvod na založenie banky bol, aby Nemecko malo možnosť po prehratej prvej svetovej vojne platiť vojnové reparácie víťazným štátom. Hlavný dôvod vytvorenia BIS bol, aby sa obchodovanie medzi svetovými obchodníkmi neprerušilo ani v prípade vojny, keď obchodníci budú na rôznych stranách barikády. Dôležitosť banky sa ukázala pred druhou svetovou vojnou a počas nej, keď obchody

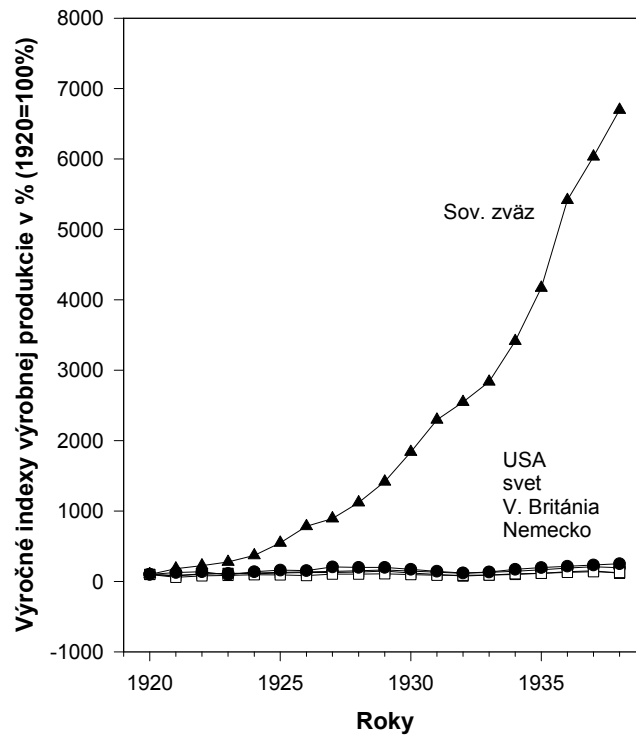
Niekoľko príkladov fungovania KGI [73]

sprostredkované BIS pomáhali budovať Hitlerovu vojnovú mašineriu. BIS bola pod kontrolou Hitlera na začiatku druhej svetovej vojny a Veľká Británia podporila banku aj po vyhlásení vojny s Nemeckom a v roku 1941 bola stále klientom BIS a dostávala dividendy, ktoré pochádzali väčšinou zo zdrojov nacistov. Napríklad britský štátnik Chamberlain, ktorý podpisom Mníchovskej dohody v roku 1938 „zachránil mier pre Anglicko“, bol akcionár „the Imperial Chemical Industries“, ktorá mala spojenie s BIS. Bolo by zaujímavé vedieť, kto všetko mal akcie v nemeckých podnikoch počas druhej svetovej vojny.

Nacistické Nemecko pomocou BIS počas druhej svetovej vojny získavalo naftu, gumu, vlnu a vzácne kovy výmenou za nalúpené zlato, vďaka čomu nemecká vojnová mašineria mohla lepšie fungovať. Charles Higham [29] opisuje štvrté výročné stretnutie Rady BIS vo Švajčiarsku počas druhej svetovej vojny v máji roku 1944. Americkí, nemeckí, talianski, britskí a japonskí obchodní predstavitelia rokovali o takých závažných otázkach, ako napríklad o 389 miliónoch dolárov v zlate, ktoré do banky uložila nacistická nemecká vláda pre svojich vedúcich predstaviteľov na použitie po vojne. Samozrejme, zlato bolo nakradnuté z národných bank Rakúska, Holandska, Belgicka a Československa, poprípade roztavené zo zlatých zubov a snubných prsteňov ľudí vyvraždených v koncentračných táboroch.

Rád by som vedel, ako je BIS pripravená na tretiu svetovú vojnu? A koľko platí z toho, čo povedal Henry Ford, že medzinárodní obchodníci sú v pozadí všetkých vojen?

[74] Všeobecné kecy, fakty...

Porovnanie hospodárskych prírastkov

Obrázok č. 6

Medzištátna dohoda, kde akákoľvek písomná dokumentácia bola nežiaduca

Pri debate o otváraní archívov sovietskej tajnej polície bývalý americký minister zahraničných vecí H. Kissinger povedal, že najkompromitujúcejšie dohody medzi štátmi a rozhodnutia vnútornej politiky sa v mnohých prípadoch nedávajú na papier, aby neostali žiadne dôkazy. Na tento výrok som si spomenul, keď som čítal o Suezskej kríze na Blízkom východe v roku 1956.

Niekoľko príkladov fungovania KGI [75]

Suezský prieplav bol postavený v roku 1869 a britskí a francúzski akcionári Canal Company mali právo spravovať prieplav 99 rokov, t.j. do konca novembra 1968, potom mali správu a aj zisk vrátiť Egyptu. Prieplav kontrolovali britskí vojaci, ktorí podľa zmluvy mali opustiť kanál do 20 mesiacov od októbra 1954. V zmluve sa taktiež hovorilo, že britskí vojaci sa môžu vrátiť späť v prípade vypuknutia vojny v oblasti Suezského prieplavu. 26. 7. 1956 egypský prezident Násir (Gamal Abdel Nasser) znárodnil Suezský prieplav (*Suez Canal Company*), čo bolo 12 rokov pred vypršaním zmluvy. Aby bol jeho postup zákonný, Násir ponúkol kompenzáciu ušlého zisku akcionárom Canal Company. „British Cabinet“ deň po znárodnení prieplavu rozhodol, že ak všetko ostatné zlyhá (ako aj zlyhalo), vojensky donúti Egypt vrátiť prieplav späť. Samozrejme, vypovedať vojnu Egyptu bolo nelegálne a morálne neospravedlniteľné. Po mnohých rokovaníach (predpokladám, že KGI) Británia, Francúzsko a Izrael sa dohodli vo Francúzsku v Sevres 22.-24.10.1956 na nasledovnej prísne tajnej stratégii (plán navrhli Francúzi). Podľa tajného plánu Izrael vojensky napadne Egypt 29.10.1956 a bude postupovať na prieplav. Potom britské a francúzske vojenské sily 30.10.1956 (ako mierotvorcovia a humanisti) budú apelovať, aby bojujúce strany zastavili vojnu a odsunuli vojská 16 km od prieplavu. V prípade nedodržania ultimáta Angličania a Francúzi vojensky obsadia zónu Suezského prieplavu, aby chránili jeho bezpečnosť. Takto vojenský zásah Angličanov a Francúzov bude legálny a morálne ospravedlniteľný. V trojstránkovom dokumente dohodli presný harmonogram celej vojny. Koniec celej akcie vypálil trošku inak v dôsledku vplyvu USA a ZSSR.

Na celom trojstránkovom tajnom dokumente je najzaujímavejšie pre túto knižku to, že nemal byť napísaný a teda ani podpísaný anglickou stranou. Angličania si jednoducho nepriali, aby existoval akýkoľvek dôkaz, že tri krajiny, pokladané za bašty demokracie a slobody, sa dohodli, že vojensky napadnú Egypt. Ministerský predseda V. Británie Anthony Eden poslal na rokovania do Sevres ministra zahraničia Selwyna Lloyda s inštrukciami, že rokovania sú také tajné, že sa nesmie urobiť žiadny písomný dokument. No zástupcovia Izraela si na rokovaníach robili poznámky. Po rokovaníach A. Eden poslal do Paríža zástupcu Zahraničného úradu Sira Patricka Deana, aby prerokoval časový harmonogram vojny. Sir Patrick Dean, na nešťastie ministerského predsedu V. Británie Anthonyho Edena, v Paríži podpísal tajný trojstránkový dokument. Keď sa o tajnom dokumente a podpise dozvedel Anthony Eden, poslal

[76] Všeobecné kecy, fakty...

Patricka Deana späť do Paríža, aby získal všetky kópie tajného dokumentu, aby sa mohli zničiť. To sa mu však nepodarilo, vďaka čomu dnes vieme, ako sa niekedy robí história.

Rád by som poznal odpoveď na nezodpovedanú otázku. Koľko tajných medzištátnych a vnútroštátnych dohôd bolo uzavretých pod podmienkou, že nesmie ostať žiadny dôkaz o dohode?

„Make the economy scream” (Nech ekonomika zaručí)

Typický bol prístup USA, ako významnej časti KGI, k demokratickým voľbám v Čile. Ako píše Noam Chomský [17], USA sa angažovali vo voľbách v Čile v roku 1964, aby sociálny demokrat Allende nevyhral voľby. Podľa „Church Committee” USA použili viac peňazí na obyvateľa v Chile, aby ovplyvnili voľby v tejto krajine, ako sa použilo v roku 1964 na dvoch kandidátov na amerického prezidenta Johnsona a Goldwatera spolu.

I napriek vplyvu USA v ďalších voľbách v Čile v septembri 1970 za prezidenta bol v demokratických voľbách zvolený sociálny demokrat Salvador Allende, ktorý podporoval znárodnenie najväčších priemyselných podnikov patriacich KGI a ďalšie reformy. Jeho politika nebola v súlade s politikou USA. Po víťazstve Allendeho vo voľbách si americký prezident Nixon dal zavolať dôležitých ľudí, aby sa dohodli na ďalšom postupe proti Čile. Ako píše vtedajší riaditeľ CIA Richard Helms, ktorý bol prítomný na stretnutí, prezident Nixon navrhol stratégiu „make the economy scream”, ako mäkkú cestu na odstránenie Allendeho od moci. Ak mäkká cesta nebude fungovať, použije sa tvrdá cesta, t.j. vojenský prevrat, čo sa aj neskôr stalo.

„Make the economy scream” pre Čile zhruba znamenalo, že „treba urobiť všetko tak, aby čílska ekonomika od bolesti zaručala”. V inštrukciách, ktoré dostal americký veľvyslanec v Čile Edward Korry, bolo: Urobiť všetko, čo je v našej moci, aby sme odsúdili Čile a Čilčanov na maximálny úpadok a chudobu. Bolo to pre USA veľmi jednoduché, lebo KGI vlastnila v Čile okrem iného najdôležitejšie bane i továrne a rozhodovala, kde, ako a začo sa budú výrobky exportovať, a či sa vôbec budú exportovať, čo sa bude a nebude importovať.

Rád by som vedel, v koľkých krajinách sveta sa aplikuje a bude ešte mnohokrát aplikovať to nixonovské „make the economy scream”.

Studená vojna a súťaženie kapitalizmu a socializmu

Predpokladám, že KGI účinne pôsobila pri tvorbe a zániku studenej vojny a pri súťaži kapitalizmu a socializmu.

Ešte počas existencie socialistického Československa nám často pripomínali, že socialistický ideologický aj ekonomický systém súťaží s kapitalistickým ideologickým a ekonomickým systémom. A pripomínali nám aj to, ako socialistický systém je neschopný v súťaži s kapitalistickým systémom. Zaujímavé je, že nikto nehovoril o počiatkových podmienkach súťaženia, o ktorých som sa dozvedel až nedávno a ktoré zhruba opíšem.

Po druhej svetovej vojne USA ako jediná krajina vyšla z vojny bohatšia ako bola pred vojnou. Zatiaľ čo produkcia hrubého národného produktu USA sa zvýšila o viac ako 50% počas druhej svetovej vojny, v Európe ako celku (bez ZSSR) sa znížila o 25%. USA nedotknuté vojnou v roku 1946 vlastnili 20 miliárd dolárov v zlatých rezervách, čo v tom období bolo 61% zlatých rezerv celého sveta. USA vyrábali viac ako 50% svetovej priemyselnej produkcie a tretinu všetkých výrobkov sveta. USA mali jednoduchú a ľahkú úlohu stať sa najväčším exportérom výrobkov, kapitálu a ideológie na celom svete. Naproti tomu v roku 1946 ZSSR zničený vojnou sa dostal v ekonomických parametroch o 10 rokov dozadu. Zaujímavé by bolo poznať pomer hodnoty majetku základných prostriedkov alebo celkového majetku v roku 1946 na jedného obyvateľa v USA a ZSSR. Bol tento pomer 10x, 100x, 1 000x, 10 000x, alebo 100 000x vyšší v USA ako v ZSSR? Vie sa táto hodnota?

Nerovnakú ekonomickú pozíciu ZSSR a USA mal ešte zvýrazniť nový ekonomický systém zavedený v bohatom kapitalistickom svete. Počas druhej svetovej vojny ekonómi v USA hovorili, že svetová kríza v 30-tych rokoch bola v dôsledku zlého fungovania medzinárodnej ekonomiky, kde negatívne pôsobili napríklad tarify na dovoz a vývoz, neférová ekonomická súťaž, obmedzený prístup k surovinám, vládna politika sebestačnosti atď. Priemysel orientovaný na export potreboval, aby sa po druhej svetovej vojne otvorili nové zdroje surovín a nové voľné trhy, ktoré by absorbovali ich produkciu. S tým sa spája aj vojenská kontrola územia, odkiaľ sa suroviny dovážajú, kde sa investuje kapitál a kde sa vyváža produkcia. V spojení s tým sa zaviedol systém nových ekonomických vzťahov vytvorením MMF, Svetovej banky, GATT atď., ako sme už spomínali v predchádzajúcich kapitolách. Tento súbor nových ekonomických vzťahov bol vytvorený tak, aby výhodne pracoval a doteraz pracuje

[78] Všeobecné kecy, fakty...

pre západný kapitalizmus, t.j. najvýhodnejšiu pozíciu v tomto ekonomickom systéme majú bohaté krajiny a nevýhodnú chudobné krajiny. Inými slovami, novovytvorený ekonomický systém sa snaží zaručiť, že bohaté krajiny ostanú bohaté a chudobné krajiny ostanú chudobné.

Ekonomickú a ideologickú pozíciu USA po druhej svetovej vojne vystihujú prejavy vysokých vládnych činiteľov USA. Napríklad americkí plánovači z ministerstva zahraničia a „Council on Foreign Relations“ po druhej svetovej vojne súhlasili, že dominácia USA na svete musí ostať aj naďalej. Metódy postupu vidieť z úryvku z dokumentu „Policy Planning Study 23“ z roku 1948 Georgea Kennana, vedúceho plánovacieho oddelenia ministerstva zahraničia. Dokument bol písaný pre ministerstvo zahraničia (prebrané z kníh 16,22): „...my (USA) máme okolo 50% svetového bohatstva, ale len 6,3% populácie... Naša reálna úloha v budúcnosti je navrhnúť spôsob vzťahov, ktoré nám dovoľia ostať v tejto pozícii... Aby sa tak stalo, musíme sa zbaviť všetkej sentimentality a snívania a naša pozornosť sa musí koncentrovať všade na naše súčasné národné ciele... Musíme prestať rozprávať o nejasných a nereálnych cieľoch, ako sú ľudské práva, zvýšenie životného štandardu a demokratizácia. Ten deň nie je tak ďaleko, keď sa budeme musieť zaoberať s priamym pojmom moci. Čím menej nás potom budú haťiť idealistické slogany, tým lepšie.“

Podľa rozhovoru Kennana pre veľvyslancov latinskoamerických krajín: „...hlavný záujem politiky USA musí byť ochrana našich surovín (samozrejme, na území krajín Latinskej Ameriky). Preto musíme bojovať s nebezpečným kacírstvom, ktoré sa podľa správy rozvedky USA šíri v latinskoamerických krajinách, t.j. idea, že vláda má priamu zodpovednosť za blahobyť národa.“

V podobnom duchu generál Maxwell Taylor vyhlásil: „Ako vodcovia, ktorí máme moc, môžeme očakávať, že musíme bojovať, aby sme bránili naše národné hodnoty proti tým, ktorí nemajú nič.“

Ozaj, koľko je pravdy na tom, ako píše niektorí autori [6, 35], že anglické slovo „slave“ (otrok) vzniklo ako synonymum slova „Slav“ (Slovan)? Napríklad v knihe [6] sa píše, že v deviatom storočí zotročení Slovania (Slavs) pracovali v baniach franského panovníka Karola Veľkého. Toto zotročenie východoeurópskeho národa bolo také časté a trvalo tak dlho, že slovo Slav (Slovan) sa stalo synonymom otroctva (Slave). Alebo zotročenie už bolo dávno predtým [35]?

Studená vojna

Súhlasím s niektorými autormi a aj s niektorými vládnymi predstaviteľmi USA, že studená vojna a železná opona boli dôsledkom rozdielneho svetonázoru kapitalizmu a komunizmu, keď socializmus (komunizmus) mohol vojensky, politicky a ekonomicky konkurovať kapitalizmu.

Napríklad postoj Georgea Kennana v októbri 1947: „To nie je ruská vojenská moc, ktorá nás ohrozuje, ale to je ruská politická moc.“ Názor prezidenta Eisenhowera bol podobný: Rusi neplánujú vojenské obsadenie západnej Európy. Hlavná úloha NATO v západnej Európe bola „dávať pocit dôvery populácii, na ktorú vplyvame, dôvera, ktorá ich urobí politicky odolnými proti komunistickej ideológii“. Podobne McGeorge Bundy píše, že balistické rakety by mali byť zakázané dohodou ešte predtým, ako budú rozmiestnené, hoci predstavujú len menšie potenciálne nebezpečenstvo pre USA. Bolo to vždy politické nebezpečenstvo, takzvaný komunizmus, čo je naša prvoradá starosť. V knihe [16] N. Chomsky opisuje súkromný rozhovor medzi Johnom Fosterom Dullesom, ktorý bol ministrom zahraničia USA, a jeho bratom Allenom, ktorý bol riaditeľom CIA. „Komunizmus má schopnosť získať kontrolu nad pohybom nás... to je niečo také, čo my nemáme možnosť duplikovať. Komunisti apelujú na chudobných ľudí a títo chudobní ľudia chcú pľundrovať bohatých. Preto ich musíme premôcť, aby sme ochránili našu doktrínu, ktorá hovorí, že bohatí majú pľundrovať chudobných.“

USA odmietali akúkoľvek možnosť na mierové vyriešenie studenej vojny, pri ktorej by ostal komunizmus intaktný. Studená vojna sa mohla skončiť len vtedy, keď komunizmus zanikne. Súhlasím s názormi autorov, ktorí hovoria, že dôvod studenej vojny bol hlavne v tom, aby vrátil obrovské územie bývalého ZSSR znovu tam, kde vlastne bolo v novodobej histórii, ako územie, odkiaľ sa dovážali lacné suroviny, vyvážali spracované výrobky a bola lacná pracovná sila pre západ [17].

Oficiálne studená vojna bol konflikt medzi dvoma superveľmocami spôsobený sovietskou agresiou, keď Sovietsky zväz chcel ovládnuť celý svet. USA bola vedúca sila na druhej strane, ktorá chránila slobodu a demokraciu celého sveta pred sovietskou agresiou. Ale keď porovnáваме vojenskú agresiu ZSSR a USA (ako sme uviedli v predchádzajúcich kapitolách), boli to práve USA chrániace svet pred sovietskou agresiou, ktoré vojensky intervenovali v cudzích

[80] Všeobecné kecy, fakty...

krajinách niekoľkonásobne viac ako ZSSR. A dokonca intervenovali aj po zániku ZSSR.

Porážka socializmu (komunizmu), t.j. vyhraný boj za demokraciu, slobodu a ľudské práva

Podľa údajov z knihy P. Kennedyho [26] v Rusku okolo roku 1914 patrilo cudzincom 90% baní, skoro 100% ťažby nafty, 40% metalurgického priemyslu, 50% chemického priemyslu a 28% textilného priemyslu. V Rusku v roku 1913 vedelo čítať a písať len 30% populácie, čo bolo oveľa menej ako v Anglicku v polovici 18 storočia. To bol stav, ktorý asi optimálne vyhovoval KGI vtedy a vyhovoval by im aj teraz.

Ako dokladujú mnohé fakty, súčasné reformy v bývalom ZSSR a v krajinách východnej Európy priniesli mnoho pozitívneho, ale aj mnohé negatívne javy. Pretože sa mi zdá, že v súčasnosti pozitívne javy sa viac zdôrazňujú, opíšem niektoré negatívne skutočnosti.

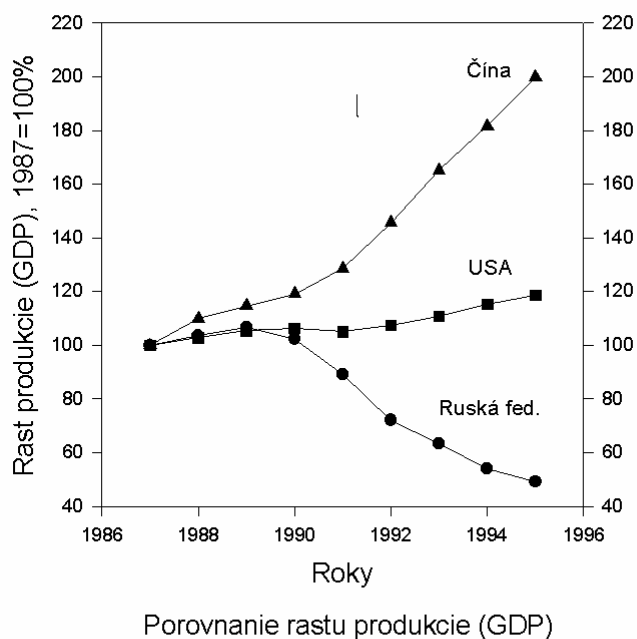
Ako píše N. Chomsky [17], takzvané reformy, ktoré sa začali v bývalom ZSSR v roku 1985, boli úmyselne naprojektované vonkajšími a vnútornými poradcami pre ľudské práva a demokraciu, a to vrátiť ZSSR na úroveň krajín tretieho sveta, vlastne na úroveň, kde krajiny bývalého ZSSR boli pred boľševickou revolúciou (na úroveň, ktorá je opísaná vyššie). Po rozpade ZSSR a bloku východnej Európy korporácie Západu rýchlo začali povzbudzovať krajiny východnej Európy a bývalého ZSSR, aby si osvojili a prijali systém západného úspechu otvorením hraníc a uvoľnením ekonomík. Armády západných expertov prišli pomôcť týmto prechodovým štátom písať zákony, ktoré pripraví cestu pre KGI, aby prenikla do ich ekonomík. Modelom pre postup vykorisťovania východnej Európy môže byť napr. Mexiko alebo Brazília. Najprv treba krajinám východného bloku vnútiť kapitalistický systém, voľný obchod a súkromné vlastníctvo, potom MMF požičia peniaze, ktoré bude ťažké vrátiť, a tak sa začne zvyšovať vplyv KGI na prerozdelení zisku. Obrazne to vyjadril jeden predstaviteľ veľvyslanectva z východnej Európy v americkej televízii: *„Západní kapitalisti nám hovoria, že najlepšie je hrať ‚baseball‘, a máme ho hrať s nimi čo najskôr, pokiaľ nevieme všetky pravidlá, všetky triky a pokiaľ sme si to dlho netrénovali. Tým sa zaručí, že zápas v ‚baseballe‘ KGI vysoko vyhrá.“*

O zatiaľ úspešnom úsilí KGI zasunúť bývalé krajiny ZSSR na úroveň krajín tretieho sveta dokumentuje aj obrázok č. 7, kde sa porovnáva rast hrubého domáceho produktu (GDP) v krajinách Čína,

Niekoľko príkladov fungovania KGI [81]

USA a Ruská federácia od roku 1987 (1987 = 100%) do roku 1995 (údaje sú z [32]). Z obrázka vidieť, že rast GDP od roku 1987 do roku 1989 bol zhruba rovnaký pre všetky tri štáty. Po rozpade východného bloku v roku 1989 nastáva zlom, a síce produkcia Ruskej federácie začína prudko klesať a v roku 1995 dosiahla len 49% produkcie z roku 1987. Podobný pokles zaznamenali aj ďalšie štáty bývalého ZSSR. Opačný trend zaznamenala Čína, ktorá dosahuje najvyššie prírastky rastu GDP vo svete za posledných 10 rokov (okolo 10% ročne), a prognózy rastu GDP pre Čínu na rok 1996 a 1997 sú rovnako vysoké (10,5% ročne). Hospodársky rast USA je mierny a je podobný ako v iných vyspelých kapitalistických krajinách. Aleksander Žilin, editor novín Moskovskije novosti v článku „O ekonomickej predpovedi Ruska“ predpokladá, že objem hrubého domáceho produktu sa zvýši v roku 2003-2005 na úroveň, aká bola v ZSSR v roku 1985. To znamená, že pravdepodobne bude trvať 18-20 rokov, kým sa Rusko po demokratických reformách dostane na úroveň z roku 1985. Takže demokracia vrátila hospodárstvo, životnú úroveň atď. viac rokov dozadu ako druhá svetová vojna, ktorá vrátila ZSSR späť len o 10 rokov. Zaujímalo by ma, ktoré krajiny v novodobej histórii bez vojny zažili taký obrovský ekonomický a s tým súvisiaci aj „humánny“ úpadok ako krajiny bývalého ZSSR v čase budovania demokracie a slobody?

[82] Všeobecné kecy, fakty...

Obrázok č. 7.

Pri pohľade na obrázok č. 7 mi napadá, či dokáže KGI ovplyvniť politický a hospodársky systém v Číne, aby aj Čína nastúpila cestu demokracie a ľudských práv pomocou poradcov KGI a, samozrejme, aj cestu hospodárskeho úpadku a ekonomickej závislosti po vzore Ruskej federácie?

Odhaduje sa, že okolo 500 000 obyvateľov bývalého ZSSR zomrie neprirodzenou smrťou ročne od roku 1989 ako priamy dôsledok reforiem. Tieto reformy spôsobili kolaps zdravotného a sociálneho systému, rapídne znížili životnú úroveň, zvýšili chorobnosť, alkoholizmus, drogovú závislosť, vraždy, samovraždy, podvýživu, občianske vojny, priemyselné katastrofy atď. Samozrejme, tieto reformy sa nazývajú všeobecne demokratické, s ktorými sa vybojoval zápas za ľudské práva v bývalom ZSSR. Rád by som vedel, či počítajú

Niekoľko príkladov fungovania KGI [83]

reformátori v Rusku za úspech smrť pol milióna ľudí ročne, alebo je to normálna, nevyhnutná daň za demokraciu, slobodu a vysokú úroveň ľudských práv [16,17]?

[84] Všeobecné kecy, fakty...

Fungovanie demokracie v priamom televíznom prenose

Všetci ruskí politici, ktorí vytvárajú uvedené podmienky reforiem, t.j. idú žiadaným smerom, sa volajú „demokrati“. Rovnako ako sa nazývajú vo svete „demokratmi“ všetci tí, ktorí vyhovujú alebo idú v smere agendy KGI. Veľmi jasne to bolo vidieť pri konfrontácii prezidenta Ruska B. Jeľcina a demokraticky zvoleného parlamentu v októbri 1993.

V októbri 1993 demokraticky zvolený parlament Ruskej federácie vyslovil nedôveru (ústavne?) demokraticky zvolenému prezidentovi B. Jeľcinovi. Prezident B. Jeľcin neodstúpil z funkcie, ale zmenil ústavu a odvolal parlament, t.j. (ústavne?) sa snažil rozpustiť parlament. V konfrontácii kto z koho B. Jeľcin so svojou skupinou demokratov poslal na parlament vojakov, ktorí tankami rozstrelali parlament, dobyli ho a zaistili poslancov a ľudí, ktorí ich bránili. Oficiálne počet mŕtvych bol 149, neoficiálne 1500 [34]. Počet odsúdených a inak postihnutých nepoznám. Rozstrelanie tankami demokraticky zvoleného parlamentu bol barbarský čin proti humanite a ľudskosti, ktorý nemá obdobu v novodobej histórii demokracie a ani v „komunistickej totalite“.

Pretože som v tom čase bol v USA, konfrontáciu ruského prezidenta a parlamentu, t.j. streľbu tankov na parlament, som sledoval v americkej televízii, ktorá ho vysielala v priamom prenose. Dve veci vo vysielaní boli veľmi zaujímavé; po prvé, komentátori a predstavitelia USA počas vysielania nazývali skupinu vedenú prezidentom B. Jeľcinom (strieľajúcu tankami na parlament), „demokratmi“, a ľudí v demokraticky zvolenom parlamente označovali ako konzervatívcov a vzbúrencov. Ďalšou zaujímavosťou bolo, že úsilie B. Jeľcina a jeho „demokratov“ – rozstrelať parlament tankami – podporili svojimi vystúpeniami prenášanými v americkej televízii, vtedajší a aj dnešní veľkí humanisti a bojovníci za ľudské práva a demokraciu, a to prezident USA B. Clinton, predseda vlády V. Británie J. Major a prezident Česka V. Havel.

Rád by som vedel, ako sa vysvetľuje paradox, že často humanisti s veľkým H podporia barbarský čin proti humanite a ľudskosti, len keď je to v záujme demokracie, slobody a ľudských práv?

KGI v Československu?

Predpokladám, že KGI (v tomto prípade to môže byť aj kombinácia vnútornej a vonkajšej KGI) presadzovali svoje záujmy v Československu po politicko-ekonomických zmenách v roku 1989. Uvediem tri príklady:

Po prvé: Na jar roku 1990 v Československu, ako sa pamätám, propagovali masmédiá tézu, ktorá hovorila, že socialistické Československo dotovalo poľnohospodárstvo a priemysel, čo pôsobilo negatívne na voľné trhové vzťahy a tým aj na ekonomický vývoj spoločnosti. Preto v záujme rozvoja trhovej ekonomiky a po vzore priemyselne rozvinutých krajín treba tieto dotácie zrušiť alebo aspoň znížiť. Neviem, čo a ako sa robilo v priemysle, ale v prípade poľnohospodárstva na jar 1990 dotácie do poľnohospodárstva boli znížené alebo zrušené a peniaze určené na dotácie sa rozdelili medzi obyvateľov, každý obyvateľ Československa dostával 140 Kčs mesačne. Naivne som predpokladal, že výdavky na potraviny na osobu sa z tohto dôvodu zvýšia o 140 Kčs mesačne. Zvýšili sa niekoľkonásobne, čo masmédiá vysvetľovali tým, že zdraželi energetické vstupy do výroby. Zaujímavé je, že svetové ceny nafty, plynu a uhlia sa menili len asi o 10%.

Po získaní informácií z novín, ako napríklad z New York Times v USA, som sa dozvedel, že nielen väčšina, ale možno všetky priemyselne rozvinuté a nerozvinuté krajiny vrátane USA dotujú poľnohospodárstvo buď priamo, alebo nepriamo, aby sa zvýšila jeho konkurenčná schopnosť. Takisto som si prečítal, že USA a mnohé ďalšie štáty dotujú priamo alebo nepriamo niektoré priemyselné podniky.

Z uvedeného vyplýva nasledovné: Bývalé Československo malo relatívne dobre rozvinuté poľnohospodárstvo, ktoré po revolúcii v roku 1989 mohlo čiastočne konkurovať poľnohospodárstvám priemyselne vyspelých krajín. Aby sa táto konkurencia znížila a celkove oslabil ekonomika, bolo potrebné úroveň poľnohospodárstva v Československu znížiť. Jednou z možností bolo zrušiť alebo znížiť dotácie do poľnohospodárstva, čím by sa jeho konkurencieschopnosť oslabil, čo sa aj stalo.

Zaujímalo by ma, na základe akých kritérií a analýz rozhodli odborníci v Československu, že v záujme rozvoja ekonomiky bolo potrebné znížiť alebo zrušiť dotácie do poľnohospodárstva? Akým postupom KGI dosiahli tento výsledok v bývalom Československu?

[86] Všeobecné kecy, fakty...

Po druhé: Na jar roku 1990 v Československu, ako si pamätám, propagovali masmédiá ďalšiu tézu, ktorá hovorila, že socialistické Československo a hlavne slovenská časť vyrába neúmerne veľa zbraní, čo je nehumánne a nepotrebné. Predpokladám, že vplyvom vnútornej a vonkajšej KGI sa presadilo zníženie výroby zbraní na Slovensku na úroveň 10% z pôvodnej výroby. Zaujímavé bolo, že USA po skončení studenej vojny a po rozpade ZSSR znížili svoj vojenský rozpočet len o 10% ročne a podobne to bolo aj v ostatných priemyselne vyspelých krajinách. Rápidne zníženie výroby zbraní na Slovensku malo za cieľ znížiť konkurenciu Slovenska na obchode so zbraňami a oslabiť ekonomiku, aby si KGI zaistili maximálny vplyv na politiku a ekonomiku na Slovensku. Zaujímalo by ma, akým postupom KGI dosiahli tento výsledok v bývalom Československu a kto menovite nariadil a presadil rozhodnutie konverzie zbrojárskeho priemyslu na Slovensku? Ďalšou zaujímavou skutočnosťou je, že výroba a predaj zbraní v Česku a na Slovensku sa v súčasnosti už neposudzuje ako niečo nehumánne, ako to bolo za socialistického Československa a tesne po revolúcii v roku 1989, ale výroba zbraní sa chápe ako významný ekonomický artikel, podobne, ako to bolo a je vo vyspelých demokratických krajinách.

Po tretie: Ďalšia téza propagovaná masmédiami po revolúcii v roku 1989 hovorila, že plánované hospodárstvo pôsobilo negatívne na ekonomický rozvoj spoločnosti a že voľný trh všetko lepšie vyrieši, ako sa to deje vo vyspelých priemyselných krajinách (napríklad ako voľný trh vyriešil mnohé problémy v Anglicku za vlády M. H. Thatcherovej). Samozrejme, princípy voľného trhu v transformujúcich sa krajinách boli a sú výhodné pre KGI, ktorí majú odborníkov a väčšie skúsenosti s fungovaním voľného trhu. A takisto bolo výhodné, aby sa plánovalo čo najmenej. Predpokladám, že takzvaný voľný trh vo vyspelých a nevyspelých krajinách relatívne plánovite riadi KGI, a KGI nepotrebuje, aby sa do jej riadenia pletla nejaká iná plánovacia organizácia.

Zaujímavé boli pre mňa informácie o fungovaní voľného trhu v ekonomike Japonska, ktorý bol a je do značnej miery centrálné riadený. Eamonn Fingleton [37] opisuje japonský systém moci ako inteligentne štruktúrovanú hierarchiu, ktorá má zhruba pyramidálny charakter. Na vrchu pyramídy je centrálna moc „the Ministry of the Big Storehouse“, čo Angličania prekladajú ako ministerstvo financií (MF). Keď najschopnejší absolventi najprestížnejšej Tokijskej univerzity dostanú možnosť pracovať v tejto inštitúcii, pokladá sa to za podobnú česť, ako keby dostali Nobelovu cenu. Pod ministerstvom

Niekoľko príkladov fungovania KGI [87]

financií v nižšej vrstve pyramídy sa nachádzajú banky s kľúčovými byrokratickými organizáciami (napríklad ministerstvo medzinárodného obchodu a priemyslu) a kabinet. Pod nimi v ďalšej vrstve sú priemyselné korporácie. Ďalej sú tam menej významné byrokratické organizácie, priemysel bezpečnosti, tlač a hlavné politické strany.

MF na vrchu pyramídy kontroluje priamo alebo nepriamo finančný systém, systém daní, rozpočet a obranu. Táto obrovská koncentrovaná moc v rukách nevolených pracovníkov MF vo veľkej miere rozhoduje o smerovaní vývoja v Japonsku. Aby sa dokumentovala sila MF, stalo sa pravidlom, že pri rokovaníach s MF musia iné organizácie poslať úradníka o dva stupne vyššej hodnosti, ako má úradník MF. Taktiež zaujímavé sú niektoré rozhodnutia MF, ako napríklad skoro úplný zákaz cudzích investícií v Japonsku, argumentujúc, že cudzí kapitál zničil čínske a otomanské impérium. MF chránilo japonský automobilový priemysel diskriminovaním importu áut až do roku 1988, keď sa Japonsko vyrovnalo v automobilovom priemysle Nemecku.

[88] Všeobecné kecy, fakty...

Ozaj, bola porážka socializmu (komunizmu) konečná, alebo len dočasná?

Čítajúc články svetových teoretických a praktických odborníkov na politiku, vývoj a ekonomiku; čítajúc noviny a bulvárne časopisy; pozerajúc káblovú televíziu, okolo 30 programov na Slovensku a 50 programov v USA; počúvajúc rozhlasové vážne a humoristické relácie; atď., všetci a zovšadiaľ sa zhodujú jednoznačne: konečne ľudia v bývalom ZSSR a východnej Európe, žijúci v totalitnom, nehumánnom, barbarskom, nedemokratickom socialistickom (niektorí hovoria v komunistickom) politickom a ekonomickom systéme, odvrhli tento systém, oslobodili sa od útlaku a totality a konečne nastúpili (okolo roku 1989) na cestu slobody, demokracie a ľudských práv. Všetci majú približne rovnaký názor, s výnimkou úplne zanedbateľného počtu jednotlivcov, ktorí majú opačný názor a v masmédiách ich prezentujú len ako humornú zložku relácie alebo ako odstrašujúci príklad. Pritom je zaujímavé, že komunizmus a fašizmus sa pokladajú za rovnako zlé a škodlivé ideológie, ktoré boli rovnako odsunuté na smetisko dejín. Dokonca sú ľudia, ktorí súhlasia s predpokladom F. Fukuyamu [36], že ekonomický a politický vývoj smeruje ku konečnému produktu, a to je kapitalistický systém liberálnych demokracií.

Mnohí z nás sme si dňa 14.7.1989 pozreli v televízii pompéznu oslavu 200-stého výročia dobytia Bastily vo Francúzku, na ktorej vystúpilo 8 000 účinkujúcich. Bol to deň, ktorý Francúzi pokladajú za svoj najväčší sviatok a sú naň veľmi hrdí. Bola to oslava Francúzskej revolúcie, jej myšlienok, ktoré ovplyvnili vývoj vo svete. Zaujímavé je, že revolúcia ľudí, ktorí dobyli Bastilu 14.7.1789, bola utopená v krvi (ako hovoria básnici), viac ako 20 000 revolucionárov bolo popravených. Tak mi napadá otázka, či si vôbec vojenský veliteľ,

dávajúc rozkazy k popravám komunardov, pomyslel alebo pripustil možnosť, že týchto ľudí, ich čin, ich myšlienky bude francúzsky národ a aj iné národy hrdo a pompézne v budúcnosti oslavovať ako významný krok v civilizácii ľudstva?

Myšlienky kresťanstva na začiatku nášho letopočtu boli veľmi prevratné a pokrokové, urobili obrovský zlom v myslení človeka, mali a majú obrovský pozitívny vplyv na vývoj a cestu našej civilizácie. Boli to myšlienky, ktoré na začiatku letopočtu boli veľmi nebezpečné a absolútne neprijateľné v Rímskej ríši, založenej na otrokárskom systéme. Zaujímalo by ma, čo si mysleli slobodní občania a vládcovia Rímskej ríše na začiatku nášho letopočtu, sediac v aréne v rímskom Koloseu a zabávajúc sa takmer denne zadarmo na zabíjaní a zosmiešňovaní kresťanov, ktorí bojovali proti divým zvieratám alebo proti gladiátorom? Čo si slobodní občania a vládcovia Rímskej ríše mysleli o viere, životnej filozofii a myšlienkach kresťanov, ktorí boli len pre zábavu a pohrdanie. Tušil z nich niekto (asi nie), že bude trvať zhruba 300 rokov pohrdania a opovrhovania kresťanmi, pokiaľ ich myšlienky a filozofia života ovládne veľkú časť obyvateľov sveta a pretrvá asi viac ako 2000 rokov?

Tak mi niekedy prichádza na um, bude raz určitá paralela histórie komunizmu ako možného ďalšieho kroku vo vývoji našej civilizácie, s históriou kresťanstva, a bude ľudstvo niekedy v budúcnosti pompézne a hrdo oslavovať vznik komunizmu na zemi podobne ako dobytie Bastily?

Ťažko to vedieť dnes, 27.8.1996, hoci ja zatiaľ predpokladám, že áno.

[90] Všeobecné kecy, fakty...

Čo sú ľudské práva?

V dnešných časoch sa teória ľudských práv stala súčasťou svetonázoru. Každý svetonázor, filozofia a skoro každý človek pod pojmom „ľudské práva“ si predstavuje niečo iné, pretože malé percento ľudí pozná publikácie OSN alebo inú vedeckú literatúru na túto tému, ale väčšina ľudí pozná informácie z masmédií. Zistil som, že asi aj ja si predstavujem pod pojmom „ľudské práva“ niečo iné, ako je súčasná oficiálna predstava (i keď treba dodať, že ju nepoznám, len ju taktiež dedukujem z masmédií).

Predpokladám, že:

1. Ľudské práva by mali zaručiť právo na život.

To znamená, že úrad pre ľudské práva by sa mal usilovať o to, aby čo najmenej ľudí zomieralo neprimeranou smrťou. Teda, aby čo najmenší počet ľudí prišlo nespravodlivo o život v dôsledku: – vraždy, – zabitia, – nehôd automobilových alebo iných, – samovraždy, – nedostatočného lekárskeho ošetrovania atď. Podľa počtu nespravodlivo mŕtvych ľudí by sa dali jednoducho porovnávať ľudské práva v rôznych štátoch, náboženstvách, systémoch vlád atď.

V súvislosti s tým rád by som videl obrázok, ktorý by napríklad ukazoval počet ľudí, ktorí zomreli neprimeranou smrťou za rok (absolútne a relatívne hodnoty), od nejakého ešte dostupného roku v minulosti až do roku 1997 v rôznych krajinách sveta (v Československu, Česku alebo na Slovensku, v Japonsku, v Indonézii, v USA, Číne atď.). To znamená, že napríklad rád by som porovnal tento parameter vo všetkých krajinách sveta za posledných viac ako sto rokov, aby som mal predstavu, ktoré náboženstvo, ktorý systém, ktorá vláda atď. vyprodukuje najviac a najmenej nespravodlivo mŕtvych ľudí.

2. Ľudské práva by mali zaručiť právo na ľudské detstvo.

To znamená, že matka po narodení dieťaťa má možnosť ostať s dieťaťom niekoľko rokov doma, aby sa mohla v pohodlí starať o dieťa. Dieťa má vyrastať v úplnej rodine, kde je matka a otec. Ľudské práva by mali zaručiť maximálne vzdelanie pre deti bez rozdielu. Deti by mali rásť v zdravom ovzduší a žiť život detí, t.j. nemali by byť nútené okolnosťami zarábať si na živobytie prácou v detskom veku, nemali by byť psychicky a fyzicky zneužívané, nemali by byť pod vplyvom propagandy v masmédiách, nemali by žiť v strachu atď.

V súvislosti s tým rád by som videl obrázok, ktorý by porovnával nasledovné údaje vo všetkých krajinách sveta za posledných dostupných x-rokov, aby som mal predstavu, ktorý systém, ktoré náboženstvo, ktorý štát zaručil a zaručuje deťom právo na ľudské detstvo: – koľko času po narodení dieťaťa matka ostáva s dieťaťom; – koľko detí vyrastá v neúplnej rodine, kde je len matka alebo otec alebo nikto; – koľko detí má základné a vyššie v vzdelanie; – koľko detí musí pracovať, kraľnúť: – koľko detí vyrastá v strachu, bolo zneužitých psychicky a fyzicky alebo sa stáva narkomanom už v detskom veku? Koľko detí príde nespravodlivo o život?

3. Ľudské práva by mali zaručiť právo na dôstojný ľudský život. Ťažko povedať, čo znamená žiť dôstojný ľudský život. V súčasnosti pravdepodobne žiť ľudský život znamená napríklad mať príjem, ktorý zaručí dôstojne bývať, zdravú stravu, pocit bezpečia bez fyzického a psychického strachu, fyzické a psychické zdravie, lekársku starostlivosť atď. Dôležitá je aj dĺžka života. Právo na dôstojný ľudský život musí zaručiť aj právo na ľudský duchovný život so všetkým, čo s tým súvisí. V súvislosti s tým rád by som videl obrázok, ktorý by porovnával uvedené údaje v krajinách sveta, aby som mal predstavu, ktorý systém, ktoré náboženstvo, ktorý štát zaručuje právo na dôstojný ľudský život.

Verím, že uvedené údaje existujú, ale je zaujímavé, že sa nepoužívajú ako argumenty pri súťažiach, kde sa vyhlasuje jedinečnosť alebo sa odsudzuje nejaký svetonázor, náboženstvo, filozofia, štát, vláda atď. Rád by som vedel, či je to preto, lebo vyššie uvedené vyhlásenia sa dajú jednoduchšie robiť (a často len) bez uvádzania faktov?

[92] Všeobecné kecy, fakty...

Literatúra:

- [1] The Panama Deception (Panamský podvod) Empowerment Project; produced by Barbara Trent, Joanne Doroshow, Nico Panigutti, David Kasper *Pub: Santa Monica, Calif.: Rhino, c1993; DYNIX # 84082; NNBR # 941179562; ISBN 1566051231; MUSIC # R3 2149 Rhino*
- [2] The Panama Deception. Empowerment Project; produced by Barbara Trent, Joanne Doroshow, Nico Panigutti, David Kasper *Pub: Santa Monica, Calif.: Rhino, c1993 Rhino [Home Video; Image Entertainment Distributor] Audiovisual 1 videodisc (ca. 91 min) "ID 2586 RH" - Videodisc labels and jacket*
- [3] John B. Quigley,.: The Ruses for War: American Interventionism since World War II. *Published 1992 by Prometheus Book, USA. ISBN 0-87975-767-1*
- [4] Newsweek: 1.1.1990; 8.1.1990; 15.1.1990
- [5] Columbia Encyclopedia. 5. vydanie 1993, *Columbia University Press*
- [6] Michael Parenti: *Against Empire. City Lights Books; 1995; ISBN: 0-87286-298-4*
- [7] Webster G. Tarpley and Anton Chaitkin: George Bush. The unauthorized biography. *Executive Intelligence Review; Washington, D.C. 1992 ISBN:0-943235-05-7*
- [8] To isté čo v [1] ale verzia z roku 1993
- [9] Lynne Meredith: *Vultures in Eagle's Clothing. Prosperity Publishers; 1994; ISBN 0-9645192-6-7*
- [10] J.A.S. Grenville: *A History of the World in the Twentieth Century. The Belknap University Press, Cambridge, Massachusetts. 1994. ISBN 0-674-39960-9*
- [11] Kenneth J. Jones: *The Enemy within: Casting out Panama's Demon: illustrated with 320 photos. Publisher: [El Dorado, Panama, R.P.]: Focus, c 1990. ISBN 9527612*
- [12] J.M. Roberts: *History of the World. Oxford University Press, New York 1993. ISBN 0-19-521043-3*
- [13] Ivan Musicant: *The Banana Wars: a History of United States Military Intervention in Latin America from the Spanish-American War to the Invasion of Grenada. New York: Macmillan, c1990; ISBN 0025882104*

- [14] Gaddis Smith: The last years of the Monroe Doctrine 1945-1993. *Harper Collins Canada Ltd. 1994*
- [15] The Times Atlas of World History. *Hammond Incorporated, Maplewood, New Jersey, 1991. ISBN 0-7230-0304-1*
- [16] Noam Chomsky: What Uncle Sam Really Wants. *Odoevian Press, Berkeley, California. 1992. ISBN: 1-878825-01-1*
- [17] Noam Chomsky: Secrets, Lies and Democracy. *Odonian Press, Tucson, Arizona. 1994*
- [18] Noam Chomsky: Year 501 The Conquest Continues. *South End Press 1993, Boston. ISBN 0-89608-444-2*
- [19] New York Times 26.12. a 27.12.1977
- [20] Benjamin Compaine: Who Owns the Media, 1982
- [21] New York Times, 18.7.1993; Sec. 4 Week in Review; p. 5; Jehl, Douglas; The World; Who Armed Iraq? Answers the West didn't Want to Hear. Gary Milholin and Diana L. Edensword
- [22] Gary E. McCuen: Foreign Intervention and Global Security. 1995 by *Gary E. McCuen Publications, Inc, ISBN 0-86596-097-6*
- [23] A.A. Snyder: Warriors of Disinformation: American Propaganda, Soviet Lies, and the Winning of the Cold War, an Insider's Account. *Arcade Publishing, New York 1995. ISBN 1-55970-321-0*
- [24] Gary H. Kah: En Route to Global Occupation. *Huntington House Publishers, 1991, ISBN 0-910311-97-8*
- [25] David C. Korten: When Corporations Rule the World. *Berrett-Koehler Publishers a Kumarian Press, 1995 ISBN 1-887208-00-3*
- [26] Paul Kennedy: The Rise and Fall of the Great Powers, Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000. *Random House, New York, 1987*
- [27] Robert W. Fogel: Without consent or contract. The Rise and Fall of American Slavery. *By Penguin Book 1989. ISBN: 0-393-01887-3*
- [28] Steven Solomon: The Confidence Game. How Unelected Central Bankers Are Governing the Changed World Economy. 1995, *Simon & Schuster, New York, ISBN: 0-684-80182-5*
- [29] Charles Higham: Trading with the enemy: The Nazi-American Money Plot 1933-1949. *Barnes & Noble Books, 1995, ISBN: 0-76070-009-5*
- [30] Antony Sutton: Wall Street and the Bolshevik Revolution. *Arlington House Publishers, Rochelle, NY., 1974*

[94] Všeobecné kecy, fakty...

- [31] The United Nations Development programme. UNDP, Human Development Report 1992. *New York: Oxford University Press, 1992*
- [32] "Economic Survey of Europe in 1994-1995" a "World Economic and Social Survey 1994", *United Nations, New York and Geneva, 1995*
- [33] V. Kural a kol.: Československo roku 1968. *I. díl, Obrodný proces. Nakladatelstvo Parta. Praha, 1993*
- [34] Nezavisimaja gazeta 30.10.1993
- [35] Antonín Horák: O Slovanech úplně jinak. *Nakladatelství Lípa, Vizovice 1991*
- [36] Francis Fukuyama: The end of history and the last man, *The Free Press, New York, ISBN 0-02-910975-2*
- [37] Eamonn Fingleton: Japan's Invisible Leviathan. *In „Foreign Affairs“, 3/4, 1995, str.69-85*

Vo vydavateľstve Agentúra IQ+ Janošovský Karpatská 2,
81105 Bratislava. alternat@ba.telecom.sk

si môžete v obmedzenom počte objednať aj tieto tituly:

K. Ondriaš – My, motroci XXI. storočia, takto prisaháme
K. Ondriaš – Bohovia súčasných mytológií...
K. Ondriaš – Zamatová revolúcia a rodeo veľkých samcov
J. Jurišta – Sto mesiacov po nežnej
H. Ďurkovič – Cesta do prepahliska
Š. Murín a kol. autorov – Prečo neutrálne Slovensko
J. Zelinka – Od romantiky k vede a politike

V edícií Alternatíva pripravujeme:

W. Blume: Štát – darebák
J. Janošovský: Gauneri a hlupáci, s.r.o.

Vyšlo ako 5. publikácia v edícii Alternatíva

Vydala Agentúra IQ+ Janošovský
v Bratislave v januári 2001

*Redakcia J. Janošovský,
jazyková úprava V. Švenková*

Odporúčaná cena 75,- Sk